BASKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

mursa

SUSUZ DENİZ

ARTHUR C. CLARKE

www.eskikitaplarim.com

Susuz Deniz
ARTHUR C. CLARKE
BASKAN YAYINLARI

Yazan ARTHUR C. CLARKE
Çeviren FATOŞ SANDERSON

«Im Mondstaub versunken»
(A Fail of Moondust)

Ali Rıza Baskan Güzel Sanatlar matbaası'nda dizilmiş ve basılmıştır. Her hakkı mahfuzdur. Başkan Yayınları A.Ş.
İstanbul — 1984

Birinci Bölüm

PAT HARRİS, ayda bulunan tek geminin kaptanı olmak zevkini duyuyordu. Yolcuların Selene'ye girişleri ve pencere yanlarındaki yerlerini adeta kapışmaları sırasında, kendi kendine «acaba yolculuk bu kez nasıl geçecek» diye düşünüyordu. Kaptan kabininin aynasından, mavi üniforması içindeki Bayan Wilkins'in yolcuları selamlayışını görebiliyordu. Beraber çalıştıkları zamanlarda onu Sue olarak değil, daima Bayan Wilkins olarak görmeye gayret ederdi ve böylece kendisini işine daha fazla konsantre edebileceği inancında idi. Üstelik Bayan Vilkins'in kendisine karşı hislerinin ne olduğunu hâlâ bilemiyordu.

Gelen yolcular içinde tanınmış bir çehreye rastlayamadı. Gelenler yepyeni bir gruptu ve yapacakları bu ilk meraklı yolculuğun heyecanı içindeydiler. Pek çoğu, gençlik yıllarında ulaşılamaz diye bilinen bir başka dünyaya nihayet ulaşabilen orta yaşlı, tipik turistlerdi. Sadece dört ya da beş yolcu -ki muhtemelen ay üssündeki teknik personeldi bunlar- otuz yaşın altındaydılar. Şurası kesindi ki gençler ayda yaşarlarken, yaşlılar dünyadan geliyorlardı.

Fakat hepsi için bu «Susuz Deniz» yepyeni bir şeydi. Selene'nin pencerelerinden bakıldığında, gri renkte, tozlu, adeta yıldızlara kadar uzanan bir satıh görünüyordu. Bunun üzerinde, milyarlarca yıldan beri hiç şaşmadan durmakta olan orak şeklindeki dünya asık idi ve bu ana gezegenden gelmekte olan, göz kamaştırıcı mavi-yeşil ışık furyası, içinde bulunulan bu garip tabiatı soğuk bir şekilde aydınlatmaktaydı. Gerçekten de soğuktu. Korunmadan uzaktaki yüzeyler, aşağı yukarı sıfır altında 100 santigrada kadar düşüyordu.

Hiçbir insan bir bakışta, bu toz deryasının akıcı olup olmadığını kestiremezdi. Son derece düz, en ufak bir çatlak ve yarıktan arınmış, verimsiz bir dünya idi adeta. Bu monoton görünüşü, ne bir tepecik, ne bir kaya parçası ve hatla ufak bir çakıl taşı bile bozmamaktaydı. Dünyadaki hiçbir deniz, bir küçük göl bile böylesine durgun ve hareketsiz olamazdı.

Bu bir tozdan denizdi ve tüm insan bilgisinin dışmda, böyle olduğunca da insanoğlunu etkileyen, hayretler içinde bırakan bir şeydi. Bir pudra kadar ince; Sahra'nın kurumuş kumunun sanki vakumdan geçirilmiş bir şekli idi. Herhangi akıcı likitten daha kolay bir şekilde hareket edebiliyordu. Bu toz denizine ağır bir cisim fırlatıldığı takdirde, etrafında hiçbir fiziksel değişiklik yaratmaksızın ve iz bırakmaksızın kaybolmaktaydı. Bu aldatıcı yüzey üzerinde, iki kişilik küçük bir toz kızağından başka bir cismin durmasına imkân yoktu ve tabii bir de Selene. Bu acayip, otobüs ve kızak karışımı gemi, bir zamanlar yapılan Antarktis araştırmalarında kullanılan kar traktörlerinin bir benzeri gibiydi.

Aslında Selene'ye teknik isini olarak «Toz Kruvazörü Mark I» ismi verilmişti ama Pat'in fikrine göre, bir Mark 2'nin daha plan tahtalarına geçebilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Arzuya göre bu garip alete, gemi, tekne ya da ay otobüsü denilebilirdi. Pat ise tekne ismini benimsemişti, böylelikle kendisinin, bir uzay gemisi kaptanı ile mukayese edilemeyeceği görüşünde idi. Zira uzay gemisi kaptanları denizde kum kadar çoktu.

Bütün yolcular yerlerine yerleştiklerinde, Bayan Wilkins hepsini selamladı:

— Selene'ye hoş geldiniz. Kaptanınız Harris ve ben sizleri kalpten selamlarız. Yolculuk dört saat sürecektir. İlk hedefimiz Geçilmez Dağlar'ın yüz kilometre doğusundaki Yanardağ Gölü'dür, dedi.

Pat bu anonsu duymamış gibiydi. O sırada harekete geçme hazırlıkları ile meşguldü. Aslında

Selene, pratikte uçmayan bir uzay gemisiydi. Böyle olması da gerekliydi, çünkü çevrenin bilinmeyen düşmanlarından korunabilmesi için, gemi özel bir vakum teçhizatı ile donatılmıştı. Ayın yüzeyinden ayrılmadığı için de, roketlerle değil elektromotorlarla çalıştırılmaktaydı. Komple olarak bir feza kruvazörü gibi donatılmıştı ve hareketten önce her şeyin eksiksiz kontrol edilmesi gerekliydi.

— Oksijen-tamam, enerji kaynakları-tamam, haberleşme tamam, dikkat... Üs noktası Gökkuşağı. Selene'nin irtibat provası. Beni duyuyor musunuz? Seyir fırıldağı ayarlandı, hava emniyet süpabı çalışır durumda, hava basınç göstergesi- tamam, ışıklandırma-tamam, çıkış yolu serbest.

Aslında ellinin üzerindeki kontrol merkezleri, olabilecek bir arızayı otomatik olarak göstermekteydi fakat Pat Harris hiçbir zaman yalnız otomatlara güvenmez, kontrolleri kendisi yapardı.

Sonunda her şey hazırdı. Motorlar duyulmayan bir sessizlikle harekete geçtiler fakat pervaneler henüz hareketsizdi ve Selene yerinde sakin duruyordu. Derken Pat arka pervaneyi yarım güçle işletmeye başladığında, Selene'de sağa doğru yumuşak bir dönüş yaptı. Gemi yerini terk ettiğinde onu dikleştirerek gaz verdi.

Selene'nin tamamen yeni konstrüksiyonu incelendiğinde, geminin hayret verici bir kolaylıkla idare edilebildiği anlaşılırdı. Geminin meydana getirilmesinde, eski devirlerde olduğu gibi, çeşitli tecrübe ve tesadüflere gerek duyulmamıştı. Kafalarında «insan toz denizinde yüzebilen bir taşıtı nasıl inşa edebilir?» sorusu ile masa başına oturan birkaç mühendisin çalışmaları sonunda, Selene tamamen yeni bir gelişme olarak ortaya çıkarılmıştı.

Bu kişilerden ikisi bazı hissi sebeplerle yandan çarklı bir vapur inşa fikrine kapılmışlarsa da sonuçta temel olarak gemi pervaneleri planına sadık kalınmıştı. Selene toz denizini yararak ilerlerken, arkasında sanki toprağı yıldırım hızı ile kazıyan bir köstebeğinkine benzer izler bırakıyordu. Fakat bu izler birkaç saniye içinde, biraz önce oradan bir geminin geçtiğini yalanlarcasına ortadan kayboluyordu...

Roris limanının görüntüleri ufukta küçülmeye başlamıştı bile. On dakikadan kısa bir zaman içinde gözden tamamen kayboldular. Şimdi Selene içinde bulunduğu dünyada yapayalnızdı. Bu, çevrenin öyle bir noktası idi ki, hiçbir insan dilinin bunu ifade edebilmesine imkân yoktu.

Pat motorları durdurup gemiyi hareketsiz hale getirdiğinde, etrafındaki sessizliğin de giderek büyüdüğünü hissetti. Bu zaten hep böyleydi. Yolcuların dışardaki garipliğin farkına varmaları için bir zamana ihtiyaçları vardı. Şu ana kadar uzayı boydan boya geçmişler, yıldızlar aleminde hayretlere düşmüşler, uzaktan parıldayan dünyayı bir oradan bir buradan görmüşlerdi. Fakat burası, şu anda içinde bulundukları bu âlem bambaşkaydı. Burası ne toprak, ne deniz, ne hava ve ne de uzaydı. Burası bütün bunların bir karışımı gibiydi.

Etrafı saran derin sessizliğin yolcular üzerinde korku ve rahatsızlığa neden olmasını önlemek amacıyla Pat yerinden doğruldu ve yolculara baktı:

— İyi akşamlar bayanlar ve baylar. Ümit ederim, Bayan Wilkins'in de yardımı ile iyi bir yolculuk geçiriyorsunuz. Burada bir müddet duraklıyoruz. Maksadımız size bu denizi tanıtmak ve ona güven duymanızı sağlamaktır, diyerek pencereden hayaletimsi gri manzarayı işaret etti.

— Ne dersiniz, ufuk buradan ne kadar uzaklıktadır acaba? Başka türlü ifade edeyim. Örneğin, yıldızlarla toprağın birleştiği gibi görünen ilerdeki şu yerde bir insan dursa, ne boyutta görünür?

Bu öyle bir soru idi ki, göz ile görüp de cevap verilmesi imkânsızdı. Mantıki düşünce ile insan diyebilirdi ki, ay oldukça küçük böylece ufuk da çok uzakta olmasa gerek. Fakat akıl ise başka bir sonuca varmaktaydı. Bu toprak dümdüz ve sonsuza ulaşmaktadır, uzayı ikiye ayırmaksa ve yıldızların

arasında ebediyen hareket etmektedir.

İnsanı bu illüzyonun sebeplerini bilse dahi bu yine de bir göz aldanması olarak kalır. Göz yardımcı araçları olmadan bu uzaklık tespit edilemez. Görüş açısı, bu sonsuz ve şekilsiz toz okyanusunda kaybolur. Burada dünyada olduğu gibi bir atmosfer tabakası oluşmadığı için de, yakınlık ve uzaklığın tahmin edilmesine imkân yoktur.

Yıldızlar, sınırı olmayan ufuğa doğru sabit ve ışıltısız noktalar şeklinde yayılmışlardı.

Pat konuşmasına devam etti:

— İster inanın, ister inanmayın, üç kilometre uzaklığa kadar görmeniz mümkün. Biliyorum ufuğa olan uzaklık, ışık yılına göre hesaplanır ama eğer bu toz denizinde yürüyebilme şansımız olsaydı, şu gözle görülen uzaklığa yirmi dakika içinde ulaşabilirdik.

Bu açıklamadan sonra tekrar kumanda koltuğuna döndü ve motorları işletti.

— Önümüzdeki altmış kilometrede görülmeye değer bir şey yok. Onun için biraz hız alabiliriz, dedi.

Selene öne doğru firladı ve ilk kez insan geminin lıız gücünü anlamaya başladı. Arkada bıraktığı iz gittikçe büyüyor ve yükseliyordu. Geminin iki yanından totz bulutları fışkırıyor ve Selene adeta bir kar gemisi gibi ayın soğuk ve kış tabiatını andıran atmosferinde yol alıyordu. Fakat bu gri ve yavaşça yere dökülen madde kar değildi tabii ki ve ışık da sadece dünyanın gönderdiği ışınlardan oluşuyordu.

Yolcular sakinleşmişler, sarsıntısız ve hemen hemen sessiz denecek bu yolculuğun zevkini çıkarmaya başlamışlardı. Aya yolculuk sırasında, hepsi yüzlerce kat fazla hız yaşamışlardı fakat uzayda bu hız hissedilmemişti. Şimdi ise, ay sathının toz denizi üzerindeki bu yıldırım hızı ile gidiş hepsini heyecanlandırmıştı. Harris direksiyonu çevirip gemiye bir daire çizdirince pervanelerden yükselen toz bir bulut halinde yere çökmeden, Selene altlarından adeta uçarcasına yol alıyordu. Bu mükemmel ince toz zerrelerinin, her türlü lıava tazyiki etkisinde kalmadan ahenkli bir yükselişle tekrar yere düşmeleri hayret verici bir şeydi. Dünyada ise bu toz bulutlan saatlerce, belki de günlerce şuraya buraya sürüklenirlerdi.

Gemi tekrar düz rotasına girdiğinde ve etrafta artık görmeye değer bir şey olmadığından, yolcular ellerindeki bilgi verici broşürlerle ilgilenmeye başlamışlardı. Yolculuğa başlamadan önce hepsine birer resimli prospektüs, haritalar ve bilgi verici kitaplar sunulmuştu ve bunların dışında hepsine birer belge verilmişti. Bunda; *«işbu belge ile Bayan/Bay ……. toz kruvazörü Selene ile ay denizlerini ziyaret etmiştir»* deniliyordu. Broşürleri gözden geçirince bu Susuz Deniz hakkında yeterli bilgiye sahip olabileceklerdi.

Broşürlerde verilen bilgiye göre; bütün ay sathının, bir toz tabakası ile örtülü olduğu, aslında bunun beş milyar yıldan beri yıldızlardan dökülen meteor kalıntılarından meydana geldiği, bir diğer sebebin de aydaki gece ve gündüz ısı farkının çok yüksek oluşu nedeniyle, dağların geceleri soğuktan büzülüp, gündüzleri tekrar gevşemeleri ve böylece yüzeylerinden kırıntılar şeklinde dökülen ufak taş parçacıklarının zamanla toza dönüşmeleri olduğu ifade ediliyordu. Bu oluşan toz sonuçta kökeni ne olursa olsun, öyle nazik ve inceydi ki, en ufak bir ağırlıkla temasta, akıcı bir cisim gibi hareket ediyordu.

Asırlar boyunca dağlardan düzlemlere akan bu cisimlerin, ay sathında denizler ve göller meydana getirdikleri biliniyordu ve uzay adamları bu bilgilere göre hazırlanmışlardı. Fakat *«Susuz Deniz»* hepsi için bir sürprizdi. Çünkü hiç kimsenin, çapı 100 kilometrenin üstünde böylesine bir toz okyanusu ile karşılaşacağına, görmeden inanmasına imkân yoktu.

Diğer ay denizleriyle karşılaştırılınca, bu bölge oldukça küçük, hatta uzay adamlarına göre, resmi

bir isimlendirmeye bile gerek olmayan bir yerdi. Onlar buranın sadece Sinüs Roris'in küçük bir koyu olacağı inancındaydılar. Peki, ama böyle bir koy, nasıl bir deniz olabilirdi? Fakat bir reklamcının buraya yakıştırdığı isim, diğerlerine verilen isimler gibi; Bulutların Denizi, Yağmur Denizi, Sessizlik Denizi, Hayat suyu Denizi... gibi oldukça benimsenmiş ve kabul edilmişti.

Broşürlerde ayrıca turistleri sakinleştirecek bilgiler de veriliyordu. Turizm ofisleri bütün ihtiyaçları düşündüklerini belirtmekteydiler.

Yolcuların emniyetleri için gerekli her önlem alınmıştı. Örneğin, Selene'de bir haftalık oksijen stoku mevcuttu. Yaşamak için gerekli her türlü araç ve gereç iki kat fazlası ile vardı. Otomatik haberleşme telsizi ile devamlı ve planlı olarak içinde bulunulan rota üslere bildirilmekteydi. Küçük bir ihtimal de olsa, elektrik kesilmesi halinde, gemi bir toz kızağı ile Roris limanına geri çekilebilecekti. Meteorolojik değişiklikler söz konusu olamazdı. Ayda deniz tutması diye bir şey yoktu ve *Susuz Deniz'de* fırtına sözcüğü bilinmezdi bile...

* * *

Dünya ışınları ile aydınlanan gece içinde Selene hızla yolunu alırken, ay üzerinde herkes kendi işi ile meşguldü. Beş milyar yıllık geçmişine karşın, son elli yıl içinde aydaki yaşamda önemli gelişmeler olmuştu ve bunu yenilerinin de izleyeceği şüphesizdi.

Direktör Olsen, insanoğlunun ana gezegeninin dışında inşa ettiği bu ilk şehrin parkında dolaşıyordu. 0 da Clavius Limanı'nda yaşayan diğer 25 bin kişi gibi bu parkla gururlanmaktaydı.

Park çok ufak olmamakla beraber, pek büyük de sayılmazdı. Fakat bir haber spikerinin alaycı benzetmesi gibi; bir çiçek sandığı kadar da küçük değildi. Üstelik dünyanın herhangi bir köşesinde, bu parkta yetişen 10 metre boyundaki ayçiçeklerine rastlamak olanaksızdı.

Yüksekler sanki Sirrüs bulutlan geliyormuş gibiydi. En azından bu böyle zannediliyordu. Aslında bu, parktaki kubbenin iç kısmına çizilmiş resimden başka bir şey değildi. İllüzyon o kadar başarılıydı ki gerçekle ayırt edilemiyordu. Fakat yine de bu, şef direktörün ara sıra ülkesinin hasretini çekmesini önleyemiyordu. Bunu hissedince kendi kendine «vatan hasreti mi?» diye soruyordu. Yok canım, o burada kendi evindeydi.

Fakat içinin en derinliklerinde bunun gerçek olmadığını kendi de biliyordu. Burası çocuklarının evi sayılırdı, onun değil. O Stockholm'de doğmuştu, yani dünyada. Çocukları ise burada, Port Clavius'ta doğmuşlardı. Onlar ayın insanlarıydı.

Ana kubbenin bir kilometre kadar uzaklığında, resmi turist ofislerinin idarecisi, en son bilgileri kontrol ediyordu. Geçmiş yıllara göre turist akımında belli bir ilerleme vardı. Her ne kadar ayda mevsim ayırımı diye bir şey yoksa da, dünyanın kuzey yarımküresine kış yaklaşınca, aya da turist akımımı fazlalaştığı görülüyordu.

Bu iyi bir sonuçtu fakat bu başarıyı devam ettirmek de bir başka problemdi. Çünkü turist daima yenilikler isterdi. Onlara hep aynı şeyler verilemezdi. Yeni manzaralar, düşük yerçekimi, aydan dünyaya bakış, ayın bilinmeyen arka yüzü, nefis yıldız manzaraları, yeni yerleşim merkezleri... Ay zaten başka ne sunabilirdi ki? Ayda ilk yerleşenlerin, gelen fotoğraf meraklısı turistlere sunacakları bir değişiklik yoktu ne yazık ki. Ne bir değişik giyim, ne de garip bir yaşam şekli. Merak çeken tek

şey ise, aya ilk adım atan uzay adamlarının beraberlerinde getirip, burada bıraktıkları bir mikroskoptu.

Direktör Davis dünyadan telefaks ile gelen son haberleri inceledi. Belki bunların, yeni fikirler bulmada yardımları olabilir diye düşünüyordu. Tabii her zamanki gibi televizyon şirketlerinin garip rica ve istekleri ağırlık basıyordu. Bütün bunları yerine getirmenin ise olanaksız olduğunu bilen Davis, pek çoğunu geri çeviriyordu.

New Orleans'lı bir iş arkadaşından gelen bir mektup vardı. Oradaki turist dairesinde bir personel değişikliği yapılacaktı. Bu haberin de basına bir konu olmasından başka bir özelliği yoktu. Ayrıca Avustralya'daki bir su kayağı öğretmeninden gelen ilginç bir haber vardı. Bu kişi mektubunda; *Susuz Deniz*'de hiç kayak tecrübesi yapılıp yapılmadığını soruyordu. Gerçekten enteresan bir soruydu bu. Nasıl olup da şimdiye kadar düşünülmemişti? Ama belki de Selene'nin yardımı ile ya da küçük toz kızakları ile denemeler yapılmıştı. Fakat bir deney daha yapılması zararsızdı. Davis daima yeni ve ilginç buluşları severdi. Üstelik «Susuz Deniz» onun hobisiydi.

Bu öyle bir proje idi ki, gelecek birkaç saat içinde korkulu bir rüyaya dönüşeceği düşünülemezdi...

İkinci Bölüm

UFUK, bu noktadan itibaren yumuşak görüntüsünü kaybetmeye başlamıştı. Ayın çevresi üzerinde arıklar şeklinde yüksek sıra dağlar beliriyordu. Gemi hızla ilerlerken, dağlar sanki muazzam bir sansörle göğe doğru çekilmekteydi. Bayan Wilkins yolcularına, bu dağlara Geçilmez Dağlar isminin erilmesine, etraflarını çevreleyen ay denizlerinin ve dağların diğerlerinden yüksek oluşlarının sebep lduğunu anlatıyordu. Daha fazla konuşmasına da gerek yoktu aslında çünkü; gerek dünyalılar rafından çekilmiş resimler ve gerekse dağların söylenildiği kadar öyle muazzam görünmemeleri, uyulan ilgiyi azaltıyordu. Göze sadece, meyilli tepeler gibi görünüyorlardı. Belki bir bisiklet irücüsü bu tepelere çıkmak için zorluk çekebilirdi, ama o kadar. Aslında fotoğraf çekmek isteyenler in ilginç kayalar ve boğazlar mevcuttu.

Bayan Wilkins açıklamasına devam etti:

Burada şimdiye kadar derinlemesine bir inceleme yapılmamıştır. Ancak geçen sene bir grup raştırmacı dağların birkaç kilometre derinlemesine girebildi. Bu dağlarda neler saklı olduğunu halen mse bilmemektedir.

«Güzel, Sue, çok güzel,» diye düşündü Pat.. Bu kız son derece başarılı bir rehberdi ve tam anlamı e karşımdakilerin hayallerini etkileyebilecek konuları bulup çıkarmakta üstüne yoktu. Diğer ehberlerden daha değişik bir konuşma tarzı vardı. Üstelik cevabını veremeyeceği sorular hemen emen yok denecek kadar azdı. Çalışkan bir genç kızdı. Her ne kadar Pat ona karşı içinde birtakım sler saklıyorsa da, ondan biraz da çekiniyordu.

Yolcular yaklaşan zirveye heyecanla bakmaktaydılar. Demek ki ayda daha çözülemeyen bilmeceler ardı. Deniz sathında bir ada gibi yükselen bu Geçilmez Dağlar, gelecek araştırmacılar için yepyeni

ir konuydu. İsmine rağmen pek de öyle yaklaşılmayan bir dağ silsilesi değildi bunlar. Fakat daha ilyonlarca kilometrekarelik araştırma alanı olduğuna göre, burası da sırasını beklemeliydi.

Selene rotasını bölgelere doğru çevirdi. Yolcular daha ne olduğunu anlayamadan, gökyüzü ile irleşmiş gibi görünen yüzey adeta kapanıvermişti. Ancak dağların tepelerinden bir parçacık ışık zıyordu şimdi, geminin olduğu yer ise tamamen karanlıklar içine gömülmüştü.

Hostes Wilkins'in, yolcuların dışarısını daha zevkle seyredebilmeleri için elektrikleri öndürmesiyle, lıepsi kendilerini bir ay gecesi içinde yapayalnız buldular. Kruvazör daha derin ölgelere gömüldükçe, dünyadan zirvelere vuran parıltılar da kaybolmaktaydı. Görülebilen tek şey mdi, aklın kabul edemeyeceği kadar soğuk, parıltısız ve hareketsiz ışık noktaları gibi görünen ldızlardı.

Gökyüzünü dolduran bu noktacıklar içinden, dünyada görmeye alıştıkları yıldız gruplarını bulup eçmek olanaksızdı. Görüş, yıldız kümeleri ve sis tabakasından oluşmuş şaşırtıcı, garip bir bahçe inde kayboluveriyordu. Bu panorama içinde değişmeyen bir tek nokta Venüs yıldızı idi ki, her şeyin stündeki parlaklığı ile alacakaranlığın yaklaştığını haber veriyordu.

Yolcuların, yaşadıkları mucizelerin yalnızca gökyüzünde olmadığını anlamaları için birkaç dakika âfi gelmişti. Hızla yol almakta olan kruvazör, arkasında adeta fosforlu uzun bir iz bırakmakta ve bunu a sihirli eller, sanki ayın tozlu ve karanlık yüzeyine çizmekte idiler. Selene peşinde kuyruklu bir ldızın izini bırakırcasına, dünyanın tropik okyanusunda yol alan bir gemiyi andırıyordu.

Mikroorganizmaların var olmadığı bu ortamda meydana gelen bu küçük parıltılar, Selene'nin hızlı areketi sonucu oluşan toz zerreciklerinin, statik elektrik boşaltmaları ile meydana gelmekteydiler. Bu urumun bilimsel açıklaması bilindiği halde, görülen manzara şahaneydi. Gece karanlığında parıldayan u elektrikli olayı seyretmek, sanki devamlı değişen, kaybolup tekrar parlayan bir Samanyolu benzerini eyretmek gibiydi.

Pat geminin farlarını açınca bu parıltılı manzara birden kayboluverdi. Bir büyük dağ yamacı, orkulacak kadar yakınından geçildi. Yamaçlar burada, toz denizi sathından, bilinmeyen yüksekliklere ikey bir şekilde yükselmekteydiler ve bu görünüş, insanları tekrar gerçeğe dönmeye zorluyordu adeta.

Burada öylesine dağlar vardı ki, bunların yanında Himalayalar, Rocky Mountainler ve Alp dağları önük kalırdı. Dünya'da erozyonlar, dağları kemirmekteydi. Bu gidişle birkaç milyon yıl sonra bunlar erlerini hayalet gibi gölgelerine bırakacaklardı. Ay ise ne rüzgârı, ne de yağmuru tanıyordu.

Ancak gecenin şiddetli soğuğu yüzünden, dağların üst satıhlarında fiziksel değişiklikler luşabiliyordu. Bu parçalanmalar ise son derece az bir orandaydı. Bu dağlar, onları yaratan dünya adar eskiydiler.

Pat teknik idaresini gururla sürdürüyordu ve gelecek oyununu hazırlamıştı bile. Oyunun görünüşü hlikeliydi ama korkulacak bir şey yoktu. Çünkü Selene bu yolu yüzlerce defa kat etmişti. Direksiyon stemindeki elektronik beyin, takip edilecek yolu her pilottan daha iyi bilmekteydi. Farların ışığı tında, yolcular dağların yalnızca bir kısmını izleyebilirken, Pat'in birden farları söndürmesi ile ağların kendilerini adeta tehdit edercesine yükselen diğer taraflarının da farkına vardılar.

Tamamen karanlıklar içinde, Selene dar boğaza girmiş ve seyrine pek de düz olmayan bir yol zerinde ve zaman zaman görünmeyen tehlikeleri aşarak devam ediyordu. Bu tehlikelerin bazıları evcut, bazdan ise sadece hayal ürünleriydi. Çünkü Pat bu yol programım, aslında çok az bir sürat ererek, elektronik beyinde ve gün ışığında ayarlamıştı. Böylece yolcularını seyahat sırasında kilemek istemişti. Şimdi içerden gelen heyecan ve korku dolu «Ah» lar ve «Oh »ları duydukça, bu lanın da başarılı olduğunun bilincine varıyordu.

Yükseklerde ancak dar, yıldızlı bir çizgi görülebiliyordu. Her yol değişiminde Pat, gemiye sağdan sola ve tekrar geriye fırlatan hareketler yaptırıyordu. Normal bir gidişle ancak beş dakika tutacak bu yol, içindekilere oldukça uzunmuş gibi gelmeye başlamıştı. Pat farları tekrar yaktığında, gemi kendini bir ışık denizi içinde buldu. Yolcular da rahat bir nefes almakla beraber, hayal kırıklığına düştüklerini de saklayamadılar. Her ne kadar yaşadıkları bu maceranın bir hayal ürünü olduğunu sonunda anlamışlarsa da, yine de bu dakikaları kolay kolay unutamayacaklardı.

Şimdi dar bir vadiden geçiyorlardı. Az sonra dar boğaz yerini, üç kilometre çapında, oval şeklinde bir anfitiyatroya bıraktı. Burası, şimdi sönmüş olan volkanların, asırlar önce ay daha gençken, gökyüzüne fışkırttığı lavlardan meydana gelen bir açıklıktı.

Ay ölçülerine göre bu yanardağ küçüktü fakat şekil itibariyle son derece enteresandı. Toz, yüzyıllar boyunca yavaş yavaş vadiden buralara kadar ulaşmış ve boşlukları doldurmuştu. Şimdi dünyadan gelenler, bir zamanlar cehennem ateşleri fışkırtan, şimdi ise sönmüş bir kazanın çevresinde gezebilmekteydiler.

Selene, kraterin yükselen çevresinde ilerledikçe, yolcular, gördükleri sanki dünyadaki dağ gölleriymiş hissine kapılıyorlardı. Burada da, aynı sessizlik, aynı derinlik duygularını hissediyordu insan. Fakat dünyada mevcut bol sayıdaki bu manzarayı, ayda yalnızca burada görmek mümkündü.

Farların ışıkları dağın yamaçlarını aydınlatırken, Pat kendisine zaman ayırmakta ve gemiye turu tekrarlatmaktaydı. Gündüzleri güneş, ışınları ve sıcaklığı ile dağları bombardıman ettiğinde, bu manzaranın böylesine yaşanması imkânsızdı. Şimdi ise, bu alacakaranlıkta, insanların hayal güçleri artıyordu. Gölgeler arasında devamlı birtakım şekillerin kıpırdadığı, yükseldiği hissi, insanı istemeden bazı düşüncelere saptırıyordu. Oysa başlangıcından beri bu âlemde canlı olmadığına göre, ruhların da olamayacağı bir gerçekti.

Geri dönme zamanı gelmişti ve Dar Boğaz geçilip *Susuz Deniz''e* çıkmak gerekiyordu. Pat, Selene'nin geniş başım dar boğaza doğru çevirdiğinde, gemi tekrar dağ yamaçlarının arasına girdi. Dönüşte farları yolcuların yolu iyice takip edebilmeleri için söndürmemişti. Gecenin bu ikinci yolculuğu artık o kadar heyecanlı olmayacaktı.

Geminin ışıklarım da aşan bir ışın hüzmesi, yalçın kayaları ve dağ yamaçlarını aydınlatmaktaydı. Selene'dekı yirmiiki kadın ve erkek, bu mavimsi yeşil orağa hayranlıkla bakmakta, onun güzellik ve parıltısına hayret etmekteydiler. Ne kadar gariptir ki, uzaktan bakıldığında yeryüzünün bu dost ovalan, denizleri ve tarlaları, göz kamaştıran bir güzellikle parlamaktaydılar.

Aslında bunu bir ders olarak kabul etmek gerekirdi ve bu hissi, dünyayı böylesine uzaklardan seyretmedikçe duymaya imkân yoktu.

Oysa orada gözler, şimdi uzaya dikilmiş ve hele şu sıralarda ay, dünya insanları için çok daha büyük bir önem kazanmıştı. Belki de şu anda, en son kuvvetli teleskoplarla, küçücük bir nokta gibi görünen Selene'nin gece karanlığında nasıl yol aldığı gözleniyordu. Fakat bu küçücük ışığın zaman zaman parlayıp tekrar sönmesinden oradakiler pek bir anlam çıkaramayacaklardı.

Binlerce yıldan beri gaz baloncukları, bu dağ silsileleri içinde büyük bir çıban gibi yayılmaktaydılar. Tamamen soğumamış olan ay derinliklerinde, insanlık tarihi boyunca bu gazlar yayılmış ve toplanmıştı. Bu boşluklar, ayın üst yüzeyinin yüzlerce metre derinliklerinde bulunuyordu. Dünyada ise buz devirleri birbirini takip etmiş, yer altındaki boşluklar büyümüş, birbirleriyle birleşmiş ve şimdi bu büyük çıban patlamaya hazır beklemekteydi.

Kaptan Hairis Selene'yi otomatik idareye bırakmış; yolcularla konuşuyordu ki, gemi duvarlarındaki ilk titreyişi hissetti. Bir saniyeden de kısa bir an içinde, bu titreyişin geminin

pervanelerinden mi geldiğini, yoksa sebebin ne olabileceğini, bir şey belli etmeden düşünürken, ayakları birden yerden kesiliverdi.

Her zaman olduğu gibi şimdi de ayda düşüş yavaş yavaştı. Selene'nin etrafındaki düzlükte, birdenbire muazzam dalgalar oluşmuştu. Bunlar gittikçe büyümekte ve etrafı sarsmaktaydı. Bulundukları dairenin merkezinde bir çukur oluşmuş ve çevrelerinde sanki bir toz fırtınası kopuyordu. Deniz adeta uzun bir uykudan uyanırcasına canlanmış ve bünyesinde oluşan bu değişiklik, dünyadan yayınlanan ışınlarla daha da korkunç bir rüyaya dönüşmeye başlamıştı. Yanardağ çukurunun karanlık gölgeli duvarları içinde sanki Selene, bir mürekkep akıcılığı içinde kaybolup gidecekti.

Gerçek bu kadar korkunçtu. Pat tekrar idare koltuğuna eriştiğinde, gemi kaymakta ve hızla uçuruma doğru sürüklenmekteydi. Kendi hız gücü ile kumların akışı da birbirine eklenince Selene'nin tepeüstü derinliklere kaybolmasına sebep oluyordu. Pat'in yapacak bir şeyi kalmamıştı, ancak geminin omurgasını dengede tutmaya çalışıyor ve yanardağın öteki ucundan, yukarı doğru yükselebilmeyi ümit ediyordu.

Pat içerde ne olup bittiğini, yolcuların paniğe kapılıp kapılmadıklarım bilmiyordu bile. Şu anda tek düşüncesi gemisini takla attırmadan, bu cehennemden kurtarabilmekti. Selene'yi tekrar düzlüğe çıkarmaya çalışırken ve pervaneleri kontrol ederken, birden, geçmiş zaman içinde, şimdi bilmediği bir yerde yaşadığı çocukluğundan bir günü anımsadı, içinde bulunulan durumda bu hatırlama son derece zamansızdı fakat istese de, olayların gözünde canlanmasına engel olamıyordu.

Küçük bir çocuktu ve bir yaz günü yalnız başına kumlarda oynuyordu. Küçük, simetrik ve kaygan duvarlı bir çukur bulmuştu. Bunun derinliğinde sanki bir şey saklıydı. Bu derinlikte bir dramın oynandığını sezinlemiş, çukurun içini daha bir dikkatle incelemeye başlamıştı. Bir karıncanın çukurun kenarından aşağıya kaydığını ve tekrar yukarı çıkabilmek için olanca gücünü harcadığını fark etmişti. Belki de kolayca kurtulabilirdi fakat bu uğraşı sırasında, tepeden yuvarlanan bir kum taneciği, hayvanı da beraberinde dibe sürüklemiş ve o kurtulmak için çırpındıkça, diğer kum taneleri bir çığ gibi üzerine yığılmış ve hayvan içlerine gömülmüştü.

Selene'nin de şu andaki durumu, canlanan bu hatıradan pek farklı değildi. O da şimdi tıpkı karınca gibi kaymakta ve Pat yardımsız, ümitsiz, yıllarca önceki bu olay gibi, ölüme doğru gitmekte olduklarını hissetmekteydi. O da olanca gücü ile emniyete ulaşmaya çabalıyordu fakat meyilli duvarlar onu aşağı doğru sürüklüyordu. Karınca için ölüm ani gelmişti. Onun ve yanındaki insanlar içinse bu uzun bekleyişli bir ölüm olacaktı.

Homurdayan motorlar her ne kadar Selene'yi ileri doğru itiyorsa da bu yeterli değildi.

Pervanelerin çalışması etraftan dökülen tozların hızını gittikçe artırıyor, Selene'nin dış kaplamalarına doğru tırmanıyordu. Önce pencerelerin alt kısımlarına ulaşmış, pencerelere tırmanmış ve nihayet Selene'yi tamamen örtmüştü. Harris motorları, olabilecek bir elektrik kontağını önlemek için durdurdu. Yükselen tozlar, orak şeklindeki dünyanın gözden kaybolup, etrafın karanlıklara gömülmesine sebep oldu. Karanlık ve büyük bir sessizlikle ayın içine doğru battılar…

Üçüncü Bölüm

AYIN dünyaya bakan tarafındaki kuzey bölgesinde bulunan kontrol kulesinin elektronik bölümlerinden birinde zaman, ay saati ile 20'yi 01 saniye geçtiğini gösteriyordu. Her saat başını otomatik bir şekilde belirlen elektrikli zaman ayarı birden durmuştu.

Elektronik araçlar, insanüstü bir hız ile bu ani duruşun sebebini aramaya koyuldular. Kompüterin gramına göre beş saniye beklemek ve sonra elektrik devresi 10 01 10 01'i kapatmak gerekiyordu.

Bu şekilde programlanmış olan elektronik beyin şimdi sabırla beklemeye başlamıştı. Oysa harcanan zaman içinde yirmi basamaklı milyonluk sayıların çarpma işlemleri yapılabilirdi. Şeş saniye sonunda, vre 10 01 10 01 kapatıldı.

Garip bir şekilde dünyaya doğru çevrilmiş, ayın yüksekliklerinde duran bir anten, ilk elektronik haber zım verdi. Lagrange 2 adı ile bilinen satelit aracı, saniyenin de altıda biri kadar kısa bir zamanda, ıya ile ayın tam ortasında bulunan 50.000 kilometrelik alanı kontrol etmiş ve sonuç, yine saniyenin da biri kadar bir zamanda, ayın dünya tarafındaki kuzey bölgesine ulaştırılmıştı.

Haber aslında son derece basitti: *«Dikkat, Selene! Sizi duyamıyoruz. Lütfen durumunuzu bildirin!»*

Elektronik beyin bir beş saniye daha bekledi ve sonra uyarıcı araçlarım tekrar tekrar harekete geçirdi. kine sonsuz sabırlıydı.

Bunun ardından, elektronik devre 10 01 10 01'ın kapatılması emri geldi. Alet buna da uydu. Kontrol nosunda kırmızı bir uyarı lambası yandı ve ilk defa insanlar ve araçlar, ayın herhangi bir yerinde bir iplik olduğunu anlamaya başladılar.

Direktör bu gibi durumlardan nefret ettiği için, haber yavaş bir şekilde yaymaya başlamıştı. Aynı um resmi turist ofisleri için de geçerliydi. Alarm ve tehlikeli olaylar kadar, bu bölüme zarar veren ka bir şey düşünülemezdi. Bu olaylar küçük çapta dahi olsa; örneğin zararsız bir elektrik kontağı i, yine de etkileri olabilirdi. Bu yüzden, ayda insanın son derece uyanık olması gerekiyordu.

Aradan dakikalar geçti ve sonunda direktör Davis, önemli bir şeyler olduğunu anlamaya başladı. ene'nin önceden de haberleşme sinyallerinde aksaklık olmuştu ama Pat derhal durumlarım, kısa galar aracılığı ile bildirmişti.

Bu kez ise lıer şey sessiz kalmıştı. Selene hiçbir sinyale cevap vermemişti. Satelitlerden gelen bu ber üzerine, Davis acele ile yeraltı yürüyen sokaklarından, Clavius şehrine ulaştı. Kontrol kulesinin şinde, şef mühendis ile adeta çarpıştılar. Bu oldukça tatsız bir durumdu, çünkü şef mühendisin de vlesine telaş göstermesi için, olağanüstü bir durumun varlığı gerekiyordu. Bu da, kurtarma hareketinin latılması demekti. İkisi de anlamlı bir şekilde bakıştılar.

– Ümit ederim ki bana ihtiyacınız yoktur, dedi direktör Lawrence. Neler oluyor? Bildiğim tek şey, bir ket sinyalinin gönderildiği. Hangi uzay gemisi tehlikede?..

– Hiçbiri dedi, Davis. Sadece Selene'den bir haber alınamıyor. Geminin dışarıda, *Susuz Deniz*'de uğunu sanıyoruz.

– Aman Allah'ım! Şayet gemiye bir şey olduysa, ona ancak küçük toz kızakları ile ulaşılâbilinir. Ben zaman söylemişimdir, turistleri buralara çekmeden önce, iki kruvazörün birden sefere çıkarılması ekirdi.

– Söylediğiniz doğru, fakat biliyorsunuz, Maliye Bölümü bu fikrin karşısındaydı. Onlara göre, Selene iyi bir kâr yapıldığı ispat edilirse, ancak o zaman ikinci bir gemi işletmeye konulabilirdi.

– Ümit edelim ki şimdi bu olay, gazete başlıklarına konu olmaz. Öyle olursa, aydaki turistlerin neler üneceklerini tahmin edersiniz.

Kontrol kulesi her zaman olduğu gibi sessizdi. Büyük duvar haritasında, sönmemecesine yeşil ve sarı

ılar yanıyordu. Şimdi ise bunların üstünde, uyarıcı, kırmızı bir lamba parıldıyordu. Teknik adamlar, çların karşısına oturmuşlar, gerekli havalandırma, enerji ve ışınlama olayları ile meşguldüler.

Yer trafiği ile sorumlu teknisyen bilgi verdi.

– Yeni bir şey yok. Halen tamamen karanlık içindeyiz. Geminin, denizin dışında bir yerde olduğunu yoruz. Eğer sebepsiz yere rotalarını değiştirmemişlerse, bu bölge içinde olacakları kesin. Saat 19'da nderdikleri son bilgiye göre, bulunduklarını tahmin ettiğimiz bölgenin ancak bir kilometre kadar ğındaydılar. Sinyaller kesildiğine göre, ne olmuşsa bu son altmış dakika içinde oldu.

– Selene saatte kaç kilometre hız yapabilir? diye sordu birisi.

– Tam hızla. Saatte 120 kilometre, dedi Davis. Fakat normalde 100'ün altında yol alır. Günlük bir ide bundan fazlasına gerek yok zaten. Eğer denizin dışında bir yerlerde iseler, onları kısa zamanda mak mümkün. Toz kızaklarını olay yerine gönderdiniz mi?

– Hayır efendim. Bunun için izin verilmesini bekliyoruz.

Davis şef mühendise baktı. Orada, Lawrence'in Direktör Olsen'den sonra söz geçerliliği vardı. şıyla Davis'i doğruladı.

– Kızakları gönderin, dedi. Ama bir an önce de iyi sonuç almaya bakın. Araştırma bir müddet devam ebilir, çünkü en kötüsü gece ve karanlıklar içindeyiz. Kızak kullanan kişilere, gemiden alman son yer umuna göre, o bölgeleri ve iki kızağı da bölgenin iki yanma yönelterek araştırma yapmalarını leyin.

Emir yerine ulaştırıldığında, Davis sıkıntılı bir şekilde sordu:

— Ne olabilir acaba, siz ne düşünüyorsunuz?

— Birkaç olasılık mümkün. Olay son derece ani oldu, çünkü bize hiçbir haber ulaşamadı. Bu bir patlama oldu anlamına gelebilir. Ayrıca bir çarpışma da söz konusu olabilir. Belki de Selene, birden önüne çıkan bir engeli aşamayıp, ona çarptı.

— Harris son derece dikkatli bir sürücüdür, dedi Davis. Bu işi uzun zamandan beri yapıyor.

— Herkes bir yanlış yapabilir. İnsan, dünya ışınları ile yol aldığında, önündeki uzaklığı tahmin etme güçlüğü doğabilir.

Davis onu artık duymuyordu bile. Zihni en kötü olasılıklarla doluydu. Galiba en iyisi, Hukuk Bölümünden, sigorta poliçelerini tetkik etmelerini istemekti. Bir zarar ziyan davası, ona ve reklamcılık dalındaki tüm başarılara balta vurabilirdi.

Yer Trafiği Emniyet Sorumlusu sinirli bir şekilde öksürerek:

— Eğer bir fikir vermeme müsaade ederseniz, derim ki Lagrange'yi göreve çağıralım. Astronotlar belki de gökyüzünden bir şeyler görebilmeyi başarırlar, dedi.

— Gece vakti mi? diye sordu Davis, üstelik 50 bin kilometre uzaklıktan.

— Eğer Selene'nin lambaları hâlâ işliyorsa, böyle bir araştırmanın faydası olabilir.

— İyi fikir, dedi Lawrence. Gerekli yerlere derhal haber verin!

Aslında bu fikrin ondan gelmesi gerekirdi. Şimdi ise kendi kendine: «Acaba başka noktalan da unuttum mu?» diye sormaya başlamıştı. Bu onun ilk defa duyduğu bir huzursuzluk hissi değildi. Bu garip, güzel ve sihirli âlem ve her an tehlikeler doğurması beklenilen, bu el değmemiş vahşilik, turistler kadar araştırmacıları da kendine çeken bir yerdi. Aslında turistler, Lawrence için hiçbir şey ifade etmiyorlardı ama elbette onun da kazancını temin edecek bir kaynağın olması gerekiyordu.

Şimdi artık işe girişmeliydi. Belki de bütün bu olaylar, hiçbir şey olmamışçasına çözümleniverecek, ene, çevresinde yarattığı korkulu anlardan habersiz, çıkagelecekti. Fakat Lawrence gerçekte buna nmıyordu ve bu duygusu, dakikaların geçmesi ile daha da kökleniyordu. Bir saat daha bekleyebilirdi,

ıra da yeraltı treni ile Roris Limanına geçecekti.
Tehlike sinyali Lagrange istasyonuna vardığında, Filozof Doktor Thomas Rawson, bir mamutu andıran in uykusundaydı. Uyandırılınca da epey bir öfkelendi. İnsan, günde sadece iki saat uyuyabilme sına sahip olursa, bunun da böyle elden gidivermesi oldukça acı idi doğrusu. Fakat haberin diliğini anlayınca, tamamen uyandı. Galiba en sonunda onun da etrafına bir faydası dokunabilecekti.
Tom Rawson aslında işinden memnun değildi. Onun branşı ilmi sahalardı. Lagrange 2'deki atmosfer bambaşkaydı ve tüm zamanını alıyordu. Lagrange 2; dünya ile ay arasında, çekim kanunlarına göre tel cambazı gibi durmaktaydı ve çok etraflı sorumlulukları vardı. Sanki her yerde hazır bulunması eken bir uşak gibi. Her yönden gelen uzay gemileri burasını bir posta merkezi gibi kullanmaktaydı. berleşmede de önemli bir rolü vardı.
Bu 100 santimetrelik teleskop, gökyüzündeki uzak mesafeleri gözlesin diye yapılmıştı. Ayrıca unla, ayın yüzeyini de izlemek mümkündü. Bu yakın mesafenin görüntüsü çok güzeldi. Tom'un ğrafya bilgisi o kadar derin değildi ama buna rağmen, teleskopla ilk bakışta, büyük yanardağlardan şimet ve Plato'yu; Aristillus ve Eudoxus'u; Alp vadisindeki yarıkları ve Pico Piramidini hemen tanıdı.

Fakat onu asıl ilgilendiren bunlardan ziyade, güneşin daha yükselmeye başlamadığı için, henüz aydınlatamadığı orak şeklindeki dünyaydı. Bu karanlığın ise işini kolaylaştıracağını ümit ediyordu. Ufacık bir ışık, bir sinyal, bu karanlıkta rahatça görülebilirdi. Haritayı incelerken, bir kontrol düğmesine bastı. Dağ zirveleri gözden kayboldu. Şimdi önünde sadece, yirmi kadın ve erkeği içine yutan siyahlık uzanmıştı.

Gözleri karanlığa alışınca, bu siyahlığın içinde, fosforlu zerreciklerin varlığını seçmeye başladı.

İlerde Gökkuşağı koyundaki dağlar, güneşin doğmasını bekler gibiydiler. Birden, ilerde parıldayan bir yıldızın varlığı onu şaşırttı. Hangi yıldızdı bu ilerde parlayan? Fakat az sonra ümitleri sönüverdi, çünkü bu parlaklığın, Roris limanının ışıklarından başka bir şey olmadığını anladı.

Birkaç dakika içinde, bu uğraşılarının boş olduğunu hissetmeye başladı. Selene gibi küçük bir cismin, bu karanlıklar içinde farkedilmesi hemen hemen olanaksızdı. Günışığmda Selene belki uzun gölgelerinden farkedilebilirdi. Fakat bunu da bir insan gözünün, ellibin kilometrelik bir saha içinde görebilmesine imkân yoktu.

Bundan dolayı Dr. Rawson endişelenmiyordu. Bir şey bulmayı zaten ümit etmemişti. Astronotların bambaşka araçları vardı ve Tom Rawson bunlarla Selene'nin bulunabileceğinden şüphe etmiyordu.

Oysa Selene'nin ay üzerinde olmadığını bilseydi, kendinden böylesine emin olamayacaktı herhalde.

* * *

Selene tamamen sessiz ve hareketsiz kaldığında, yolcular ve mürettebat, ses çıkartmaktan bile aciz, şaşkın bekliyorlardı. Kaptan Harı-is, içlerinde ilk kendine geleni oldu. Gerçekten de yalnız o, ne olduğunun bilincindeydi.

Bu bir toprak kaymasıydı. *Susuz Deniz*'de buna pek rastlanmamakla birlikte, böyle bir tabiat olayı pek ender olmazdı. Ayın derinliklerinde muhakkak birtakım kaymalar olmuştu, belki de sebep Selene idi. Roris yerinden yavaşça kalkarken, bu olayı yolculara nasıl ileteceğini düşünüyordu. Tabii her şeyin unda olduğunu, beş dakika sonra yine yollarına devam edecekleri masalını uyduramazdı. Fakat öte dan bu nazik durumda kimsenin paniğe kapılmasını da istemiyordu. Daha sonra her şeyi açıklaması ekliydi, fakat işin başında, korku vermeyecek bir anlatımla olayı aydınlatması gerekiyordu.

Bakışları, Bayan Wilkins'inkiler ile karşılaştı. Kabinin arka duvarında, merakla bekleyen yolcuların

isinde duruyordu. Yüzü oldukça sarı, fakat kontrolünü yitirmemişti. Pat kendini ona emanet ebileceğini biliyordu ve kızı teselli edercesine gülümsedi:

– Bir kez daha iyi gitti, diye söze başladı. Sîzlerin de farkettiğiniz gibi, ufak bir kaza geçirdik. Bu a da kötü olabilirdi. Öte yandan da kendi kendine «nasıl?» diye soruyordu. «Geminin duvarında bir lak mı örneğin? Şu sıkıcı konuşmayı bırak da, esas konuya geç!»

—Bu toprak kaymasının etkisinde, yerimizden oynayıp, derinliğe gömüldük. Sebep ay depremi. Fakat ecanlanmaya hiç gerek yok. Kendi gücümüzle bu işin içinden çıkamasak bile Roris limanından, biran e yardım göndereceklerdir. Biliyorum şimdi Bayan Wilkins sizlere arzuladığınız içkilerinizi ikram ecek, onun için ben, *gereken* önlemler alırken, sizin de rahatlıkla yerlerinizde oturmanızı rica yorum.

Bu konuşmanın, etrafta huzurlu bir atmosfer yarattığını fark etti ve tekrar idare koltuğuna döndü. Bu da yolculardan birinin de bir sigara yaktığı gözüne ilişti.

Bu belki de otomatik bir reaksiyondu. Hiçbir şey söylemedi, aksi halde sakinleştirici konuşmasının etkisi sıfıra inecekti. Fakat hemen sonra yolcunun sigarayı tekrar söndürdüğünü gördü.

Pat haberleşme aracını işletmeye başladığında, arkasında yolcuların hararetli bir konuşmaya ştiklerini duydu. Kelimeleri tek tek anlayamıyorsa da, yükselen seslerin, kızgınlık, heyecan ve hatta mnunluk dolu tonlar olduğu anlaşılıyordu. Fakat en önemlisi, korku en az orandaydı. Belli ki uşanlar, içlerinde bulundukları durumun ne denli tehlikeli olduğunu henüz anlayamamışlardı. erleri ise susuyordu.

Tıpkı susmakta inat eden haberleşme sistemi gibi Frekansları araştırdığında, elektrik gücü ile dolu lara gömülü oldukları için, kulağına, hiçbir tesiri olmayan incecik bir cızırtı geldi. Belli ki tozlar, erleşme dalgalarının yollarını da kapatmıştı.

Yüksek derecedeki frekansı işletmeye çalıştığında, alınan sonuç yine aynıydı. Bu durumda bir imdat yalinin dahi gönderilmesi imkânsızdı. Roris Limanı ile irtibata geçmeye çalışmak ise boş bir uğraşı caktı, üstelik bu denemeler, işin farkına varacak yolcularda korku hissi doğuracaktı. Geminin kanslarını işler durumda bıraktı, içinde, ufacık da olsa, bir cevap gelebileceği ümidi tamamen memişti. Yine de bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Gemi ve içindekiler için insanlıkla kiler tamamen kesilmişti.

Yapacak çok şey vardı, işin felsefe yanı ile uğraşmaya vakit yoktu şimdi. Tüm âletleri ve ölçü çlarım kontrol etti. Isı biraz yükselmişti ama bu da tüm etraflarını saran toz tabakası düşünülünce maldi. Tabaka, gemiyi soğuk uzaydan ayırmış, izole etmişti.

En büyük korkusu, geminin etrafını sarmış bulunan kalın toz tabakasıydı. Bunun ağırlığı binlerce ton erinde olmalıydı. İçerden gelecek bir baskı ile Selene, çevresindeki bu güce dayanamayabilir ve a da derinlere gömülürse, üstündeki bu ağırlık, onu yumurta kabuğu gibi ezip yok edebilirdi.

Kruvazör'ün ne kadar derinlikte olduğundan Pat'ın hiçbir fikri yoklu. Yıldızlara en son bakışında, eyden tahminen on metre aşağı gömülmüşlerdi. Fakat tozun emici gücii, onları daha da derine mişti şüphesiz. Bu durumda yapılacak en iyi iş, geminin iç baskısını yükseltmek, böylece duvarların şemelerini sağlamaktı. İçerde belki oksijen ihtiyacı oranı yükselecekti ama, bu en iyi fikirdi.

Yolcuların kulaklarında meydana gelebilecek bir uğultuya meydan vermemek için, kabinin iç baskısını de yirmi oranında artırdı. Bunu bilen bir tek o değildi oysa arkasında bir ses:

— Bu iyi bir hareketti, dedi.

Pat hızla dönüp de, bu sesin sahibini görmek istediğinde, birden beyninde bir şimşek çaktı. İlk bakışta, culların hiçbirini tanımadığı sonucuna varmıştı, fakat şu anda karşısında duran iri yarı, gri saçlı adam,

ı hiç de yabancı gelmiyordu.
– İşinize karışmak istemem Kaptan, kumanda sizin fakat belki de herhangi bir şekilde yardımcı bilirim ümidi ile kendimi tanıtmak isterim. Ben Komodor Hansteen.
Harris, karşısında duran bu büyük ilim adamına ağzı açık bakakalmıştı. Bu kişi, Pluto'da ilk ştırmaları yapan, diğer uzay adamlarının çok üstünde, pek çok bilinmeyen planet ve yıldızlara gitmiş insandı.
— Fakat yolcu listesinde isminiz yok.
– Ben gezilerimi daima Hanson ismi ile yaparım, dedi Komodor, gülümseyerek. Emekli olduğumdan yana, sorumluluk taşımamak şartı ile, pek çok çeşitli işlerle meşgul oluyorum. Üstelik sakalımı tikten sonra da, hiç kimse beni tanıyamaz oldu.
– Burada oluşunuzdan dolayı çok memnunum, dedi Harris.
Karşısına, böylesine güven duyduğu bir insanın çıkması ile omuzlarındaki yükün hafiflediğini hissetmişti. Hansteen konuşmasına devam etti:
— Eğer sizi rahatsız etmezse, fikrinizi duymak isterdim. Burada ne kadar kalırız, biliyor musunuz?
— Her zamanki gibi oksijen, burada önemli rol oynar. Yedi günlük oksijen depomuz var fakat bunun ardından ne geleceği bilinmez.
— Evet, böylece demek ki bize düşünmek için zaman var. Su ve besin durumu nasıl?
— Tabii biraz kısıtlama yapmak gerekli. Fakat bu demek değildir ki aç kalacağız. Uzun bir süre için su ve yemek ihtiyacı karşılanabilir.
— Elektrik?
— Motorları durdurduğum andan itibaren, gereğinden de fazla.
— Fakat anladığım kadarı ile üs noktasını aramak için hiçbir çaba sarfetmediniz.
— Tamamen umutsuz. Toz her şeyi örtmüş. Haberleşme aracında, yüksek imdat frekansını işler durumda bıraktım, çok küçücük de olsa, sesimizi duyurabilmek için tek ümidimiz bu.
— Demek ki başka yollar aramamız gerekiyor. Bu durum ne kadar devam eder acaba?
— Bunu söylemek çok güç. Gemiyi araştırmaya, saat 20'de kesilen sinyallerimizden sonra hemen başlayacaklarını düşünebiliriz. Bulunduğumuz bölgeyi de tahmin edebilirler. Fakat siz de gördünüz, tozların üstündeki izleri nasıl yokettiklerini. Bizim de batışımız, geride hiçbir iz bırakmaksızın oldu. Bütün bunlar bir yana, farzedin ki bizi buldular...
— Bizi buradan nasıl çıkaracaklar?
— Evet doğru.
Yirmi kişilik toz kruvazörünün kaptanı ve uzay yolculuğu komodoru sessizce bakıştılar. Derken Ingiliz aksam ile konuşan bir ses geldi kulaklarına.
– Her şey bir yana bayan, şu içtiğim, ayda yapılagelen ilk lezzetli çaydı, tebrik ederim.
Komodor sessizce güldü.
– Bu övgünün aslında size yapılması gerekir, hostese değil, diyerek, basınç göstergesini işaret etli.
Pat yorgun gülümsedi. Tabii ya. Kabindeki basınç yükseldiğinden beri, su da normal derecesinde naynbiliyordu. Her şey bir yana, ılık şeyler içmekten kurtulmuşlardı şimdilik.
– En büyük problem, insanların neşesi, dedi Hanstecn. Zannediyorum ki, cesaret verici ve konuyu klayıcı bir konuşma daha etkileyici olacaktır. Fakat kimseye de, kapımızı bir saat sonra vuracaklarmış idini vermemek şart. Bu durumun, birkaç gün sürebileceğini bildirmemiz daha gerçekçi ve inandırıcı caktır.
—• Yardım merkezinin harekete geçmesi uzun zaman almaz, dedi Pat. Herhangi bir uzay gemisi, ay

eyine mecburi iniş yaptığında, onun yerini, Satelitlcr yardımı ile bulmak çok sürmez. Gerek, ayın ıya tarafindaki yüzünde bulunan Lagrange 2, gerekse arka yüzündeki Lagrange 1 için bu iş son derece it. Fakat dediğim gibi biz, peşimizde hiçbir iz bırakmaksızın, yerin dibine gömüldük kaldık.
– Bu gerçekten güç bir durum. Dünyada bir gemi battığı zaman, arkasında muhakkak birtakım izler akır. Hava baloncukları, yağ birikintileri ya da kopuk bir parça...
– Bu, bizim için geçerli değil ve zannetmiyorum ki buradan yerin yüzüne bir şey gönderebilmemiz mkün olsun.
— Bu demektir ki, yapılacak tek şey beklemektir.
– Evet, diye tasdikledi Pat oksijen deposuna göz atarak ve şurası kesin ki, bu bekleyiş ancak bir hafta bilir.

Dördüncü Bölüm.

AYIN ellibin kilometre uzağında, Tom Rawson son fotoğrafi da masanın üzerine koydu. Resmin her milimetrekaresini bir büyüteçle incelemişti. Başarı büyüktü. Bir insan gözünden milyonlarca daha iyi görebilen bu elektronik resim arayıcılar, tüm ayrıntılarına kadar resmi açıklamışlardı. Bu ayrıntılar içinde, ufacık bir toz kızağına bile rastlanıyordu, ya da dünyadan yansıyan gölgelere. Fakat Selene'den hiçbir iz yoktu. Deniz, her zaman olduğu gibi, kırışıksız, dümdüz görünüyordu.

Tom, konu çok önemsiz de olsa, başarısızlıktan nefret ederdi. Onun inancına göre, yeterli araçlarla ve doğru yoldan gidildiği müddetçe, çözülemeyecek bir problem yoktu. Bu bir noktada da onun ilmi şekilde çalışan beyninin bir prensibiydi. Aslında bu durumda, insan hayatının da sahnede oluşu onun için yan bir etkendi, onu esas ilgilendiren, evrendi.

Durumu, serinkanlı bir biçimde inceliyordu. Acaba büyük Sherlock Holmes bu problemi nasıl çözebilirdi? Tom için, zekâ ve kabiliyetlerine hayran olduğu, bu az sayıdaki büyük adamların, gerçekte hiç varolmadıklarını bilmek, çok enteresandı. Bu açık denizden çıkarılan son bilgiye göre, sadece bir tek yol kalmıştı. Kruvazör, sahilde ya da bir dağ yamacında, tahminen, *Yanardağ Gölü* diye bilinen bölgede felâkete uğramıştı. Evet bu mümkündü. Kaza, üzerinde gidilen kaygan yollardan birinde olmuştu. Tekrar fotoğraflara dönüp, bu kez dağlık bölgeleri dikkatle incelemeye başladı. Derken, karşısına bir başka zorluk çıkıverdi. Denizin çevresinde çok sayıda yarık ve çatlak izleri görülüyordu. Bu izlerin her biri, kayıp kruvazörden kalma bir iz olabilirdi „ En kötüsü de, bu bölgelerin yeterince incelenememesiydi, çünkü dağların ayrıntıları ve yamaçları, göz kandırıcı bir şekilde vadiye doğru uzanıyordu. Lagrange 2'den ise görüşün bu kadar derinliklere uzanmasına imkân yoklu. Tek çare, bu bölgelerin toz kızakları ile taranmalarıydı.
Ona kalan tek iş, kontrol kulesini aramak ve son bilgileri vermekti:
— Ben Lagrange 2"den Rawson, Susuz Deniz ve çevresini inceledim. Görünürde dikkati çeken hiçbir şey yok. Selene sahillerden birinde olmalı...
— Teşekkürler, başka bir şüpheniz var mı?
— Hayır, durum o kadar açık ki, resimlerde Selene'nin dörtte biri küçüklüğündeki toz kızaklarınızı bile görebildim.
— Peki deniz kenarında da hiçbir şey yok mu?

— Elde edilen resimler, en küçük ayrıntıya kadar, bölgeleri gösterebilme gücüne sahip, güneş doğar doğmaz, hepsini yeni baştan inceleyeceğim. Unutmayın ki şimdi aşağıda gece.
— Yardımlarınız için size teşekkür ederiz. Herhangi bir yenilik olursa bize lütfen haber verin...

* * *

Davis, Clavius City'de Rawson'un son raporunu incelerken, artık sorumlu kişilere bu haberin ulaştırılması zamanı geldiğini düşünüyordu. Konuyu daha fazla saklamak, pek de akıllıca bir hareket değildi. Yanındaki trafik kontrol memuruna dönerek sordu:
— Yolcular listesi geldi mi?
— Şu anda Telefaks ile Roris Limanından elimize ulaştı. Bir dakika.
Listeyi Davis'e verirken:
— Gemide önemli kişiler var mı? diye sordu.
Davis listeyi inceledi.
– Bütün yolcular önemlidir, diye konuştu, sonra birden. Aman Allahım! diye bağırdı.
— Ne var, ne oldu?
— Komodor Hansten de gemide.
— Ne, onun yolunun aya düştüğünü bilmiyordum.
– Geleceğini kimseye söylemedik. Emekliye ayrıldıktan sonra, turist komisyonunda ona görev meyi iyi bir fikir olarak benimsemiştik. Fakat işine başlamadan önce gelip buraları bir görmek, elemek istemişti.
Adeta paniğe düşmüşlercesine, durumun son derece tatsız olduğunu düşünmeye başladılar. Uzay misi yolculuklarının bir numaralı kahramanının, normal bir turist gibi aya gelmesi ve garip bir kazaya ban gitmesi...
– Bu tabii Komodor için büyük şanssızlık, dedi kontrol memuru, fakat öte yandan, eğer hâlâ hayatta ler, yolcular için büyük şans.
– Gerçekten de ona ihtiyaçları büyük olabilir, araştırma merkezi bile bu durumda çaresiz kaldı, diye vap verdi Daris.
Aslında bu düşüncesinde yüzde yüz haklı değildi, çünkü Dr. Tom Rawson henüz tüm ümitlerini rmemişti.
Cizvit papazı Vincent Ferraro da tıpkı onun gibi hissediyordu. Aslında bu iki adamın bugüne kadar şılaşmadıkları çok yazıktı. Çünkü ikisi de zıt düşüncelerin insanlarıydı, bir araya gelseler, enteresan tiyatronun oynanacağı düşünülebilinirdi. Papaz Ferraro Allah'a ve insanlara inanırdı, Dr. Rawson'un hiçbir şeye inancı yoktu.
Papaz Ferraro, ilmi alandaki iş hayatına fizikçi olarak başlamıştı, fakat sonra branşını Seleno kçiliğe döndürmüştü. Hiç kimse ondan daha fazla, ayda ne olduğunu bilemezdi. Onun elde ettiği giler, ay yüzeyine stratejik bir şekilde yerleştirilen araçlarla ulaşıyordu.
Bu araçlar, şu anda son derece enteresan sonuçlar ulaştırmışlardı. Ay saati ile ondokuzu elliüç dakika kyedi saniye geçe, Gökkuşağı koyunda büyük bir deprem not edilmişti. Bu aslında şaşırtıcı bir erdi, çünkü bilhassa bu bölge, sağlamlığı ile bilinirdi. Papaz Ferraro, elektrik sayacını bu anzayı e belirtmesi için işler duruma getirip, öğle yemeğine çıktı. Bu sırada da, arkadaşlarından, Selene'nin adan kaybolduğu haberini aldı.

En ileri teknikteki elektronik beyinler, bazen komplike olayları, bir insanın zekâsının

çözümleyebileceği şekilde aydınlatmaktan uzaktı. Papaz Ferraro ise daha ağzına tek lokma koymadan, iki ile ikinin çarpımı sonucunun kesinliği içinde fakat aynı zamanda da çılgınca bir çözüm buldu.

Beşinci Bölüm

-— ... Ve Sayın Bayanlar, Baylar, işte içinde bulunduğumuz durum bu, diyerek Komodor Hansteen sözünü tamamladı. Aslında çok büyük bir tehlikenin içinde değiliz ve hiç şüphem yok, bizi kısa zamanda bu durumdan kurtaracaklardır. Fakat *o* an gelene kadar, elimizden gelen en iyi şeyleri yapmaya çalışmalıyız.

Sustu ve endişe ile dinlemekte olan yüzleri inceledi. Mümkün olan huzur bozucu faktörleri hissedebiliyordu. Örneğin, şu, suratını ekşiterek, elindeki mendili çekiştirip duran yaşlı hanım, ya da şu sinirli yüz mimikleri ile yaşlı adam, bir huzursuzluğun sebebi olabilirlerdi.

— Kaptan Harris kumandayı yürüten kişidir ve ben onun yardımcısıyım. Beraberce bir plan hazırladık. Yemekler son derece basit, fakat sizleri kuvvetten düşürmeyecek kadar da yeterli olacaktır. Birkaç hanımdan, Bayan Wilkins'e bu hususta yardımcı olmalarını rica ediyoruz, yapacağı çok iş ve desteğe ihtiyacı var. Bu durumda en büyük derdimiz, can sıkıntısı. Yanında kitapları olanlar var mı?

* * *

Çantalar, torbalar karıştırılmaya başlanmıştı. Bir dizi ay broşürleri, altı adet resmi cep kitabı, - Portakal ve Elma isminde, İngiliz Kralı İkinci Karl'ın metresi Nell Gwynn ile Sir Isaac Newton arasındaki beraberlikten bahseden, romantik bir Bestseller, August Comtes'den «Arkadaşım Shane» ve ayrıca New York Times'in eski sayıları ortaya çıkarıldı.

Yeterli zenginlikte bir kitaplık değildi ellerindeki ama yine de bir müddet için durumu idare ederdi.

— Zannederim ki, zamanımızı renklendirecek birtakım olayları ve imkânları bulup çıkarmak bizim elimizde.

Şimdi durumu bildiğinize göre, sormak istediğiniz bir şey var mı? Biraz önce içtiği çayı metheden İngiliz sordu:

— Size bazı sorularım var efendim. Tekrar yüzeye çıkabilmemiz için şansımız var mı? Demek istiyorum ki, mademki bu toz, suya bu kadar benziyor, er ya da geç biz de bir mantar gibi bunun yüzeyine çıkamaz mıyız?

Komodor bu soru karşısında acizdi. Pat'a baktı:

— Bu soru sizin bilgileriniz içinde Bay Harris, bu soruda bir mantık var mı?

Pat kafasını olumsuzca salladı:

-— Korkarım ki yok, dedi. Havanın gemimizi hafifleteceği ve taşınır hale getireceği mümkün olsa bile, şu toz yığınının öylesine bir direnme gücü vardır ki, buna karşı gelinemez. Bu durumda, belki birkaç bin yıl sonra, tekrar yüzeye çıkmamız mümkün olabilir.

Anlaşılan İngiliz yenilgiyi kolayca kabul etmeyecekti.

— Görüyorum ki hava bölmesinde bir uzay elbisesi var. Peki birisi bunu giyip gemiyi terketse ve yüzerek tepeye çıkmaya çalışsa. Hiç olmazsa böylece araştırma ekibi, bizim nerede olduğumuzu görebilir.

— Bunun kesinlikle imkânsız olduğunu söyleyebilirim, dedi Kaptan Harris. Ne yazık ki, kişi, tozun bu olağanüstü gücünü yenebilse dahi, tamamen kör hale gelir. Yüzeyin nerede olduğunu nasıl bilebilsin? Üstelik de onun ardından dış kapılar bir daha nasıl kapanacak? Toz bir kez içeri hücuma başladı mıydı, ondan hiçbir şekilde kurtulamayız.

Daha fazla konuşabilirdi ama susması gerektiğini hissetti. Belki de bir hafta sonunda hiçbir yardım gelmezse bu yola başvurmaları gerekecekti. Fakat bu korkulu rüya ile şimdiden moraller bozulmamalıydı.

— Başka sorunuz yoksa dedi Hansteen, birbirimizi tanımayı teklif ediyorum. İstesek de, istemesek de, birbirimize alışmak, kim olduklarımızı bilmek zorundayız. Kabin boyunca giderek, ilk sıradan başlamak istiyorum. Lütfen bizlere, isimlerinizi, mesleğinizi, geldiğiniz yeri açıklayabilir misiniz? İlk önce siz efendim.

— Robert Bryan, emekli mühendis, Jamaika, Kingston'dan.

— Irving Sehuster, Şikago'da avukat, bu da eşim Myra.

— Nihal Jayawardene, Peradeniya'dan, Seylan Üniversitesi'nde Zooloji profesörü.

Tanışmalar devam ederken, Pat Harris, şu durumda ne kadar şanslı olduklarını düşünüyordu. omodor Hansteen gibi, doğuştan lider, bilgi ve tecrübe sahibi bir insanın olması, gerçekten büyük bir ınstı. Şu anda da, kabiliyeti ile kişileri bir araya toplamaya, bir ekip kurmaya başlamıştı bile. aftalarca Planetler arasındaki boşluklarda kalmanın ve korkunç can sıkıntısını giderme yollarını amanın sonuçları idi bu bilgelik. Pat Harris ise, otuz yaş daha genç, üstelik Dünya ve Ay Sisteminin ışına çıkmamış, bu durumlarda oldukça kabiliyetsiz hissediyordu kendini.

— Dancan McKenzie. Canberra'da Mount Stromlo araştırma merkezinde fizikçi.

— Pierre Blanchard. Clavius City'de muhasebeci.

— Plıyllis Morley, Londra'da gazeteci.

— Kari Johannsen, ayın arka yüzündeki Tsiolkovski' de, nükleer üs'de mühendis.

Hepsi kendilerini tanıtmışlardı. Anlaşılıyordu ki, ayda bulunan bütün bu insanlar birtakım zelliklere sahiptiler, bu sadece para olsa bile. Fakat Harıis'e öyle geliyordu ki, Selene'de toplanan bu ısanlar, üstlerinde tüm beceri ve tecrübeleri taşısalar bile bu, içlerinde oldukları durumun tatsızlığını afifletemezdi.

Bu düşüncesinde biraz olsun yanıldığını anladı. Komodor Hansteen öylesine bir insandı ki, değil orku ile, can sıkıntısı ile de savaşmaya başlamıştı. Yolcular öyle bir atmosfere girmişlerdi ki, ışardaki insanlıkla ilgilerini kesmişler, taş devri insanları gibi sıfırdan başlarcasına, radyo, levizyon, telefaks, gazete, film, telefon onlar için adeta bilinmeyen maddeler haline gelmişlerdi. luto'ya uçuşta bile kendini bu kadar yalnız hissetmemişti Hansteen. Son derece zengin kitaplık ve iğer Planetlerle konuşabilme olanağı vardı orada. Ama Selene'de değil bunlar, oyun kâğıtları bile oktu.

Parlak bir fikir.

— Bayan Morley bir gazeteci olarak, not defteriniz vardır muhakkak.

— Evet, neden Komodor?
— Defterinizde elliiki sayfa var mı acaba?
— Zannederim.
— Sizden ricam, bu sayfaları harcamanız. Kâğıtları keserek herbirinden bir oyun kartı yapabilir misiniz? Kusursuz olması gerekmez, yalnız sayıların, kâğıdın arkasından görünmemeleri gerekli.
— Peki ama incecik kâğıttan yapılacak bu kartları nasıl karıştıracağız?
— Bunun için de, bu konuda bilgisi olan birini rica edeceğiz?
— Ben eskiden sahnedeydim, diye çekingen lafa karıştı Myra Schuster. Bu açıklamadan kocası hiç de memnun görünmüyordu ama Komodor çok ilgilenmişti.
— Mükemmel! Her ne kadar burası oldukça darsa da, bir oyun ortaya koymamız için yeterli yer var sanırım.
Bayan Schuster de şimdi kocası gibi mutsuz bir şekilde bakıyordu.
— Tabii aradan çok zaman geçti, üstelik öyle büyük gösterilerde rol almamıştım.
Etraftan, zorla bastırılan gülme sesleri geliyordu. Komodor bile gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Bugün onu elli yaşının ve yüz kilonun üstünde görünce, bir zamanlar bir revü yıldızı olduğunu düşünmek çok güçleşiyordu hayallerde.
— Hiçbir zararı yok, dedi Hansteen, yeter ki isteyelim. Bayan Schuster'e kim yardımcı olacak?
— Ben sahneye birkaç eser koymuştum, diye lafa karıştı Jayawardene. Ana konular Brecht ve Ibsen den...
Kadının zor durumda olduğunu anlamış ve böylece kolay bir oyunun sahnelenmesi fikrini ileri sürmüştü.
Aralarında başka bir istekli çıkmayınca da Komodor, Schuster ve profesör bir araya gelip bir oyun planı yapmaya başladılar. Ortaya çıkacak oyunun öyle şahane bir şey olmayacağı kesindi ama istenilen, eğlenceli bir şeyler bulmaktı.
— Şimdilik bu kadarla yetinelim. Aklınıza yeni buluşlar gelirse, bunu da komiteye ulaştırırsınız. Yalnız sizden ricam bacaklarınızı biraz çevirerek birbirinize yaklaşmanız. Hepiniz mesleklerinizi, nereden geldiklerinizi, kendinizi tanıttınız. Aralarınızda muhakkak birbirleriyle ortak konularda entereseleri olanlar vardır. Sohbet için yeterli malzemenizin olduğu şüphesiz, dedi Hansteen. Bir yandan da «yeterli de zamanımız var.» diye düşünüyordu.
Pat ile pilot bölümüne geçmişlerdi ki, AvustralyalI fizikçi Dr. McKenzie, oldukça endişeli bir yüzle yanlarına geldi:
— Komodor, size bir şey söylemem gerekiyor. Eğer yanılmıyorsam, yedi günlük oksijenin bizim için hiçbir faydası yok. Başka ve daha büyük bir tehlike içindeyiz.
— Bu sözlerle neyi kastediyorsunuz?
— Konu sıcaklık, diyerek pencereleri gösterdi Avusturyalı doktor. Şu çevremizi kaplayan toz, aslında iyi bir ısıtıcı vazifesini görmektedir. Yüzeyde olsaydık, bu sıcaklık araçlar tarafından dışa atılacaktı, fakat burada tamamen sıkışıp kalmış durumdayız. Bu demektir ki, kabinin içi gittikçe sıcaklaşacak, öylesine sıcak olacak ki bizler de boğulup gideceğiz.
— Allah'ım, dedi Komodor, işte bunu hiç düşünmemiştim. Bu ne kadar sürer, söyleyebilir misiniz?
— Bana yarım saat zaman verin, size kesin bir bilgi vereceğim, ama zannediyorum ki, süre bir günden daha uzun olamaz.
Komodor ümitsizce etrafına bakındı. Eğer bu değerlendirme gerçekse, yaşamak için hiç ümit yok demekti. Kurtarılacakları kesindi ve bu bir haftalık zamanda pek çok şey olabilirdi. Fakat verilen bu

bir günlük yaşam şansında, her şey olanaksızdı. Onları bulsalar bile, çok geç olacaktı.
— Kabin sıcaklığını kontrol ederseniz, bu bize bir bilgi verebilir, dedi McKenzie.
Hansteen, teçhizat tablosuna yaklaşarak, dereceye bir göz attı.
— Korkarım haklısınız, ısı halen iki derece Fahrenheit yükselmiş.
— Bu demektir ki, saatte bir derece. Bunu düşünmüştüm.
Komodor, Harris'e dönerek:
— Serinliği güçlendirmek için, hiçbir şey yapamaz mıyız? diye sordu. Belki soğutucudaki son yedekleri kullanabiliriz.
Harris cevap vermeden fizikçi atıldı:
— Bunun hiç yardımı olmaz, dedi sabırsızca. Normal zamanda soğutucu, kabindeki fazla ısıyı dışarı pompalar, fakat geminin etrafındaki toz yığını şimdi buna da imkân vermez artık. Eğer soğutucuyu daha kuvvetle çalıştırırsak, daha fena sonuçlar doğacaktır.
Aralarına çöken sıkıntılı sessizliği Komodor bozdu:
— Lütfen ısı hesaplarınızı yaparak, bize kesin sonucu kısa zamanda bildirin ve hiç kimsenin, bu olayı öğrenmemesi için gayret gösterin.
Kendisini birden oldukça yaşlı hissetti. Az daha idarecilik fikri hoşuna gitmeye başlayacaktı ki, şimdi bunun çok kısa süren bir şey olacağını hissediyordu...

* * *

O saniyelerde içerdeki hiç kimsenin haberi olmaksızın bir toz kızağı, batan geminin üstünden geçiyordu. Selene' ye benzeyen bir tarafı yoktu, çünkü bu araç turistler için değil, özellikle hız, amaç ve rantabilite ön planda tutularak inşa edilmişti. Üstünde, uzay giysileri ile pilot ve bir yolcu için yer vardı, ayrıca güneşten koruyucu bir gölgelik bulunuyordu. Bir teçhizat tablosu, motor, arkada çift pervane ve diğer gereçler için bir bölüm. Bu kadar. Üstlerine başka bir ağırlık yüklenmeksizin, böyle sefere çıkarılıyorlardı.

Kızak, denizin yaklaşık birkaç yüz metrekaresini araştırmış fakat bir şey bulamamıştı.

Uzay giysileri içindeki pilot konuşma aracı yardımcılığı ile yanındakiyle konuşuyordu.

— Bunlara ne olmuştur ki George? Burada bir yerde olabileceklerini zannetmiyorum.

— Peki başka nerede olabilirler ki? Yine de üs ile irtibata geçmeliyiz. Bize ayrılan bölgede bir şeye rastlamadık. İşe yeniden başlamanın bir âlemi yok. En azından güneş doğuşundan önce. Sonra belki bir şans doğabilir. Bu Allah'ın cezası dünya ışığı, beni deli ediyor.

Yayın aracını işletip, kendilerini tanıttı.

— Toz kızağı 2, kontrol kulesini arıyor. Lütfen cevap verin!

— Burası Port Roris kontrol kulesi. Bir şey buldunuz mu?

— Hiçbir iz yok. Sizde bir yeni bir şey var mı?

— Selene'nin denizde olacağına inanmıyoruz. Şef mühendis sizinle konuşmak istiyor.

— Tamam.

— Dikkat, Toz Kızağı 2, ben Lawrence. Pluto araştırma merkezi, az önce, Geçilmez Dağların yakınında bir deprem olduğunu haber verdi. Zamanı, ondokuzu otuzbeş geçe. Bu zaman, Selene'nin Yanardağ Gölü'nde olduğu ana rastlıyor. Zannediliyor ki, o bölgede bir toprak kayması olmuştur. Dağlara doğru gidip, bunun gerçek olup olmadığını araştırın.

— Yeni bir deprem olma ihtimali var mı?

— Merkezin fikrine göre hemen hemen yok. Bir ikinci sarsıntı ancak binlerce yıl sonra olabilir, deniliyor.

— Ümit edelim ki doğrudur. Öyleyse yirmi dakika sonra, Yanardağ Gölü'nden arayacağım.

Fakat çeyrek saat sonra, Toz Kızağı 2, verdikleri haberle, kontrol kulesindekilerin tüm ümitlerini de söndürmüşlerdi.

— Burası Kızak 2... Korkarız ki kaza burada olmuş. Yanardağ Gölü'ne henüz ulaşmadık, halen yamaçlardayız. Merkez haklı. Bulunduğumuz bölgede dağ kaymaları meydana gelmiş ve bu yığınların altına girmenin imkânı yok. Yalnız bulunduğumuz yerdeki kayaların ağırlıkları onbinlerce tonu geçiyor. Eğer Selene bunların arasında kaldıysa, onu bulmaya asla imkân yok.

Kontrol kulesindeki sessizlik o kadar uzamıştı ki, toz kızağı yine seslendi:

—Evet, anlaşıldı, diye yorgun bir şekilde cevap verdi şef mühendis. Lütfen, geride kalan bir şeyleri bulmaya çalışın. Yardımınıza Kızak l'i de göndereceğim. Gerçekten hiçbir ümit olmadığından emin misiniz?

— Onları bulsak bile, bu haftalar sürer. Dağ kaymalarını gördüm, en azından üçyüz kilometre uzunluğunda. Onları oynatmaya başlarsak, arkasından yeni kaya parçalarının düşmeye başlayacağı kesin.

— Dikkatli olun ve bir şey bulsanız da, bulmasanız da, her onbeş dakikada bir durumunuzu bildirin.

Lawrence mikrofonu yerine koyarak, bitkin bir şekilde pencereye döndü. Orak şeklindeki dünyaya bakmaya başladı. Gözlerinde derin bir üzüntü vardı.

Onun, daima gökyüzünün güneyinde, uzaya bu kadar yakın, asılı durması inanılması güç bir olaydı aslında.

Lawrence düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, uzun zamandır yanında durup, dikkatini çelmeye çalışan sinyal memurunu ancak farkedebildi.

— Özür dilerim efendim. Kızak I'e henüz bir haber ulaştırmadınız. Bağlantıyı kurabilir miyim?

— Ne? Haa, evet, tabii. Onu da Yanardağ Gölü'ne, Kızak 2'ye yardımcı olması için gönderin ve *Susuz Deniz'* de bir araştırmaya giriştiğimizi de kendilerine bildirin.

Altıncı *Bölüm*

TOM RAWSON, bitkin bir halde, kanlanmış gözleri ile yüz santimetrelik teleskopunda, son değişiklikleri incelerken, araştırmanın kesildiği haberi de Lagrange 2'ye ulaştı. Adeta zamana karşı gelen bir yarışçı gibi çalışmıştı ama anlaşılıyordu ki bütün emekler boşa gitmişti. Selene'nin *Susuz Deniz*'de olmadığı kesinleşmişti. Gemi öyle bir yerde gözden kaybolmuştu ki, anlaşılan Krater Gölü'nün etrafındaki tonlarca ağırlıkta kaya parçalarının altına gömülmüştü. Tom'un gösterdiği ilk reaksiyon, olaya duyduğu üzüntü değil, boşuna geçen zaman ve çalışmalar içindi. -Genç Astronot kayıp turistleri buldu- başlıkları ile tüm yaşanan dünyalarda yayınlanacak televizyon haberleri, onun için hayal olmuştu böylece. Üstelik iş arkadaşları da, onun bu başarısı karşısında nasıl da şaşıracaklardı. Kızgınlıkla, diğer bölümlerden rica ile topladığı, ödünç aldığı araçları yeniden

sökmeye başladı.

Aslında, sonucun başarılı olacağından emindi. Çünkü izlediği teori, yüzyıllık tecrübesi olan bir yoldu. Bu İnfrarot tekniği ile yola çıkıldığında, ikinci Dünya Savaşı artıklarına kadar dahi inilmesi mümkün olmuştu. O zamanlar yerle bir olmuş fabrikaları, orada önceden istihsal edilen ısdarından keşfetmek fikri de gerçekleşmişti.

Selene arkasında hiçbir iz bırakmamış olsaydı bile, en azından infrarot izine rastlamak büyük bir olasılıktı. Pervanelerinden fışkıran oldukça ılık tozlar, o hızla otuz santimetreye kadar yükselir ve daha soğuk hava tabakasına karışırdı. Bir infrarot göz ile bu ışını saatlerce sonra izlemek mümkündü. Tom da güneş doğmadan, bu soğuk ay gecesinde, bu izleri bulabileceği kadar bol zamanının olduğunu planlamıştı.

Fakat şimdi görüyordu ki, işe devam etmek boştu. İşin iyi tarafı, Selene'de kimse Susuz Deniz'deki araştırmanın kesildiğini, toz kızaklarının arama hedeflerini Yanardağ Gölü'ne çevirdiklerini bilmiyordu ve yine kimsenin, McKenzie'nin ileri sürdüğü tahminden de haberi yoktu.

Fizikçi, tahmin edilen ısı yüksekliğinin grafiğini, bir kâğıt parçasına çizmişti. Saatte bir de, ortaya çıkan grafikle, kabinin ısı derecesini mukayese ediyordu. Sonuç şaşırtacak kadar tıpa tipti. Yirmi saat içinde böyle giderse, ısı kırk derece Fahrenheit'e kadar çıkacaktı ve böylece de sıcaklıkla savaşın ilk perdesi açılacaktı. Ne yönden bakılırsa bakılsın, sıcağa dayanarak yaşayabilmeleri için sadece bir günleri vardı. Bu durumda da Komodor Hansteen' in tüm çabaları komik denecek kadar boşunaydı. Birgün sonra, toplumu idaresinde başarılı olsun, olmasın hiçbir şey farketmeyecekti.

Fakat bu gerçekten doğru muydu? İnsan ya da hayvanlar gibi ölmek seçimi şansına sahip olsalar bile, haklarında bir karar verilmiş ve kesinleşmişti. Mantıki ve rasyonel düşüncelere, burada artık yer yoktu.

Komodor Hansteen, önlerinde az kalan bu zaman içinde, planını yaparken son derece emindi. Bandırası Centaurus'un köprüsünü terkettiğinden bu yana, kendisini yine esas branşı içinde görmeye başlamıştı.

Yaptıkları iş onları ilgilendirdiği sürece, kişilerin ne ile meşgul oldukları önemli değildi. Muhasebeci, mühendis ve New York'lu iki direktör, büyük bir heyecanla poker oynuyorlardı. Görülüyordu ki hiçbir şeyi dert edinmiyordu bu dört kişi.

Yolcuların büyük bir kısmı, küçük gruplara ayrılmış sohbet ediyorlardı. Konuşmalar son derece ateşli ve enteresandı. Bayan Schuster, kocasının tepkilerine rağmen, Revue Girl iken yaptığı çalışmaları etrafındakilere anlatıyor, Profesör Jayawardene her zamanki gibi birtakım notlar alıp duruyordu. İçlerinde tek kişi, diğerlerinden uzakta kalıp, büyük bir ciddiyetle, günlük defterini itina ile dolduran Bayan Morley'di. Belli ki genç gazeteci, günlük defterine, içinde bulundukları maceralı anları geçiriyordu. Komodor Hansteen'in korkusu ise bunun pek uzun süremeyeceği idi. İnsanın yüzüne söylenebilecekten de daha az ümit vardı.

Saatine baktığında, ne kadar da geç olduğunu farkederek şaşırdı. Şu anda çoktan ayın öte tarafındaki Clavius şehrinde olması gerekiyordu. Lunar Hilton da öğle yemeği için randevusu vardı. Fakat bütün bunları düşünmek çok saçmaydı şimdi. Gelemeyecek olan bir geleceği düşünmek komikti üstelik.

En iyisi, ısı dayanılamayacak kadar yükselmeden biraz uyumalıydı. Selene'nin şimdi, uyunabilecek bir hale getirilmesi gerekiyordu. Turist resmi dairelerinin öz malı olan bu gemiye biraz zarar vermeden önce düşünmek lazımdı. Kaptan Harris'le kısa süren bir görüşmeden sonra, yolculara döndü:

— Sayın Bayanlar, Baylar, hepimiz, hiç de kolay geçmemiş bir günü arkamızda bıraktık. İçinizden pek çoğunuz belki uyumak isteyecektir. Bu da kolay bir iş değil, fakat anladığım kadarı ile, oturulan yerlerdeki kolları çıkardığımız takdirde, on kişi koltukların üstünde yatabilir. Diğerleri de yer döşemesi üzerinde uzanmak zorunda kalacaklardır.

Bir şey daha var. Farkettiniz herhalde, burası oldukça ısındı. Size şunu teklif etmek istiyorum. Rahatlığınız için, tüm utanma duygularını atın üzerinizden ve mümkün olduğunca soyunup, öyle uzanın.

Ana lambaları söndürüp, bir iki küçüğü yanar bırakacağız, devamlı olarak pilot kabininde nöbet tutacağız. İçinizde soruları ya da başka fikirleri olan var mı?

Hiç kimseden ses çıkmadı ve Komodor derin bir nefes aldı. Birilerinin çıkıp da, ısının neden yükseldiğini sormalarından ve bunu cevapsız bırakacağından korkmuştu. Ote yandan da, yolcuların dertsiz bir şekilde uyumalarını istemişti, çünkü eğer bir mucize olmazsa, bu, onların son uykuları olacaktı.

Bayan Wilkins de gittikçe artan ısının farkında, bir iki yolcuya içecek bir şeyler getirmişti. Yolcuların çoğu üstlerindeki eşyalarını çıkarmaya başlamışlar, daha utangaç olanlar, ışıkların sönmesini bekliyordu. Nihayet Selene'de sadece küçük ihtiyat lambaları yandığında, geminin içi, kırmızı, olağanüstü bir manzaraya bürünmüştü. Yirmiiki kadın ve erkek, çoğu sadece iç çamaşırları ile, koltuklara ya da yere uzanmışlar, birkaç şanslı daha şimdiden horuldamaya başlamıştı ama çoğunluk bir türlü uykuyu tutturamamıştı.

Kaptan Harris kendine geminin arkasında bir yer bulmuştu. Buradan, yolcuları gözlemek daha kolaydı. Üniformasını yastık yapıp başının altına koymuş, sert döşemeye uzanmıştı. Altı saat boyunca nöbette durmadan önce, biraz uyuması gerekiyordu.

Uyku! Hayatının son saatlerini yaşarken, bundan daha iyi yapabileceği hiçbir şey yoktu ne yazık ki. Ölüme mahkûm bir kişinin, darağacına gitmeden önce iyi uyuması nasıl beklenebilirdi?

O kadar yorgun haldeydi ki, bu düşünce onu pek etkileyemedi. Uykuya dalmadan en son gördüğü, Dr. McKenzie'nin termometreyi okuması ve sonucu grafiğine geçirmesiydi. Tıpkı bir astroloğun horoskobunu hazırlaması gibi.

* * *

Onbeş metre yüksekliklerinde, -ki aydaki düşük ağır çekim ile bu yükseklik bir adımda aşılabilirdi- gün doğmaya başlamıştı. Güneş, dünyadan görülmesi mümkün olmayan, bir zodiak ışık piramidini andıran haşmeti ile kendini göstermeye başlamıştı. Sonsuz bir yavaşlıkla, uzayın üzerinden yükseliyor ve gün doğumu yaklaştıkça, daha parlak bir hale geliyordu.

Ayın açıklıklarında şimdi tarif edilemez bir renk kaynaşması oluşmuştu, milyonlarca defa parıltılı, ince bantlar şeklinde, alevleri andıran tablolar çıkmıştı ortaya. Güneş, onbeş günlük bir karanlıktan sonra yine çıkıvermişti işte. Yavaşça etrafında dönerek, gökyüzünde yükselmesi bir saatten de uzun bir zaman alacaktı ama nihayet gece sona ermişti.

Bu ince ışık kaynağı, yavaşça *Susuz Deniz* üzerinde de görünmeye başladı. Şimdi, bu upuzun, monoton denizin yüzeyinde de birtakım kıpırtılar oluşacaktı. Güneş ışınları. Satıhta herhangi bir şey olsa, gölgesi yüzlerce metre büyüklüğünde görünürdü ki, bunun da araştırmacılar tarafından görülmemesi olanaksızdı.

Fakat burada hiçbir araştırmacı yoktu. Bir ve İki şu anda onbeş kilometre uzaktaki Yanardağ

Gölü'nde çalışmalarına devam ediyorlardı. Henüz karanlıktaydılar. Güneş ışığının buralara ulaşması için daha iki gün gerekliydi. Saatler geçip gittiğinde, ışık ve gölgenin birbirinden katı bir şekilde ayrıldığı yer, güneş ışınlarının yanardağın içine düştüğü noktaya kadar devam edip gidiyordu.

Şu anda burada yapma bir ışık sistemi vardı. Kızak personeli, dağ kaymasının olduğu bölgede, her noktanın resmini çekiyordu. Bunu takip eden bir saat içinde bu resimler, dünyanın da eline geçecek, iki saat içinde ise, diğer yaşanan dünyalardaki herkesin, bu olaydan haberleri olacaktı.

Turistik firmalar için büyük şanssızlık.

Kaptan Harris uyandığında, ortalık daha da ısınmıştı. Fakat bu çok rahatsızlık veren bir sıcaklık değildi ve kendisine nöbet sırası gelene kadar, derin bir şekilde uyumuştu.

Her ne kadar bugüne değin Selene'de bir gece geçirmemişse de her sesi, her tıkırtıyı çok iyi tanırdı. Motorlar işlemediğinde gemi tamamen sessiz dururdu. Bu durumda havalandırma ve soğutucuların sesleri bile duyulurdu. Bunlarda hiçbir değişiklik yoktu.

Hemen hemen çok zor duyulan bir fısıltı geldi kulağına. Öylesine zayıf bir sesti ki bu, önce ona öyle geliyor zannetti.

Fakat birden, kendisini uyandıran şeyin bu ses olduğunu anladı, saniyeden de kısa zamanda uykulu hali geçivermiş, kendine gelmişti. Acele ile doğruldu ve kulağını, bu gizlilik dolu, garip sesin geldiği hava eklüzii kapısına dayadı.

Şimdi onu hâlâ zayıf fakat kesin olarak duymaktaydı. Sırtının adeta diklendiğini, tüylerinin ürperdiğini hissetti. Hiç şüphe yoktu ki, sayısız toz zerrecikleri Selene'nin dış duvarlarında hayaletler gibi, fısıldaşarak, kum fırtınasını andırır bir şekilde uçuşuyorlardı. Neydi bunun anlamı? Deniz yine mi huzursuzlaşmıştı acaba? Yoksa Selene'yi daha da derinliklerine mi gömecekti? Fakat kruvazör yerinden kıpırdamamıştı. Sadece dış dünyaydı harekette olan.

Pat ayaklarının ucuna basarak, yarı karartılmış kabinde, etrafını gözleyen Dr. McKenzie'ye yaklaştı. Bilgin, pilot koltuğunda oturmuş, bir kör gibi görünen pencereye bakıyordu. Pat yanma yaklaştığında, döndü ve fısıldayarak:

— Ne oldu, bir şey mi var? diye sordu.

— Kesin olarak bilmiyorum. Benimle gelir misiniz?

İkisi de kulaklarını garip sesin geldiği yere yapıştırdılar.

Sonunda McKenzie:

— Toz hareket ediyor ama neden? Şimdi kafalarımızı patlatacağımız bir konu daha çıktı, dedi.

— Bir konu daha mı?

— Evet, temparatura ne olduğunu bilmiyorum. Yükselmeye devam ediyor ama tahmin ettiğim hızla değil.

Fizikçi, elde ettiği sonuçların gerçek olmayışına adeta kızmış gibiydi, fakat bu haber Pat için felâketin başladığından beri duyduğu en iyi haberdi.

— Kızmak için hiçbir sebep yok. Herkes hata yapabilir. Üstelik bu, bizlerin hayatını birkaç gün daha uzatacaksa, yaptığınız bu hatayı ben sevinçle karşılarım.

— Fakat herhangi bir hata yapmış olmam imkânsız. Çünkü hesaplama son derece basit. Yirmiiki kişinin ne denli bir ısı ortaya çıkaracağını biliyoruz.

— Evet ama, uykuda oldukları müddetçe vücutlar, normalin altında ısı sarfederler. Bu da belki yeterli bir açıklamadır.

— Herhalde benim bunu unuttuğumu düşünmüyorsunuzdur, diye bilgin kızgın bir şekilde karşı çıktı. Şu kadar, ya da bu kadar bir şey değiştirmez. Hayır, bunun başka bir açıklaması olsa gerek.

— Bunu en basit şekli ile kabul edelim ve durumumuzdan memnun olalım. Peki bu gürültü nereden geliyor?

Pek de istemediğini açıkça belirterek, McKenzie bu yeni problemle ilgilenmeye başladı.

— Toz hareket halinde fakat Selene değil. O zaman bunun sadece bölgesel bir sebebi olmalı. Üstelik ses sadece kabinin arka tarafından geliyor. Acaba bunda bir özellik var mı? Arkada ne var?

— Motorlar, oksijen deposu ve soğutucu.

— Soğutucu cihazları! Tabii! Daha ilk gemiye ayak attığımda bu dikkatimi çekmişti. Soğutucu vantilatörler o kadar ısındılar ki, tozu da herhangi bir akıcı madde gibi ısıttılar. Şu anda dışarda öylesine bir toz fiskiyesi oluştu ki, bu gemideki fazla ısıyı da beraberinde alıp götürüyor. Biraz şansımız varsa, bu sayede ısı sabit kalır. Tabii yine de sıcaklık pek rahat vermez fakat bizleri de öldürmez.

Ümitle birbirlerine baktılar, sonra Pat yavaşça:

— Eminim ki yapılacak tek açıklama budur, dedi. Belki de bundan böyle her şey iyiye dönüşecek!

Saatine bakarak kısa bir hesap yaptı.

— Güneş şu anda denizin üstüne doğmuş olmalı. Üs, toz kızaklarını, bulunduğumuzu tahmin ettikleri bölgeye gönderecektir. On'a bir bahse girerim ki, bizi birkaç saat içinde bulacaklardır.

— Komodora haber verelim mi?

— Hayır, bırakın uyusun. Oldukça zor bir gün geçirdi. Haber yarına kadar bekleyebilir.

McKenzie tekrar yerine döndüğünde, Pat biraz daha uyumayı denedi fakat beceremedi. Açıkgözlerle, şu son anda ortaya çıkan garip değişikliği düşünüyordu. Onları önce içine yutan, sonra da yakıp kül etmekle tehdit eden toz, şimdi ise imdatlarına yetişen bir kurtarıcı rolüne bürünmüştü. Yakında tamamen doğacak olan güneş denizi tüm aydınlatmadan, bu fazla sıcaklığın dışarda meydana getirdiği kaynayış, yüzeye kadar ulaşabilecek miydi, işte bunu bilemiyordu.

Dışardaki toz, fısıldayışlarına devam ederken, Pat gayriihtiyari, küçükken kendisine verilen kum saatini hatırladı. Çevrildiğinde, kum bir bölümden diğerine akıyor ve bu akış, zamanı belirtiyordu.

Saatin keşfinden önce insanlar zaman ve günlerini bu düşen toz tanecikleri ile ayarlayabiliyorlardı. Fakat şimdiye kadar hiç kimse, yaşam sınırını, bu fiskiye gibi yükselen tozlar ile ölçmemişti herhalde.

Yedinci Bölüm

DİREKTÖR Olsen ve Davis, Clavius şehrinde, Hukuk Bölümü ile yaptıkları konuşmayı bitirmişlerdi. Bu konuşmada, sevindirici olmanın dışındaki her şey mevcuttu. Daha ziyade, kayıp turistlerin, Selene'ye binmeden, onaylayıp, imzaladıkları, sorumluluktan yoksun olma konusu üzerinde tartışılmıştı. Davis buna başından beri karşı çıkmıştı ama avukatlar, böyle olması

gerektiğinde ısrar etmişlerdi. Şimdi sevinsinlerdi bakalım.

Roris Limanındaki resmi dairelerin iyi bir çalışma yaptıklarından dolayı memnundu. Önünde, yolcuların imzaları olan tam bir liste duruyordu. Burada yalnız bir eksiklik vardı ki, bu konuda avukatlar da henüz bir karara varamamışlardı. R. S. Hanson ismi altında seyahat eden Komodor'un imzası. İmza öylesine okunaksızdı ki, bısııu Hansteen olarak da kabul etmek mümkündü ve bu konu üzerinde bir türlü kesin sonuca varılamamıştı. Aslında bu, o kadar da önemli değildi. Mademki Komodor, resmi bir anlaşma ile seyahat ediyordu, resmi makamların da sorumluluğu kabul etmeleri gerekirdi. Kanuni olmasa da diğer yolcular içinde bu sorumluluk geçerliydi aslında.

Böylece, yolcuların bulunması ve hiç olmazsa normal bir şekilde gömülmeleri için araştırma yapılması gerekiyordu. Bu problemi de oradakiler, halen Roris Limanında bulunan Lawrenee'in üstüne atıvermişlerdi.

Lawrence'in aldığı herhangi bir işi isteksizce yaptığına ender rastlanırdı. Yolcuları bulmak şansı tamamen yok olmamışken, tüm gücünü kullanarak araştırmaya katılmış ve gemiye ulaşabilmeye çalışmıştı. Fakat şimdi madem ki hiçbir ümit yoktu, sırf cesetleri bulabilmek için, başka insanları da ölüm tehlikesine atmayı son derece saçma buluyordu.

Onların ölmüş olduklarından emindi. Çünkü bunun için çok sebepleri vardı. Ay depremi, Selene tam Krater Gölü'nü terkederken olmuştu ve bu sarsıntı bölgeyi öylesine tahrip etmişti ki, düşen en küçük boydaki bir kaya parçası bile, Selene'yi bir oyuncak gibi ezip parçalayabilirdi. Ama şans eseri kurtulmuş olsaydılar, o zaman da haber sinyalleri ulaşacaktı.

Önce enkazı bulmak gerekiyordu. Milyonlarca ton taşın altında olsa bile, onu bulmak için muhakkak daha kolay yollar olmalıydı. Bu garip problemler için metal dedektöiler vardı. Herhangi bir gövde parçalandığında, ayın bir vakumu andıran havasında iz bırakırdı. Saatlerce sonra bile, oksijen ve karbondioksit izlerine rastlamak gerekirdi ve bu da bir gaz ölçme aleti ile saptanabilirdi. Toz kızakları, dinlenme ve yedeklerini almak için üs noktasına döndüklerinde, Lawrence onları bu yeni gereçlerle donatıp tekrar araştırmaya gönderecekti.

Hayır, enkazı olduğu yerden çıkarmak imkânsız olduğu halde onu bulmak pek de zor değildi. Fakat çıkarma işinin yüzlerce milyona mal olmayacağını da garanti edemezdi. Üstelik bu parayı duyduğunda şef direktörün yüzünün ne hale geleceğini şimdiden görür gibiydi. Teknik açıdan, ağır araçların bu bölgeye getirilmesi olanaksızdı. Küçücük toz kızakları zaten yardım edemezlerdi. Bu kaya parçalarını kaldırabilmek için, *Susuz Deniz'e,* patlayıcı maddelerle doldurulmuş buldozerleri getirmek gerekiyordu. Bütün bu fikirler boş şeylerdi. Üstelik de çalışmaktan yorgun düşmüş adamlarını bu çeşit saçmalıklarla rahatsız etmek istemiyordu.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde raporunu hazırlamaya başladı. Sırası ile şöyle yazabilirdi: A/ 'Vazifenin pratik yönden çözülmesine imkân yoktur. B/ Eğer bir başarı söz konusu olsa da, bu milyonlara mal olacaktır ve üstelik diğer insanların da hayatları tehlikeye girecektir. C/ Ayrıca da bütün bunların hiçbir anlamı yoktur.

Fakat öylesine açık bir şekilde konuyu yazmaktan hoşlanmadığı için de, sonuçta raporu üçbin kelimenin üstüne çıktı.

Yazısını bitirdiğinde, gerekli ekleri de yaptı: Şef direktöre, ay şef mühendisine, arka taraf kontrol kulesi idarecisine, turist daireleri idarecisine ve merkez arşivine kopyaları gönderilecektir. Özel olarak!

Bir düğmeye bastı, yirmi saniye içinde, yazdığı oniki sayfalık raporu, Telefaks tarafından alınmış, düzenlenmiş ve orijinali tekrar dışarı gönderilmişti. Buna rağmen Lawrence yazdıklarını bir daha

okudu.

Tam işi bitiyordu ki telefon çaldı.

— Lagrange 2 devrede efendim. Bir Doktor Rawson sizinle konuşmak istiyor.

Rawson? Allah'ın cezası, bu da kimdi şimdi? Derken hatırladı. Bu, *Susuz Deniz'ı* teleskopu ile inceleyen astronottu. Fakat ona da muhakkak, bu işin ümitsiz olduğunu bildirmişlerdi.

Şef mühendis, Dr. Rawson'u tanımak için hiçbir istek duymamıştı bugüne kadar. Onun olağanüstü zeki, bu olayda karar verici ve son derece inatçı genç bir adam olduğunu bilmiyordu.

Rawson, İnfrarot gözü sökmeye başladığında, içinden gelen sese uyarak, vazgeçmiş ve Allah'ın cezası aleti tekrardan kurmaya karar vermişti, bunu başarı ile tamamlayıp, biraz da gururla, yeniden deneyine başladı. Astronomların gerçekte sadece matematikçiler olduğu, ellerinden böyle şeylerin gelmediği düşünülürse, Rawson'un yaptığı bu işle, gerçekten de gururlanması gerekiyordu.

Kendini, inatçılığından dolayı o kadar yorgun hissetti ki ,ilk denemesinde alet çalışmasaydı, rahat her şeyi bırakıp, uyumaya gidecekti.

Ama olmuştu işte, sadece bir iki düzeltme yapması gerekiyordu ve az sonra *Susuz Deniz* ekrana yansıyacaktı.

Tıpkı eski moda televizyonlarda olduğu gibi, görüntü bölüm bölüm gelmeye başladı, İnfrarot dedektör, ay yüzeyinde dolaştıkça, açık renkli noktalar, ılık bölgelerle soğuk sahaları gösteriyordu. Doğmakta olan güneşin göndermeye başladığı, parlak ışık hüzmeleri haricinde, ***Susuz Deniz'in*** tamamı karanlıktaydı. Fakat bu karanlıkta, Tom birkaç belirsiz, zayıfça parıldayan izleri farketti.

Hiç şüphesiz bu, Selene'nin sarfettiği sıcaklığın meydana getirdiği kuyruk gibi bir izdi. Ayrıca hâlâ Selene'yi aramakta olan toz kızaklarının bıraktığı zikzak izlere de rastlanıyordu. Bütün bunlar, Geçilmez Dağlar'a doğru ilerliyor ve sonra gözden kayboluyordu.

Yorgunluğu öylesine artmıştı ki, gereğince incelemeleri artık yapamıyordu. Üstelik de diğerleri ne öğrenmişlerse onu kabul ediyorlardı. Tek memnuniyeti, kendi başına monte ettiği aracın çalışması idi. Arşiv için gerekli fotoğrafı çekti ve sonra adeta yatağına doğru sürüklenerek, saatlerdir özlemini duyduğu uykuya daldı.

Üç saat sonra içinde büyük bir huzursuzlukla uyandı. Kendini hâlâ son derece yorgun hissediyordu ama bilemediği bir his onu daha fazla uyumaya bırakmamıştı. Tıpkı Pat Harris'i uyandıran garip toz fısıltıları gibi, ellibin kilometre uzaklıktaki Tom Rawson'u da birtakım garip duygular uyandırmıştı.

Tom Rawson, Lagrange 2'deki küçük, özel kabinini terkederek, gelen asma hat çemberine asıldı ve araştırma merkezinin girişine ulaştı. Tatsız bir yüzle, içerdeki iş arkadaşlarını selamladı ve hemen aletlerin başına çöktü.

Fotoğrafı kameradan çıkarıp ilk kez dikkatli olarak inceledi ve nihayet, ***Susuz Deniz***'in bitip Geçilmez Dağlar'ın başladığı noktada bir iz gördü.

Bu noktayı dün gece de televizyon ekranına baktığında görmüş olması gerekirdi. Bir bilim adamı olarak, bu dikkatsizlik affedilecek gibi değildi.

Peki manası neydi bu izin? Bölgeye bir büyüteçle baktı. İz, çapı tahminen ikiyüz metre olan yuvarlak bir noktada sona eriyordu. Öyle görünüyordu ki, Selene dağlardan çıktığında, sanki bir uzay gemisi gibi, buradan uçmuştu.

Tom önceleri, geminin infilak ederek gerisinde bu sıcak lekeyi bırakmış olabileceğini düşündüyse de, bu olaydan sonra geride, hafiflikleri nedeniyle toz denizi üstünde kalabilen enkaz parçalarının olması gerektiğini de hatırladı. Oysa toz kızakları, bütün bu bölgeleri incelemiş ve hiçbir şey bulamamışlardı.

Alternativler boş gibi görünse de, bunun başka açıklamaları olması gerekirdi. Selene gibi büyük bir cismin, gerisinde hiç iz bırakmadan kaybolmasının sebebi, ***Susuz Deniz'de,*** ay depremi olduğu zaman, batması olabilirdi. Fakat sonuçta, ayı inceleyip de, elindeki tek fotoğrafı delil olarak gösterip, «yanlış yerde araştırma yapıyorsunuz» demesi biraz garip olacaktı. Her ne kadar diğerlerinin düşündükleri onun için bir şey ifade etmiyorsa da, yine de kendisini gülünç duruma düşürmekten korkardı. Bu mükemmel teoriyi iletmeden önce, başka deliller de toplaması gerekiyordu. Teleskopla bakıldığında deniz, düz ve donuk bir ışık denizi gibi görünüyordu. Bu durumda İnfrarot göz'ün yardım etmesi de olanaksızdı. Sıcak izler de, güneşin saatler önce doğması ile kaybolmuşlardı.

Tom, aleti en hassas noktasına getirerek, bölgeyi, izin son bulduğu yeri görebilmek amacı iler araştırmaya başladı. Belki de güneşe rağmen, sıcak ışınların izlerine rastlayabilirdi. Çünkü güneş henüz alçakta sayılırdı, öğlene doğru ise öldürücü bir güçle sıcak ışıklarını yaymaya başlayacaktı.

Yoksa bu sadece bir hayal gücü müydü? Kuvvetlendirici aleti sonuna kadar açarak, izin kaybolduğu yerde, küçücük bir sıcaklık zerresinin varlığını tanıdığına iyice inanmaya başladı.

Yine de bu, bir bilim adamının inandıklarını diğerlerine açıklaması için yeterli delil değildi. Susarsa, hiç kimse bir şey öğrenemezdi ama o da tüm yaşamı boyunca bu şüphenin içinde kalacaktı. Öte yandan açıklama yaparsa, sırf şahsi görüşleri ile başkaları üzerinde yanlış ümit ve değerlendirmelere sebep olacak, belki de gülünç, hatta suçlu durumuna düşecekti.

Fakat kesin bir sonuca varması gerekiyordu ve kararsızlıkla telefonu kaldırarak:

— Ben Rawson, dedi. Bana Roris Limanını bağlayın. Yıldırım konuşma.

Sekizinci Bölüm

SELENE'de kahvaltı pek de iştah açıcı değildi ama yeterliydi. Birkaç yolcu, hayal ettikleri kek ve salamların yerine karşılarına çıkan biraz bal ve ılık bir bardak su karşısında şikâyet etmekten kendilerini alamadılar. Fakat Komodor son derece katı bir şekilde buna karşı geldi:

— Burada daha ne kadar kalacağımızı ve elimizdeki malzemelerin bu zaman içinde yetip yetmeyeceğini bilmiyoruz. Bunun için, korkarım ki sıcak ve zengin yemekleri unutmamız gerekiyor. Üstelik kabinin içi de sıcak yemeği istetmeyecek kadar ısınmış durumda. Beni affedin, ama bundan böyle çay ve kahveye de paydos. Açıkça söylemek gerekirse, birkaç günlük diyet hiçbirimize zarar vermez.

Derken gözü Bayan Schuster'e ilişti. İnşallah kadıncağız bu konuşmaları üzerine alıp da gücenmemişti, zira şu haliyle birbuçuk kişilik koltuğu kaplamış, iyi huylu bir nehir gergedanına benziyordu.

— Güneş doğmuş bulunuyor. Araştırmacılar yola çıkmış olsalar gerek, bizi bulmaları sadece zamana kalmış bir şey. Bunun üzerine bahse girmek istiyoruz. Bayan Morley, bahis paralarını toplayacaktır.

Şimdi sıra günün programında. Profesör Jayawardene, bizlere, eğlence komitesinin hazırladığı planı iletir misiniz?

Profesör küçük ve ince yapılı bir adamdı. Koyu renkli, yumuşak bakışlı çok iri gözleri vardı. Ona verilen bu ödevi öylesine ciddiye almıştı ki, bu nazik ve yanık renkli elleriyle kalın not defteri sayfalarını sıkı sıkı kavramış olmasından anlaşılıyordu.

— Bildiğiniz gibi tiyatro benim özelliğim, fakat bununla, burada pek bir şeylere ulaşabileceğimizi sanmıyorum. Bir parça okuyabilseydik çok iyi olurdu, üstelik birkaç rol de dağıtabilirdik. Fakat ne yazık ki bunun için yeterli kâğıdımız yok.

Gemide okunabilecek fazla bir şey yok. Elimizde sadece, klasik bir western olan «Arkadaşım Shane» ve yeni romantik, tarihsel «Portakal ve Elma». Teklifim bu romanları okumanız. Başka daha parlak bir fikri olan var mı?

— Biz poker oynamak istiyoruz, diye bir ses araya girdi.

— Fakat bütün bir zaman boyunca hep poker oynanmaz ki.

Komodor yardıma yetişti.

— Her ikisi de bir arada gider pekâlâ. Fakat oyunculara tavsiyem, arada bir oyunu kesmeleri. Çünkü elinizdeki kâğıtların çok uzun ömürlü olacağını zannetmiyorum. Okumamıza hangi kitapla başlayalım ve okuyacak bir gönüllü var mı? Ben bir başlangıç yapabilirim ama arada değişik seslere ihtiyacımız var.

— Ben aslında zamanımızı bu Portakal ve Elma isimli değersiz avam romanı ile boşa harcamamızın karşısındayım diye, Bayan Morley söze karıştı.

— Değersiz ve zaman zaman da açık saçık.

Bir gün önce çayı öven İngiliz: Bunu nereden biliyorsunuz?» diye sordu.

Bayan Morley sadece burun kıvırmakla yetindi, profesör mutsuz bir yüzle Komodor'a yardım istercesine baktı, Hansteen ise sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş pozunu takınmıştı. Yolcuların her seferinde ondan yardım istemeleri, ilerde tehlikeli olabilirdi. Kendi problemlerini kendileri halletmesini bilmeliydiler.

— Tamam, o zaman işe «Arkadaşım Shane» ile başlıyoruz, dedi profesör.

Arkadan birkaç protesto sesi yükseldiğinde ise şaşırıp kaldı.

— Ama biz «Portakal ve Elma»yı istiyoruz.

—Bu oldukça uzun bir roman, belki de kurtuluş anımıza kadar bitiremeyeceğiz, dedi ve bu fikrinde sabit kalarak, kitabı, derin ve anlam dolu sesi ile okumaya başladı.

— Başlangıç: Vahşi bir western romanı; zaman, uzay yolculuklarının başlangıcı; yazan, Şikago üniversitesi profesörlerinden Cari Adams.

Poker oyuncuları gittikçe daha tedirgin görünüyorlardı; içlerinden biri, yavaş yavaş kullanılmaz hale gelmeye başlayan, incecik kâğıtları incelemeye başlamıştı. Diğer yolcuların bir kısmı sükûnetle, bir kısmı şimdiden sıkılmış; yerlerine rahatça yerleşmişler, melodi dolu bu sesi dinliyorlardı.

«Durum şimdilik iyi» diye düşündü Komodor: «Hiç olmazsa bir saatlik bir eğlence çıktı. Profesör J. bu arada başlangıcı bitirip romana başlayacak, belki bu arada enteresan bir şey çıkacak ortaya, ya da romanın heyecanlı bir yerinde kalınırsa, devamı istenecek.

Evet, toz altındaki ikinci gün şimdilik iyi başlamıştı. Ama bu daha kaç gün böyle sürüp gidecekti?..

Bu sorunun cevabı, birbirlerinden ellibin kilometre uzaklıkta olsalar bile, birbirlerine karşı antipati ve nefrete benzer hisler duyan iki adamın ağzındaydı. Şef mühendis, Dr. Rawson'un raporunu incelerken, çapraşık birtakım hislere kapılmıştı. Astronot insanlarla ilişkilerinde pek de başarılı sayılmazdı. Lawrence başlangıçta, eğlenceli bir şekilde «bu adam benimle, konuların en basit bir şekilde anlatılması gereken, geri zekâlı bir çocukmuşum gibi konuşuyor,» diye düşündü.

Rawson'un konuşması sona erdiğinde, Lawrence birkaç saniye cevap vermedi. Konuşma sırasında, Telefaks aracılığı ile eline ulaşan resimleri incelemişti. İlk resim, güneş doğuşundan önce alınmıştı ve birtakım belirtileri gösteriyordu ama yine de Rawson'un teorisini kanıtlayacak kadar açık seçik değildi. Gün doğuşundan sonra çekilen film ise hiçbir şey göstermiyordu. Belki orijinalinde bir şeyler görülebilirdi ama Lawrence, bu can sıkıcı genç adama fazla önem vermek de istemiyordu.

— Oldukça enteresan fakat ne yazık ki bu incelemelerinizi devam ettirmemişsiniz. Belki ancak o zaman kesin bir sonuç alınabilirdi.

Tom, yapılan bu kritiğe öfkelenmiş bir şekilde:

— Bunu bir başkasının benden daha iyi yapacağına inanıyorsanız... diyerek homurdanacak oldu.

— Yok canım, ben öyle söylemedim. Fakat şimdi ne yapmak istiyoruz? Tarafınızdan belirtilen bölge, oldukça küçük sayılabilir ama yine de en azından beşyüz metrelik bir alan olduğu da düşünülebilir. Üst yüzeyde, gün ışığında göze çarpan bir şey yok. Buraları daha kesin olarak belirtmenin imkânı yok mu acaba?

— Bunun için bir metot var tabii. Aynı teknikle yer ve bölge belirlenip, İnfrarot gözle araştırılabilinir. Böylece her ısı noktasını, derece çok az yüksek olsa bile, tanımak mümkündür.

— İyi fikir. Ne yapabileceğini görmek istiyorum. Başka enformasyona ihtiyaç olunca, size tekrar telefon edeceğim. Çok teşekkürler Doktor.

Telefonu hemen kapatıp alnını sildi ve ardından derhal Sateliti aradı:

— Lagrange 2 mi? Ben müfettiş Lawrence. Müdürü verebilir misiniz, dedi. Biraz bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü:

— Profesör Kotelnikow? Ben Lawrence. Teşekkür ederim, iyi, biraz önce doktorunuzla konuştum. Sinirlerime dokunmasının haricinde, başka bir zararı olmadı. Kayıp kruvazörümüzü araştırıyor ve onu bulduğuna inanıyor. Sizden bilmek istediğim, bu kişiye ne derece bir güven duyulabilir.

Bundan sonraki beş dakika içinde, şef mühendis, genç Dr. Rawson hakkındaki pek çok şeyi öğrenmişti. Hatta istediğinden de fazla. Profesör Katelnikow'un nefes almak için duraklamasından istifade ile sözü kaparak:

— Ona neden değer verdiğinizi şimdi anlıyorum. Zavallı çocuk. Öksüz evlerinin yüzyıllar önce kaldırılmış olduğunu zannederdim. Bunun da yanması iyi olmuş. Doktor'un yangına sebep olup olmadığına ne dersiniz? Yok yok, herhangi bir cevap beklemiyorum. Onun bir numaralı bilim adamı olduğunu bana söylemeniz yeter. Ben de sadece bunu bilmek istiyordum. Teşekkürler. Belki bir kez aşağıda buluşabiliriz, ne dersiniz?

Bundan sonraki yarım saat içinde, Lawrence, aydaki çok sayıda resmi bürolarla konuşup, bir sürü bilgiler edindi. Şimdi artık harekete geçme zamanı gelmişti...

Plato araştırma merkezinde ise, Papaz Ferraro, konuyu çok daha akla yatkın bir yönden düşünüyordu. Depremin esas meydana geldiği yerin Geçilmez Dağlar değil, ***Susuz Deniz*** olduğunu zannediyordu. Çünkü deniz, tüm vibrasyonları bastırabilirdi. Üstelik eko'ya göre derinlik ölçme âletleri ile komple bir araştırma yapılmamıştı bile. Kendisi daha önce, teleskop çubukları dibe değmişlerdi. Böylece denizin ortalama derinliğini on metre olarak düşünüyordu. Deniz kenarları daha da sığ olmalıydı. İnfrarot göz'ü yoktu ama ay'ın arka tarafındaki astronomların, kendisine yardımcı olacaklarından emindi.

— Ne yazık ki üssümüz Dostojewskij'de İnfrarot göz yok. Biz sadece ultraviyole ışınlarla çalışıyoruz. Ama bir de Verne'ye sorun.

— Oo, evet, uzun zaman infrarot bölgesinde çalıştık. Fakat sonra bu branş Lagrange'ye devredildi.

Siz oradan bir bilgi alın.

Bu noktada, Lavrence, Kontrol Kulesini arayarak, ay ve dünya arasındaki ulaştırma planını öğrenmişti. Aklındaki plan oldukça pahalıya mal olacaktı ama, para konusunda yeterli söz söyleme hakkı da vardı.

Olsen'in de bazı tipik özellikleri vardı. Teknikerleri ile anlamadığı bir konuda tartışmaya katiyen girişmezdi. Lawrence'in hikâyesini dinlediğinde, derhal karar noktasına vardı:

— Eğer bu teori tutarsa, gemidekilerin halen hayatta oldukları varsayımını düşünebiliriz.

— Şanstan da daha fazla. Bana sorarsanız kesin. Denizin sığ olduğunu biliyoruz. Bu demektir ki, çok derinlere batmış olmaları imkânsız, gövdeye olan baskı da çok yüksek olmasa gerek. Belki de hiçbir zarara uğramamışlardır.

— Demek ki, Rawson'un size bu araştırmada yardımcı olmasını istiyorsunuz.

— Rawson, yardımını isteyeceğim son adamdır, fakat korkarım ki ona ihtiyacımız var.

Dokuzuncu Bölüm

YÜK gemisi Auriga'nın kaptan ve personeli, kızgınlıktan adeta yerlerinde zıplayıp duruyorlardı ama bunun bir işe yaramayacağı kesindi. Dünya'dan kalkışlarından on saat sonra ve ay'a varışlarından beş saat önce aldıkları bir emirde, Lagrange 2'ye uğramaları, buradaki çalışmalara yardımcı olmaları gerektiğini öğrenmişlerdi. İşin en kötü yanı, Clavius City ile, ayın arka yüzündeki şu tüyler ürpertici can sıkıntısı Port Roris'ten idare edileceklerini bilmekti.

Auriga, satelitin yüz kilometre ötesinde durduğunda, ayın lekeli, gümüş bir disk'i andıran görüntüsü, Lagrange 2'nin arkasında parıldayan bir fon meydana getiriyordu. Uzay gemilerinin daha yakına gelmeleri yasaktı, çünkü son derece hassas ölçü aletleri, bu olağanüstü güçteki ışın yayınlayan jetlerden zarar görebilirdi. Sadece kimyasal roketlerin Lagrange 2'nin yanına yaklaşmalarına izin vardı. Bu plazmatik cihazlar ve nüve birleştirici tesisler, adeta birer tabu idiler.

Yük gemisinin varmasından yirmi dakika sonra, Tom Rawson elinde iki bavulla güverteye ayak bastı. Bu yeni yolcu son derece soğuk bir şekilde karşdandı. Vazifesinin önemi bilinseydi, bu karşdamanın değişik olacağı şüphesizdi. Kayıp yolcuların yakınlarının boşuna ümide kapılmamaları için, direktör, bu araştırma harekâtının gizli olarak devam etmesini istemişti. Her ne kadar, Davis, işin açığa vurulmasını teklif etmişse de, Olsen fikrinde inat etmişti.

— Bir başarı elde edene kadar sabredin. Eğer ümitlerimiz boşa gitmezse, o zaman haber alma ajansındaki arkadaşlarınıza da duyurursunuz.

Bu emir biraz geç gelmişti. Clavius Şehri'ndeki görevini devir almak için yola çıkan, İnterplanet News'un muhabiri Maurice Spencer, Auriga'daki yolculardan biriydi. Bir önceki çalışma yeri Pekin'den buraya gönderilmesinin, basit bir nakil mi yoksa bir cezalandırma mı olduğunu kestirememişse de durumun enteresanlığını hissediyordu.

Diğer yolcuların aksine, rota değişikliği onu endişelendirmedi. Nasılsa meydana gelecek gecikme ve zarar işverenin cebinden çıkacaktı. Üstelik tecrübeli bir gazeteci olarak, bu olağanüstü durum ilgisini çekmeye başlamıştı. Durum gerçekten enteresandı. Belli bir hattı olan bu uzay gemisinin,

zaman ve büyük bir enerji sarfı ile, Lagrange 2'ye, sırf elinde iki bavulu olan bu genç adam almak için yaklaşması oldukça garipti. Üstelik Clavius'a gitmek için, Roris Limanına uğramak ne demek oluyordu? Kaptan, yolcularına hiçbir bilgisi olmadığını, bunun sadece yüksek bir makamdan verilen emir olduğunu açıklamakla yetinmişti. Bütün bunlar bilmece gibiydi ve Spencer'in branşı da bilmeceleri çözmek değil miydi? Ve daha ilk düşünceli ile isabetli bir sonuca vardı.

Bütün bu olaylar, heyecanlar yaratan kayıp kruvazörün bulunması içindi, başka bir şey olamazdı. Lagrange 2'den bilim adamının gelişinin sebebi, ya yardımcı bilgiler vermek veya aramada yardımcı olmaktı. Fakat bu gizlilik nedendi? Belki de ay yöneticileri herhangi bir skandaldan korkuyorlardı.

Uçuş boyunca Rawson'la konuşmaktan kaçındı. Ayrıca genç bilim adamının kendisi ile konuşma teşebbüsünde bulunanları nasıl geri çevirdiğini, adeta eğlenerek izledi. Başarılı bir adım için, en doğru anı seçmeye karar vermişti ki bu da yere inişlerinden otuz dakika önce geldi.

Kemerlerin bağlanması anons edildiğinde, Rawson'un yanına oturması bir tesadüf değildi tabii. Diğer onbeş yolcu ile küçük, penceresiz bir kabinde oturuyorlar ve gittikçe yaklaşan ay'ı izliyorlardı. Resim, uzay gemisinin dış tarafında bulunan bir objektif aracılığı ile televizyon ekranına iletiliyordu.

Önlerinde uzanan toprağın, olağanüstü ve unutulmaz bir görüntüsü vardı ama Spencer bunun ancak bir kısmını görebiliyordu. Tüm dikkatini, yanında oturan adama vermişti.

— Aşağıda turistlerle birlikte bir toz kruvazörünün kaybolduğu doğru mu? diye pek de umursamazmış gibi sordu.

Epey bir tereddütten sonra:

— Evet, diye cevap verdi Tom.

— Ben ay'ı pek tanımam, biliyor musunuz olay nerede olmuş?

Spencer, birçok örneklerle, uzun zamandan beri şunu öğrenmişti, en yaklaşılmaz gibi görünen insanlardan dahi, onların psikolojilerine göre hareket edilip soru yöneltildiğinde, gerekli bilgileri koparıp almak mümkündü. Her zamanki gibi, şimdi de hilesi başarılı olmuştu.

Tom Rawson ekranın ortasını işaret ederek:

— İşte burada, aşağıdalar, dedi. ***Susuz Deniz'le*** birleşen Geçilmez Dağlar'ın bölgesinde. Bakın, bakın! Korkunç değil mi?

Spencer hiç de yapmacık olmayan bir korku içinde, sanki üstlerine saldıracakmış gibi keskin bir şekilde yükselen dağlara bakıyordu. İnşallah pilot güvenilir bir adamdı, gemi sanki ay üst düzeyinde kontrolsüz uçuyormuş gibi geliyordu ona. Derken resmin sol tarafında daha düz bir bölge dikkatini çekti. Dağlar ve garip gri alan sağ tarafa kaymıştı.

Tom birden :

—Roris Limanı, dedi, fark edilemeyecek kadar renksiz duran koyu bir lekeyi işaret ederek; işte oraya iniş yapacağız.

— Bu dağlarda hiç de aşağılara inmek istemezdim doğrusu. Zavallı insanlar, eğer bu vahşiliğin içinde saklıysalar, asla bulunamazlar. Ayrıca, bir dağ kayması sonucu kayalar altında gömülmüş olamazlar mı?

Tom, düşünceli bir tebessümle:

— Sözde, dedi.

— Ne demek, kesin değil mi?

— Size daha fazlasını söyleyemem.

Spencer konuyu orada kesti. Bir sonuca ulaşabilmek için gerekli olanı öğrenmişti zaten.

Clavius City'nin acelesi yoktu. İlk önce, Port Roris'teki olaylara kendini konsantre etmeliydi.

Bundan sonraki üç dakika içinde, Dr. Rawson'un tüm kontrol noktaları tarafından arandığına dikkat edince, şüphesinde haklı olduğunu kesinlikle kabul etti.

* * *

Eğer birisi Selene'yi dinleyebilseydi, büyük şaşkınlığa düşerdi. Kabinde yirmibir kişilik bir koro, «Mutlu Yaşgünleri» şarkısını söylüyordu.

Şarkı bittiğinde Komodor Hansteen seslendi:

— Aramızda, Bayan Villiams'dan başka yaş günü olan var mı? Tabii biliyoruz, bazı hanımlar belli bir yaştan sonra, artık yaş günü kutlamaz ama...

Kimseden ses çıkmadı. Gülüşmeler arasında David McKenzie sesini yükselterek:

— Enteresan bir konu bu yaşgünü. Partilerde daima, yapılan bahisleri kazanmışımdır. Bildiğiniz gibi bir yılda üçyüzaltmışbeş gün vardır. Bana söyleyebilir misiniz, acaba, yüzde elli bir şansla, aynı günde doğan iki kişilerden oluşan bir grubun toplamı ne kadar olabilir?

Kısa bir düşünmeden sonra birisi:

— Tahminen, üçyüzaltmışbeş'in yarısı, dedi.

— Bu en çok verilen bir cevap fakat tamamen yanlış. Eğer yirmidört kişiden fazla bir grubu ele alırsak, büyük bir olasılıkla, içlerinden ikisi aynı günde dünyaya gelmişlerdir.

— Saçmalık! Üçyiizaltmışbeş günden yirmidört gün, asla böyle yüksek bir olasılık doğuramaz.

— Özür dilerim ama bu bir gerçek ve eğer kırk kişiden fazla bir grupsa bu, on olay içinde dokuzunda, aynı günde iki yaş gününe rastlanır. Üstelik bu, yirmiiki kişi içinde de denenebilir. Ne dersiniz Komodor?

— Tamam, ben dolaşıp herkesin yaşgününü sorayım.

— Yoo, hayır. Siz sorarsanız, bazen doğru cevap alamazsınız. Kimsenin bir diğerini bilmemesi için, tarihler bir kâğıda yazılıp toplanmalıdır.

Bir broşürün hemen hemen boş bir sayfasını bu amaçla yirmiikiye böldüler. Kâğıtlar toplanıp karıştırıldığında, McKenzie'nin sevincine ve diğerlerinin şaşkınlığına sebep olan bir sonuç çıktı ortaya. Pat Harris ile Robert Brian, yirmiüç mayısta, yani aynı günde doğmuşlardı.

Şüphecinin biri:

— Tamamen tesadüf, dedi ve yarım düzine erkek yolcuyu matematiksel bir oturum yapmaya çağırdı. Hanımlar ya matematiğe, ya da yaşgünlerine ilgisizlikten olacak, olayla ilgilenmediler.

Komodor konunun oldukça uzandığına ve değiştirilmesi gerektiğine karar vererek, sözü aldı.

— Bayanlar, Baylar, şimdi diğer programımıza geçiyoruz. Bayan Schuster ve Profesör J.'den meydana getirilen eğlence komitesi bir karar almış bulunuyor. Tekliflerine göre, bir mahkeme kurulmasını öngörüyorlar. Sıra ile karşılarına çıkacak kişilerden, soracakları soruya cevap verilmesini istiyorlar. Soru şu: Neden ay'a geldiniz? Tabii içinizde belki bunun cevabını vermek istemeyen çıkabilir. Belki bir kısmınız polisten, ya da karılarınızdan kaçıyorsunuzdur. Bu durumda cevap verip vermemekte serbestsiniz. Şimdi söyleyin, bu fikir hakkında ne düşünüyorsunuz? Bir kısmı merak, bir kısmı can sıkıntısı ile, fakat genelde olumlu puan vererek, oyunu kabul ettiler. Komodor'u da mahkemeye şeref avukatı olarak seçtiler.

Ön koltukları çevirerek, gerçek bir mahkeme salonu oluşturmaya çalıştılar. Bir tarafta mahkeme üyeleri, karşılarında da dinleyiciler yerlerini aldılar. Mahkeme sekreteri Pat Harris ortalığı sessizliğe çağırdıktan sonra, Başkan ,ciddiliğini korumaya çalışarak, kısa bir konuşma ile söze

başladı.

— Şimdilik hiçbir ceza müeyyidesi tatbik etmiyoruz. Mahkememiz sadece bir soruşturma mahkemesidir. Eğer şahitlerden biri, kıymetli arkadaşlarım tarafından tesir ya da tehdit altında bırakıldıkları düşüncesine kapılırlarsa, bu şikâyetlerini mahkemeye iletmelerini rica edeceğiz. Sekreter Bey, lütfen şimdi ilk şahidi çağırır mısınız.

— Ah, yaa, evet. Sayın baylar ilk şahit kim acaba?

Unutulan bu konuya karar vermek için de, başkan, şeref avukatı ve gönüllü halk grubu arasında on dakikalık bir diskusyon yapıldı. Sonuçta isim belli olmuştu: David Barrett.

Tanık gülümseyerek hakim masasına yaklaştı:

Sadece bir yelek ve iç çamaşırı içinde, Irving Schuster' in pek de öyle saygı uyandıracak bir hakime benzer tarafı yoktu ama o, işinin verdiği ciddiyetle sorularına başladı.

— İsminiz David Barrett?

— Doğru.

— Mesleğiniz?

— Emekli mühendis.

— Bay Barrett, mahkememize söyleyebilir misiniz acaba, neden ay'a geldiniz?

— Sadece merakımdan. Üstelik yeterli param ve zamanım vardı.

Irving Schuster tanığa kalın gözlükleri altında baktı. Bu şekilde insan çoğu kez sinirlendirilebilinirdi. Aslında bu zamanda artık gözlük takmak, doktorlara ve kanun adamlarına has bir durumdu. Sadece onlar bu alışkanlıklarından vazgeçmemişlerdi.

— Demek ki merak etmiştiniz. Bu bir açıklama değil. Neden meraklandınız peki?

— Zannıma göre, bu soru oldukça manasız. Buna cevap vermemeyi tercih ederim. İnsan bir şeyi neden yapar?

Komodor Hansteen, memnun, gülümsedi. İstediği buydu işte. Yolcuların gerektiğinde ciddi olarak tartışmaları.

— Kabul ediyorum ki sorum daha açık olabilirdi. Onu daha başka bir şekilde sormaya çalışacağım.

Bir an düşünerek, elindeki yapraklan karıştırdı. Bunlar, broşürlerden kesilmiş sayfalardı ama o mahkemeye, elinde bir şey olmadan çıkmayı sevmezdi.

— Biraz daha imtiyazlı söylemek gerekirse, diyebilir miyiz ki, sizi buraya çeken, ayın tabiat güzellikleriydi?

— Evet. İşte bu, sebeplerden biri. Tabii ki broşürler okudum, filmler seyrettim. Çoğu kez de kendime sordum, acaba gerçek de bu reklamlar gibi mi?

— Ve sebep buydu.

— Öyle söyleyebilirim. Beklediklerim de fazlası ile gerçekleşmiş bulunuyor.

Dinleyiciler arasında bir kahkaha koptu. Komodor, koltuğunun arkasına vurarak:

— Sakin olun, diye bağırdı, mahkemeyi rahatsız ederseniz, salonu boşaltının.

Bunun üzerine gülüşmeler daha da çoğalmıştı. Tekrar sessizlik sağlandığında, Schuster konuşmasına devam etti:

— Bu çok enteresan Bay Barrett. Demek ki, oldukça fazla bir paraya mal olan bu seyahati, sadece ay'daki tabiat manzaralanm görmek için yaptınız. Peki söyleyin bakalım, hiç Grand Canyon'u gördünüz mü?

— Hayır, ya siz?

— Sayın Baylar, tanık birtakım zorluklar çıkarıyor. Hansteen, Barrett'e kızgın bir şekilde bakarak:

— Burada soruşturmayı yürüten siz değilsiniz Bay Barrett, vazifeniz sadece sorulan sorulara cevap vermektir, soru sormak değil.

— Mahkemeden özür dilerim Mylord.

— Aha, ben mi Lord?

— Her tanığın, kendi ülkesinde alıştığı konuşma tarzını burada sürdürmesini kabul edebiliriz. Mahkemeye gerekli saygı gösterildiği müddetçe, bir problem yoktur.

— Gayet güzel, devam edebilirsiniz.

Schuster tekrar tanığa döndü:

— Bilmek istediğim şu, Bay Barrett. Dünyada görülmeye değer yerleri görmediğiniz halde, nasıl oldu da gelip buraları görmeyi daha önemli buldunuz? Bu mantıksız hareket için bize mantıklı bir sebep gösterebilir misiniz acaba?

Soru gayet başarılı yöneltilmişti bu kez ve neredeyse herkesin ilgisini çekmişti. Barrett şimdi samimi bir cevap şekli arıyordu. Tipik İngiliz aksam ile konuşmaya başladı.

— Dünyada pekçok yerleri gezip gördüm. Everest Otel' de yaşadım, her iki Kutuba gittim, hatta deniz diplerine kadar indim. Uydumuzun büyük bir kısmım tanıyorum. Bunu başka türlü formüle edersek, dünya, beni şaşırtıcı özelliğini kaybetti. Ay ise yepyeni, bambaşka bir dünya, üstelik uzaklığı yii-midört saat bile tutmuyor. Bu yeniliğin içimde yarattığı heyecana karşı gelemedim.

Hansteen bütün bu konuşmaları yarım kulakla dinliyordu. Dikkatini dinleyiciler üzerinde toplamış ve Selene'nin personeli ile yolcularının üzerinde birtakım fikirlere sahip olmaya başlamıştı. Şimdi kime güvenebileceğini, ciddi bir durumda ise kimden birtakım zorluklar gelebileceğini iyi-kötü biliyordu.

İşin anahtarı tabii ki de Kaptan Harris'ti. Komodor bu tipleri iyi tanırdı. Kabiliyetli fakat haris olmayan, teknikten anlayan, nazik ve kendinden bekleneni verebilen, kendine uygun böyle bir işi bulduğu için de şanslı sayılan genç bir adam.

Doğrucu, gerçekçi, hayallere dalmadan ödevini yerine getirir, sonunda da histeriye kapılmadan ölebilirdi. Bu, normal vazifelerini yapan ama ekstra bir beş gün daha ortaya çıktığında paniğe kapılabilen pek çok erkeğin sahip olamadığı bir meziyetti.

Bayan Wilkins; hostes de, kaptanla hemen hemen aynı benzerlikteydi. Belki alışılagelmiş bir hostes tipi değildi. Dış görünüşü ile, tatsız bir cazibesi ve sabit gülüşü haricinde verebileceği başka bir şey yoktu, fakat karakter sahibi ve son derece iyi yetişmiş, bilgili bir hostesti.

Evet, personel bakımından şansı vardı. Peki yolcularla durum nasıldı? Pek çoğu, orta halli olmanın çok üstündeydiler, aksi takdirde burada olamazlardı. Fakat içinde bulundukları durumun gerektirdiği, ne zekâ, ne teknik bilgi, ne de mali durumdu. İhtiyaç duyulan, karakter, ruh sağlamlığı ve açıkçası cesaretti.

Bu çağda cesaret, pek de öyle aranan bir özellik değildi artık. Doğumundan ölümüne kadar insanoğlu, ciddi bir tehlike ile karşılaşmadan yaşayabilme şansına sahipti. Selene'de toplanan kadın ve erkekler de bu özellikten yoksundular, buna; hazırlanmamışlardı. Onun için, onları daha ne kadar oyun ve eğlence ile oyalayabileceği de başlı başına bir sorundu.

Gelecek oniki saat içinde, her an bir şey patlak verebilirdi. O zaman da araştırmaya ara verildiği anlaşılacak ve belki de, kruvazörü bulsalar dahi çok geç olacaktı.

Komodor Hansteen etrafına bakındı. Gerçekte, üstlerindeki az bir eşya parçalarına ve garip görünüşlerine rağmen, yirmibir kadın ve erkek yine de mantıklı ve soğukkanlı yaratıklardı.

Peki, acaba içlerinden hangisi ilk isyan eden olacaktı?

Onuncu Bölüm

ŞEF Mühendis Lawrence'in fikrine göre Dr. Tom Rawson, eski bir atasözü olan «her şeyi bilmek, her şeyi affetmek demektir» sözcüğünün dışında kalan bir tipti. Astronomun sevgiden yoksun, zor bir çocukluk devresi geçirdiğini, insanlığa özgü kaliteye sadece üstün ve parlak zekâsı sayesinde eriştiğini bilmek onu anlayabilmeyi mümkün kılıyordu ama bu ona karşı bir sempati duyulması gerektiği anlamına gelmezdi. 300.000 kilometrelik bir bölge içinde, infrarot göze sahip olan ve onu kullanmasını bilen tek ilim adamının o olması Lawrence'e göre büyük bir şanssızlıktı.

Şu anda Toz Kızağı 2'nin gözleyici koltuğunda oturuyor, en son çabalan olan bu basit fakat etkili olabilecek araştırma şeklinin hazırlıklarını takip ediyordu. Kızağın tepesine bir kamera sehpası konmuş ve İnfrarot göz, serbestçe hareket edebilmesi için, bunun üzerine monte edilmişti. Sanki her şey yolunda gidecekmiş gibi görünüyordu. Deneye daha başlanmamıştı, esas test ***Susuz Deniz'de*** gerçekleştirilecekti.

— Her şey hazır, dedi Rawson, sadece, kızağı idare edecek görevliyle konuşmak istiyorum.

Lawrence Tom'a düşünceli bir şekilde baktı. Tasarılarına karşı lehte ve aleyhte tartışmalar olmuştu ama şimdi burada kişisel hislere yer yoktu. Durum oldukça ciddiydi.

— Uzay elbisesi giyebilirsiniz değil mi?

— Şimdiye kadar böyle bir şey giymedim. Üstelik buna da ihtiyacım olacağını zannetmiyorum. Dışan çıkmak gerektiğinde belki ama bu da teknisyenlerin işi.

— Şimdi bir şeyler öğrenmenin zamanı, dedi Lawrence, Tom'un alaylı cevabını farketmemiş görünerek, kızakta yolculuk etmek, pek bir şey bilmeyi gerektirmez aslında, çünkü siz gözleyici koltuğunda oturacaksınız. Regülatör ise oksijen sistemini, temparatür'ü ve diğerlerini otomatik olarak ayarlar. Sadece bir problem var...

— Nedir?

— O da agorafobi, bu sizde ne durumda?

Tom zayıf noktalarım açığa vurmaktan hiç hoşlanmazdı. Bunun için de cevap vermekte tereddüt etti. Yola çıkmadan, bir test'e tabi tutulmuş ve psikoanalizi ucu ucuna başarmıştı. Bu meydan korkusu da çok yüksek olmasa gerekti, aksi takdirde bir uzay gemisine ayak basması mümkün olamazdı ama bir uzay gemisi ile uzay elbisesi arasında da büyük fark vardı.

— Onu da beceririm, dedi yine de.

— Bu işi yapabileceğimizden emin değilseniz, kendinizi zorlamayın. Sizin de, bizimle beraber olmanız taraftarıyım ama burası sahte kahramanlıkların yeri değil. Sizden, hangarı terketmeden, tekrar düşünmenizi istiyorum. Çünkü Deniz'e çıktığımızda artık geç olacaktır.

Tom dudaklarını ısırarak kızağa baktı, bu kırılacak kadar ince yapılı araçlarla toz denizi üzerinde gidileceğini düşünmek bile delilikti ama bu adamlar bu işi hergün yapıyorlardı. Üstelik İnfrarot göz'de bir aksaklık olursa, onu tamir ederek, yardımcı da olabilirdi.

— Burada size uygun bir elbise var. Bir giyin bakalım, içinde kendinizi nasıl hissedeceksiniz, bu da sizin karar vermenize etken olacaktır.

Tom kendisini zorlayarak elbisenin içine girdi, fermuarı çekti, arkasındaki oksijen tüpü gülünç derecede küçüktü. Lawrence onun şüpheli bakışlarını farkederek:

— Kendinize hiç dert etmeyin. Arkanızdaki bu tüp sadece dört saat içindir. Fakat ona ihtiyacınız olmayacaktır çünkü esas kaynak kızaktan gelecektir. Burnunuza dikkat edin, başlığı yerleştirirken.

Yüzünün aldığı şekilden, Tom'un neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu. Bu öylesine bir andı ki, adeta, çocukluktan erkekliğe geçiş kadar önemliydi. Başlık geçirilene kadar, kişi, hâlâ içinden geldiği çevreye aitti aına onu başına geçirdiği anda ufacık, mekanik bir dünyanın içinde yalnızdı artık. Birkaç santimetre ötesinde diğerleri duruyor olsa bile, ancak onlara bu kalın plastik çerçeve içinden bakıp, telsiz yolu ile konuşabilirdi. Heryerini kaplayan bu yalancı deri üzerinden, hiçbir şeyi, varlığını hissederek tutmak bile mümkün değildi. Bir zamanlar birisi, uzay elbiseleri içinde ölmek kadar daha yalnız bir ölüm olamaz diye yazmıştı. Tom şimdi bu yazının gerçekliğini hissediyordu.

Birden, uzay başlığının iki yanındaki hoparlörden, şef mühendisin sesi duyuldu:

— Dikkat etmeniz gereken tek şey, regülatördür. Bu, kızakla haberleşmeyi sağlayan soldaki küçük tahta. Her ikiniz de kızak içinde olduğunuz müddetçe birbirinizle rahatlıkla konuşabilirsiniz fakat diğer hallerde, haberleşme telsizine ihtiyacınız var. Şimdi üstünde «Nakil» yazısı olan düğmeye basıp cevap verin.

İstenileni yaptıktan sonra:

— Buradaki kırmızı düğmenin fonksiyonu nedir peki? diye sordu.

— Ona ümit edelim ki hiç ihtiyacımz olmasın. Bu düğme ile, başınıza bir şey geldiğinde, sizi tekrar bulana kadar tehlike sinyali verebilirsiniz. Gerekli emri almadan bu düğmelerden hiçbirine dokunmayın, hele şu kırmızıya...

— Anlaşıldı. Hazırız.

Pek de yakışıklı olmayan adımlarla, Toz Kızağı 2'ye giderek izleyici koltuğuna yerleşti. Elbisesini, oksijen deposuna, haberleşme ve jeneratöre bağlayan, bir tek tel parçasıydı. Bütün bunlar, herhangi bir kazaya uğramada, üç-dört gün yaşayabilme şansı veriyordu.

Her iki kızak için de pek büyük sayılmayan hangardaki havayı pompalarla boşaltmak bir iki dakika sürmüştü.

Giysileri gittikçe daralmaya başladıkça Tom, bir paniğin içine düşüyordu. Şef mühendis ve pilotlar da bunun farkındaydılar. Fakat hayatında ilk kez, havası boşaltılmış bir odaya sokulan bir insandan da başka şeyler hissetmesi beklenemezdi.

Midye şeklindeki kapılar açılmıştı. Sihirli bir parmak sanki elbisesini çekiştirip, içindeki son hava kalıntıcıklarını da boşaltıyordu. Derken önünde, ufuğa kadar uzanan boş, gri bir deniz beliriverdi.

Bir an için, şu birkaç metre ötede önünde uzanan görüntü ile Lagrange 2'de ekranlardan izlediği görüntü arasında inanılmaz bir fark olduğu bilincine vardı. Burası, elektroniklerin televizyona ulaştırdığı gibi değildi, burası bir realiteydi. Öyle bir realite ki yirmiiki kadın ve erkeği içine yutuvermişti ve şimdi Tom Rawson bunun üzerinde küçücük kızağı ile dolaşmaya başlayacaktı.

Daha fazla düşünmeye zamanı yoktu. Birden altındaki kızağın titrediğini, pervanelerin işlemeye başladığım hissetti, derken Kızak l'in ardından, ayın yüzeyinde kaymaya başladılar.

Tesisat binasını terk ettiklerinde, güneşin yakıcı ışınları ile karşılaştılar. Kızaktaki otomatik koruyucu filtreye rağmen gökyüzünün doğusundaki bu mavi-beyaz aleve bakmak son derece tehlikeliydi. Tom, «hayır» diye kendi kendine yanlışını düzeltti. «Burası dünya değil, burada güneş batıdan doğar.»

Roris Limanının alçak kubbeleri ufkun altında yavaşça kaybolurken, hızlarının ne denli yüksek olduğunu hissetmeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde şehir tamamen görüntüden silinince, kendini korkunç bir sonsuzluğun içinde buldu. Sessizlik öylesine büyüktü ki, pervanelerin sesi ve havaya

fışkırttıkları toz fiskiyeleri bile bu monotonluğu değiştiremiyordu. Bu hızın, kendilerini birkaç saat içinde denizin öte yanma ulaştıracağını ve böylece tüm yardımlardan yoksun olacaklarını bilmenin korkusu ile savaşmaya başlamıştı. Şu anda biraz geç de olsa, beraber çalıştığı şu iki insan için, büyük bir saygı duyuyordu.

Artık araçlardan birini deneyebilirdi. İnfrarotgözü çalıştırıp, döndürmeye başladı. Gözden yayılan ışınların, denizin karanlık sathını nasıl da parlattığını memnuniyetle izledi. Aslında bu çocukça bir deneydi. Çünkü gün ışığının sıcaklığında, Selene'nin meydana getirdiği ısı izlerini fark etmek, pek de öyle kolay olmayacaktı.

Diğer kızaktan onu izlemekte olan Lawrence sordu:

— Nasıl, işliyor mu?

— Alet görevini yerine getireceğe benziyor.

Gözü, orak şeklindeki Dünya'ya çevirmişti. Soğuk uzay gecesinde dünya yumuşak sıcaklığını yayıyordu.

İşte sonunda, infrarot resme de aktarılmıştı bu görüntü. Nadir ve şaşırtıcı. Derken, bu sınırlandırılmış, mükemmel bir geometrik şekil olarak görünen orak, şeklini değiştirerek, kökü taa ekvatora kadar uzanan bir mantar görünümünü aldı.

Tom bu görüntüyü iyice anlayabilmek için birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı. Her iki kutup da sanki yokolmuş gibiydiler. Bunun sebebi de soğuktu tabii, fakat nasıl oluyor da, dünyanın karanlıkta olan yüzü böylesine belirli görünüyordu. Derken bunun sıcak tropik okyanusun görüntüsü olduğunu fark etti. İnfrarot aracında, bir ekvator gecesi, bir kutup gündüzünden daha da parlak ekrana yansıyordu.

Bu, insan aklının, evreni ancak kısmen hatta çok eksik bir şekilde idrak edebildiğinin bir belirtisiydi. Platos' un, zincire vurulmuş esirlerin, zindan duvarlarında oynaşan gölgelerini, dış dünya gerçeklerine benzettiklerini, müşahade ettiğini Tom hiç okumamıştı. Hakikatte hangi Dünya gerçekti? Şu gözle görünen orak şeklindeki mi, İnfrarotta parıldayan kızıl mantar mı, yoksa hiçbiri mi?..

Roris Limanındaki büro oldukça küçük bir yerdi. Burasını sadece aktarma ve ***Susuz Deniz'e*** çıkmak isteyen turistler için çıkış istasyonu olarak kullanıyorlardı.

Her ne kadar uzun bir müddet devam etmeyeceğini biliyorsa da Maurice Spencer, şu anda içinde bulunduğu bu tek kubbeli şehrin sessizliğinden son derece memnundu.

Evet, Clavius Şehrindeki iş arkadaşları, bir I. N. büro şefinin açıklama yapmaksızın, 50.000 nüfuslu bir şehrin parıldayan ışıkları yerine, bu ıssız bölgeyi tercih etmesinde bir maksat olacağını farkettikleri anda, bu sakin atmosfer, daha uzun devam edemeyecekti. Dünyadaki amirlerine kısa ve anlamlı bir telgraf göndermişti. Herhalde onun nasıl bir hikâye peşinde olduğunu anlayacaklardı. Tabii rakipleri de havadaki kokuyu alacaklardı ama o an'a kadar da o gereken ilerlemeleri yapabilecekti.

Konuştuğu tek insan, Auriga'nın hâlâ yüzü gülmeyen kaptanıydı. Bir saattir Clavius Şehri ile telefonda konuşmuş, gemisini yola devam ettirebilme iznini koparmaya uğraşmıştı. Fakat firma, buna yaklaşmamış ve Auriga'nın daha bir müddet Port Roris'te kalmasında ısrar etmişti.

— Kaptan Anson ikinci viskiden sonra biraz daha yumuşar gibi oldu. Port Roris gibi bir yerde böylesine bir içkiyi içebilen kişi ile tanışmak da bir başka şerefti adeta. Spencer'den, elde ettiği kaynakları öğrenmeye çalışıyordu.

— Spencer ise gülümseyerek:

— Basının kudreti, dedi. Bir gazeteci sahip olduğu bilgileri asla bir başkasına aktarmaz. Aksi halde işi başında kalması imkânsızdır. Çantasını açıp içinden fotoğraflar ve haritalar çıkardı.

— Buraya kadar gelip, başarılı bir sonuca varmak için bir uğraşı verdim, daha da vereceğim. Onun için sizden ricam hiç kimseye bu hususta bir tek söz etmemeniz. Hiç olmazsa şu anda durum son derece gizlilik içinde kalmalı.

— Gayet tabii. Konu nedir, Selene mi?

— Siz de anladınız demek! Belki hiçbir sonuç alınamayacak ama ben yine de işin içine girmek istiyorum.

Masanın ortasına resimlerden birini koydu. Bu ***Susuz Deniz***'in kuşbakışı çekilmiş bir görüntüsüydü. Her ne kadar gölgelerin duruşlarına göre resmin bir öğle sonrası çekildiği anlaşılıyorsa da, gerçekte bunları Spencer, yere inmeden kısa bir süre önce, Auriga'dan çekmişti.

— Şuradaki, Geçilmez Dağlar. Dümdüz yükselen sırtları ile denizden hemen hemen ikibin metre yüksekliğe kadar uzanıyorlar. Şu karanlık oval ise Yanardağ Gölü.

— Selene'nin koybolduğu yer değil mi?

— Evet ama şimdi bir inanca birtakım şüpheler düştü. Lagrange 2'deki genç arkadaş, geminin gerçekte ***Susuz Deniz***'de kaybolduğunu kanıtladı. Aşağı yukarı şu bölgede. Bu durumda turistler hayatta olmaklar ve bu kesinleştiği anda, şuradan yüz kilometre ilerde büyük bir kurtarma aksiyonuna girişilecek. Böylece Roris Limanı, tüm güneş sistemi içinde en büyük haber merkezi olacak.

— Beni ne ilgilendirir, bu sizin işiniz.

Spencer parmağını resimdeki bir noktaya bastırarak:

— Sizin işiniz de burada Kaptan, dedi. Geminizi kullanmak istiyorum. Bir kameraman ve ikiyüz kiloluk televizyon çekim cihazları ile beni Geçilmez Dağlar'ın batı bölgesindeki noktaya ulaştırmanızı istiyorum.

* * *

— Başka sorum yok, saygıdeğer Beyler, diyerek Schuster yerine oturdu.

— Anlaşılmıştır, dedi Komodor. Tanık mahkeme selâhiyetinin sınırı dışına çıkmamalıdır.

Gülüşmeler arasında David Barrett yerine döndü. Gayet başarılı olmuştu. Her ne kadar sorulara samimi ve düşünceli cevaplar vermişse de, bunların etrafın ilgisini çekecek kadar esprili olmalarına bilhassa dikkat etmişti. Eğer diğer tanıklar da bu kadar başarılı olabilirlerse, bu gerçekten de amacına ulaşmış bir eğlence programı olacaktı.

Hansteen saatine bir göz attı. Öğle yemeğine daha bir saatleri vardı. «Arkadaşım Shane» okunmaya başlanabilir ya da Bayan Morley'e aldırılmaksızın, tarihsel romanın okunmasına devam edilebilinirdi ama şu anda oyun öylesine bir atmosferdeydi ki bozmak yazık olurdu.

— Hepiniz aynı fikirde iseniz, ikinci tanığı çağırıyorum.

Barrett oturduğu yerden derhal lehte oyunu verdi. Pokerciler dahi oyunun devam etmesi taraftarıydılar. Böylece sekreter çanaktan bir diğer tanık ismi çekti.

Fakat tanığı çağırmadan, kâğıtta yazılı isme şaşkınlıkla bakakalmıştı.

— Ne var, ne oluyor? Yoksa sırada olan siz misiniz?

— Yoo, hayır, hayır, diyen sekreter, avukata biraz da alaycı bir bakışla, ikinci tanığı çağırdı:

— Bayan Myra Schuster!..

Bu arada bir iki kilo verdiği halde görünüşünden yine de bir şey kaybetmemiş olan Bayan Schuster tüm iriliği ile yerinden yavaşça doğrularak:

— Protesto ediyorum efendim, dedi. (Notları arasında adeta kaybolmaya çalışırcasına saklanmış hakimi göstererek) onun tarafından sorguya çekilmem hiç de hoş bir şey değil!

Hakim Irving Schuster derhal söze karıştı:

İtiraz kabul edilmiştir, geçici olarak görevimden çekilmeye hazırım.

Gereğinde sorguyu ben de üstlenebilirim, dedi Komodor, ama aranızda bu görevi yapmak isteyen bir başkası var mı?

Bir sessizlikten sonra, Komodor'un şaşkınlığı arasında poker oyuncularından biri yerinden kalktı:

Her ne kadar hukuk ile bir ilişkim olmadıysa da, mahkemeler hakkında bazı tecrübelerim vardır. Bu görevi severek kabul edebilirim.

— Çok güzel Bay Harding, öyleyse başlayın.

Harding kabinin ön tarafında, Schuster'in yerini alarak, dinleyicilere baktı. Son derece kuvvetli ve sert görünüşü ile onun sadece bir banka direktörü olduğuna inanmak biraz güçtü doğrusu.

— İsminiz Myra Schuster, değil mi?

— Evet.

— Ay'da ne yapıyorsunuz Bayan Schuster?

Tanık gülümsedi:

— Buna cevap vermek son derece basit. Bana, gelmeden önce, burada sadece yirmi kilo çekeceğimi söylemişlerdi, ,işte onun için geldim!

— Sadece konunun açıklanması için soruyorum. Peki neden yirmi kilo gelmek istiyorsunuz?

Bayan Schuster, Harding'e, çok aptalca bir soru sormuşçasına baktı:

— Bir zamanlar dansözdüm ama tabii Irving ile evlenince, mesleğimi terkettim.

— Peki neden –tabii Bayan Schuster?

Tanık kocasına bir göz atarak, devam etti:

— Onca bu, pek de hoş bir şey değildi. Aslında hakkı da vardı çünkü tatbik ettiğim dans şekli gerçekten de evli bir kadına yakışan bir şey değildi.

Artık bu kadarı fazlaydı ama. Bay Schuster yerinden fırlayarak protestoya başladı:

— Biliyor musun Myra, bu kadar açıklama çok, ama çok manasız!

— Sinirlenme Irving! Bunun ne önemi var ki şimdi. Burada rol oynamaya ihtiyacımız yok. Gerçeklerden konuşuyoruz. Gerçekte bir gece kulübünde dans ettiğimi, bir polis baskını sırasında senin beni kurtardığını buradakiler bilmişler bilmemişler ne farkeder?

Dinleyiciler bu konuşmayı çılgınca alkışlarken, Irving kıpkırmızı olmuş bir yüzle tekrar yerine çöktü. Mahkemeden hiçbir itiraz gelmedi. İnsanlar güldükleri ve eğlendikleri nispette, korkunun gelmesi de o kadar gecikirdi.

Hansteen, Bay Harding'i düşünmeye başlamıştı. Yürüttüğü son derece zeki sorgulama şekli ile etrafta neşeli bir atmosfer yaratmıştı. Hukukla hiç ilgisi olmayan bir insanın bu derece başarılı olması tebrike şayandı doğrusu. Ama esas şenlik, Schuster tekrar hakim koltuğuna döndüğünde, Harding'i tanık olarak dinlemesine sıra gelince kopacaktı herhalde.

Onbirinci Bölüm

NİHAYET ***Susuz Deniz'in*** o monoton görüntüsü biraz olsun yumuşamaya başlamıştı. Çok küçük fakat oldukça parlak bir ışık hüzmesi, kızaklar o yöne doğru yol alırken, ufuktan göğe doğru yükselmeye başlamıştı. Bunu bir ikinci, üçüncü parıltı takip etti. Şu görünenler, ancak birkaç adım uzaklıktaki, ya da ayın milyonlarca kilometre dışındaki kaya çıkıntıları, belki de ay'a ait olmayan başka bir dünya olabilirdi. Her ne ise, kızaklar bu görünen şekle yarım saat içinde ulaşacaklardı.

Tom Rawson bu değişikliği memnuniyetle seyrediyordu. En azından ortaya meşgul olabileceği bir yenilik çıkmıştı. Bu sonsuz monotonlukta gidiş biraz daha uzasaydı, aklını kaçırabilirdi. Bu mantıksızlığa kendi de kızıyordu ama elinde değildi. Gerçekte ufkun yakında olduğunu ve şu bitmez gibi görünen denizin, ay sathının ancak ufacık bir parçasını teşkil ettiğini biliyordu ama uzay giysileri içinde böylesine oturmak ona, hep sonu gelmeyen bir noktada duruyorlarmış hissini veriyordu. Sık sık gördüğü rüyalarında olduğu gibi, burada da aym duygulara kapılmıştı. Büyük bir tehlike içinde olduğunu bildiği halde, sanki yerinde çivilenmiş gibi, hareket edemeyen aciz bir insan...

Fakat şimdi görüyordu ki ilerliyorlardı ve uzun siyah gölgeleri onları takip ediyordu. İnfrarotgöz'ü dağların zirvelerine doğru çevirerek incelemeye başladı. Düşündüğü gibi, güneşin üstlerine vurduğu kaya uçları kaynama noktasında idiler. Bu, deniz yüzeyinin henüz daha serinliğini koruduğuna işaretti. Burada da güneşin en sıcak noktasına erişmesi için daha yedi güne gerek vardı. Böylece gün başladığı halde, burada çalışabilme ve zayıf da olsa bir ısı kaynağı bulabilme şansı yüksekti.

Yirmi dakika sonra gökyüzüne dağlar hâkim olmaya başlamıştı. Kızaklar hızlanın kestiler.

— Elde ettiğiniz izi kaybetmek istemiyoruz, diye Lawrence'in sesi yükseldi. Dikkatli bakarsanız, ikiz zirvelerin hemen altında karanlık dikey bir çizgi göreceksiniz, gördünüz mü?

— Evet.

— İşte orası Yanardağ Gölü'ne inen dar boğazdır. Keşfettiğiniz ısı lekesi buradan üç kilometre batıda bulunuyor, halen ufkun altında ve görüntümüzün dışında. Oraya hangi yönden gitmek istiyorsunuz?

Rawson düşündü. Sadece kuzey ya da güney söz konusu olabilirdi. Batıdan başlarsa alevli yamaçlarla karşılaşacaklardı, doğudan yola çıkarlarsa batıda güneşin kendisi vardı zaten.

— Kuzeye doğru yol alın ve bana keşfettiğiniz yere üç kilometre kala da haber verin.

Kızaklar tekrar hızlandılar. Tom pek de ümitli olmamakla beraber, İıifrarotgöz'le denizin üst tabakasını araştırmaya başladı. Bu aslında bir esasa dayanıyordu. Normal koşullarda, toz tabakasının üst yüzeyindeki ısı hep aynı derecede kalırdı. Bu ısı ancak bir insanın etkisi ile değişebilirdi. Peki, ya bu esas doğru değilse? Evet, Tom bu düşüncesinde yanılmıştı. Ekranda, denizin yüzeyinde ışık ve gölge belirtileri görünüyordu, bu termal kaos içinde bir ısı kaynağını keşfetmek olanaksızdı. Tom bu acizlik içinde, ekranda görünen toz denizini incelemeye devam etti. Gözle bakınca görünen, sadece, dümdüz hareketsiz bir saha idi, İnfrarotgözle bakılınca ise bu toz denizi, dünyadaki bulutlu bir havada, denizlerdeki ışık ve gölge oyunlarını andıran bir manzaraya bürünüyordu.

Fakat burada gölgelere sebep olacak bulutlar yoktu. Peki deniz yüzeyindeki bu gölgeler neydi? Bunların bir sebebi olsa gerekti. Tom artık düşünme kabiliyetini kaybetmiş, kendini bitkin hissediyordu. Bilimsel bir araştırmaya devam edecek gücü bulamıyordu kendinde, Ay'a ulaşmak için uzun bir yolculuk yapmış, hayatım tehlikeye atmış ve şimdi tabiatın küçücük bir cilvesi karşısında çaresiz kalıvermişti. Bu büyük bir şanssızlıktı.

Şu anda duyduğu tek şey, kendisine ve Selene'deki yolculara acımaktan başka bir his değildi.

* * *

— Demek öyle, dedi Kaptan Anson, sizi Geçilmez Dağlara götürmemi istiyorsunuz. Çok enteresan.

Spencer, bu teklifini Anson'un hiç de ciddiye almadığını farketmişti. Herhalde karşısında içkiyi kaçırmış, neden bahsettiğini bile bilmeyen bir gazeteci var sanıyordu. Daha oniki saat önce bu planın, hiçbir kökeni olmadan kafasında yürütürken, belki gerçekle bir ilgisi olmayabilirdi ama şimdi ne yaptığını çok iyi biliyordu.

— Uzay geminizi daha şirin bir yerde yerleştirmek sizin de istediğiniz şeydi, değil mi Kaptan?

— Orası doğru. Amaç, elektronik sayaçlardan biraz olsun korunmak.

— Bu da bana yeter. Şimdi şu resimlere bir bakın hele.

— Bu da ne demek oluyor?

— Çekim pek de o kadar başarılı olmadı ama dağların batı yamaçlarını büyütülmüş bir şekilde ve oldukça açık görmek mümkün. Birkaç saat içinde daha iyi resimler elde edeceğim. Ama şunlardan da anlaşılabildiğine göre, şurada en azından bir düzine geminin yanaşabilmesi için yeterli yer var. Bölge oldukça düz, anlayacağınız sizin için buraya yanaşmak bir problem değil.

— Belki teknik açıdan. Ama galiba sizin, bunun neye mal olacağına dair ufacık bir fikriniz yok.

— O benim problemim Kaptan, daha doğrusu iş verenimin. Eğer düşüncelerimde yanılmıyorsam, ortaya çıkacak başarı her şeyin çok üstünde olacaktır.

— Problem yanlız para sorunu değil. Geminin sahibi bu konuya itiraz etmese bile aydaki uzay kontrol dairesinden özel izin alınması gerekiyor.

— Biliyorum, o iş de halloldu.

— Peki sigortadan ne haber? Böylesine özel uçuşlar ayrı sigortalanma gerektirir.

Spencer öne doğru eğilerek:

— Kaptan, dedi yavaşça, Interplanet News geminizin sigorta bedeli olan rakamı kabul etmeye hazır. Yani altı milyon dörtyüzyirmibeş bin elli Sterling Dolar.

Kaptan Anson bardağını tekrar doldururken Spencer'e düşünceli bir şekilde baktı.

— Bu yaşta dağ tırmanıcılığına başlayacağımı hiç düşünmemiştim doğrusu ama siz mademki altı milyon Stollar'ı bu şekilde harcamaya razı olacak kadar enayisiniz, ben de bu işe varım.

* * *

Bayan Schuster'in soruşturması, öğle yemeği nedeni ile yarıda kesilmiş, tabii buna en çok sevinen de kocası olmuştu. Yaşlı yolcular duruşma boyunca doksanların en sevilen melodilerini hatırlamışlar, hatta mahkemenin de kabulü ile Schuster'le birlikte birkaç parça söylemişlerdi. Şişmanlığı bir yana, Schuster'in ses inceliği gerçekten de saygıya değerdi.

Yemekten sonra bazılarının arzusu ile yarım saatlik bir dinlenme verilmiş sonra, tekrar kitaplara dönülmüştü. Bir İngiliz romanı olan «Portakal ve Elma»nın okunması için de Bay Barrett çağırıldı. Tüm karşı gelmeleri cevapsız bırakılmış ve sonunda o da kitabı okumaya razı olmuştu.

— Madem öyle istiyorsunuz başlayalım o zaman... Bölüm bir, Londra, Druruy Lane. Yıl 1665...

Yazar hiç de vakit kaybetmemişti. Üç sayfa sonra Sir Isaac Newton, güzel Nell Gwynn'e ilanı aşkta bulunuyor ve ilk ret cevabını alıyordu. Pat Harris için romanın gidişi oldukça ilgi çekiciydi ama ödevi onu çağırıyordu. Eğlence yolcular içindi, personel ise çalışıyordu.

Kabin kapısı kapanınca Bayan Wilkins Pat'a bilgi vermeye başladı.

— Dolaplardan birini daha hiç açmadım, kek ve marmelatlar bitmek üzere, fakat et daha bir müddet yeter.

— Hiç şaşmamak gerek, bu kadar yiyici varken. Bana şu envanter listesini verir misiniz? İşe şu kutudan başlayalım, içinde ne var?

— Sabun ve kâğıt mendiller.

— Bununla işe başlayamayız, ya peki ötekinde?

— Tatlı çeşitleri. Bizi bulduklarında onları kutlama için saklıyordum.

— İyi fikir ama bu akşam bunlardan birazcık dağıtabiliriz. Peki ya şunda?

— Bin adet sigara.

— Kutuyu derhal ortadan kaybedin. Bana da söylemeseydiniz daha iyi olurdu, gülümseyerek işine devam etti. Besin işinin bir problem olacağı yoktu ama yine de muhasebesini yapmak gerekiyordu. Kurtarıldıktan soma gemiye memurların gelip her şeyi kontrol edecekleri kesindi.

Kurtulduktan sonra? Buna gerçekten de inanıyor muydu, İki günü aşkın bir zamandan beri kayıptılar ve arandıklarına dair en ufak bir işaret bile yoktu şimdiye kadar. İşaret sözü ile ne demek istediğini kendi de bilmiyordu ama bir şeyler bekliyordu işte.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Sue endişeli bir şekilde sordu:

— Pat, bir şeyiniz mi var?

— Ah, tam aksi, diye Pat alaylı bir sesle cevap verdi, her şey yolunda, beş dakika sonra evlerimizde olacağız. Yolculuk son derece rahat geçti, siz de öyle bulmuyor musunuz?

Sue inanmaz bakışlarla bakakalmıştı, sonra Pat'ın alaycılığım farkedip yüzü kızardı ve gözleri yaşlarla doldu. Bunu gören Pat kendini suçlu hissederek:

— Beni affedin, öyle söylemek istemedim, diye mırıldandı. Bu durum ikimiz için de çok zor ve sizin işi ne büyük bir bilinçle yürüttüğünüzü görüyorum. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum Sue.

Sue burnunu mendili ile silerek gülümsedi:

— Tamam tamam, her şey yolunda, sizi çok iyi anlıyorum. Buradan dışarı çıkabileceğimize gerçekten inanıyor musunuz?

— Kim verebilir ki bunun cevabını? Fakat her şeyden önce, yolcuların bunu bilmemeleri gerekir. Dışarda muhakkak büyük bir arama ekibi işin başındadır. Bu işin daha fazla uzamayacağına inanıyorum.

— Farzedin ki bizi buldular, peki nasıl dışarı çıkaracaklar?

Pat'ın bakışları, bir iki santim uzaktaki dış kapının hava eklüzlerine takıldı. Bulunduğu yerden onlara dokunabilir hatta açabilirdi de, fakat ince metal tabakanın gerisinde, sayısız tonlarca ağırlıkta toz, batan bir gemiye hücum eden sular gibi içeri dolmayacak mıydı? Felaketin olduğu andan beri hep bu soru ile kafasını çatlatıp durmuştu ama cevabı bulmaya imkân yoktu.

Sue'nun sorusunu da cevaplandırması olanaksızdı. Onları bulsalar dahi, oldukları yerden çıkarmak bambaşka bir sorundu. Tabii bunların hepsi istekler, düşüncelerdi, mantıkla alakaları yoktu. Bugüne kadar insan geçmişinde, yüzlerce kez buna benzer olaylar meydana gelmiş ama kurtarma işlerinde pek de başarıya ulaşılamamıştı.

Pat bu tür düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Ümit asla yok olmamalıydı.

— Acele edelim, dedi Sue'ya, Nell Gwynn ile Sir Isaac arasında neler olduğunu duymak istiyorum.

İnsan, üstünde hemen hemen hiçbir şeyi olmayan bir genç kızın yanında, bundan başka bir

düşünceye kapılamazdı elbet. Bu tip olaylarda kadınlar, erkeklerden daha üstün durumdaydılar. Sue'da her ne kadar sıcaktan korunmak için üstünde çok az bir şey bırakmışsa da yüzü olanca ciddiyetini koruyordu. Pat ise diğer erkekler gibi, üç günlük sakalı ile kendini hiç de kıvamında hissetmiyordu.

Pat en sonunda «bırak işi, iş de kalsın» felsefesi ile yanına yaklaşıp ona dokunmaya çalıştığında, Sue hiç istifini bozmadan öylesine durdu. Bunun böyle olacağını önceden bilircesine, yarı boşalmış dolabın hemen yanında hareketsiz duruyordu. Bu garip hissizlik karşısında Pat, bozguna uğramışçasına geri çekildi.

— Beni şimdi bir avcı olarak görüyorsunuz değil mi? Her fırsattan istifade etmek isteyen bir avcı.

— Hiç de değil, diye gülerek karşılık verdi Sue: Hiçbir genç kız kendine yaklaşmaya cesaret eden erkeğe karşı gelmeyi düşünmez. Ne var ki, erkek gerektiği yerde durmasını bilmiyorsa, iş kızışabilir.

— Peki ben de şimdi durmalı mıyım?

— Biz halen birbirimizi sevmiyoruz Pat. Bu ise, şu anda dahi benim için çok önemli bir nokta.

— Peki buradan bir daha çıkamayacağımızı kesinlikle bilseydik, yine aynı şekilde mi düşünecektiniz?

— Kesin bilemiyorum ama siz de söylediniz ya, kurtulacağımıza inanmak zorundayız. Aksi takdirde bütün bu uğraşılardan vazgeçip işin şimdiden sonuna gelebilirdik.

— Özür dilerim. Şu durumda böyle şeyler düşünmeyelim en iyisi. Kötü bir son düşünemeyecek kadar sizden hoşlanıyorum.

— Teşekkür ederim Pat. Biliyorsunuz ki sizinle beraber çalışmaktan ben de büyük zevk duyuyorum. Aslında her an başka bir iş bulabilirdim ama ben hep burasını tercih ettim.

— Şanssızlık, başka bir işi denemeye kalkışmamış olmanız.

—Bakın şimdi yine karamsarsınız işte. Bu zaten sizin en büyük zayıflığınız. Sizi rahatça elleri altına alıp emir vermelerine öylesine rahatlıkla izin veriyorsunuz ki...

— Benim ruh dünyamın bile içine kadar girmiş olduğunuzu, bugüne kadar hissetmemiştim doğrusu.

— Yoo, öyle bir şey yapmadım. Ama mademki benim ilgimi çekiyorsunuz ve bunca zamandır beraber çalışıyoruz, sizi iyice tanımış olmam, hiç de şaşılacak bir şey değil.

— Evet ama insanların beni idare edebilecekleri tezini kabul etmiyorum.

— Öyle mi? Peki şimdi burada emirleri kim veriyor?

— Bu sözle Komodor'u kastediyorsanız, o iş başka. Her şeyden önce Komodor benden binlerce kat daha tecrübeli ve bu işin adamı. Üstelik şimdiye kadar alınan her kararda son derece doğru hareket etti ve her seferinde benim de onayımı aldı.

— Ama artık değil. Üstelik konu da bu değil. Gerçekte kumandayı onun ele aldığına sevinmiyor musunuz?

— Belki haklısınız. Bugüne kadar kendimi önemli biriymiş gibi göstermekten hiç hoşlanmamışımdır. Sahip olduğum otoritenin üstüne çıkıp kendimi göstermek, büyüklüğümü ispat etmek gibi birtakım düşüncelerim hiç olmamıştır. Onun için de zaten bir uzay gemisi kaptanı değil, sadece bir ay otobüs şoförü olarak kaldım. Bunu değiştirmek için de artık çok geç.

— O neden? Daha otuz yaşında bile değilsiniz.

— Çiçekler için teşekkürler ama ben otuziki yaşındayım. Harris ailesinin bireyleri daima daha genç gösterirler. Bu da bizim tek özelliğimiz zannedersem.

— Otuziki yaşında ve hâlâ belli bir kız arkadaşı yok!

«Aba», diye düşündü Pat. «Anlaşılan hakkımda her şeyi bilmiyorsun.» Ama şimdi oturup da ona

Clarissa'dan ve Coparnicus City'deki küçük apartman katından bahsetmenin âlemi yoktu. Clarissa acaba ne düşünüyordu şimdi, kendini kimlerle avutuyordu kim bilir. Sue belki de haklıydı.

— Her şeyin sırası gelecek.

— Belki bunu kırkınıza geldiğinizde de tekrarlayacaksınız, belki de ellisinde. Uzay adamlarında bu hep böyledir zaten, bir türlü huzurlu bir yaşantıları olamaz. Komodor'a bakın.

— Ona ne olmuş?

— Tüm yaşamını uzayda geçirmiş. Ne ailesi var, ne çocukları. Yeryüzü onun için tüm anlamını kaybetmiş artık. Emekli olduğunda kendini kim bilir nasıl yalnız hissetmiştir. Şu kaza aslında onun için büyük bir şans, kendini yeniden eski dünyasının içinde buluverdi.

— Evet ama bunu da haketti. Ben onun yaşma geldiğimde, şu anda onun ortaya koyduğu çalışmanın onda birini yapabüecek güce sahip olursam ne mutlu bana.

Pat hâlâ envanter defterini elinde tuttuğunu farkedince, yine gerçeğe dönüverdi.

— Haydi tekrar işe. Yolcuları düşünmeliyiz.

— Burada biraz daha kalırsak, yolcular bizi düşünmeye başlayacaklar.

Böylece Sue tahmin ettiğinden de daha çok gerçeğe yaklaşmıştı.

Onikinci Bölüm

Dr RAWSON'un suskunluğu o kadar uzamıştı ki, şef mühendis onunla tekrar temasa geçmeye karar verdi. Dostça bir sesle telsize konuştu:

— Her şey yolunda mı Doktor?

Cevap olarak kısa bir kızgınlık dolu bir hırıltı geldi kulağına. Ama bu şiddetin kendi şahsına olmadığı belliydi.

— Hiçbir şey çalışmıyor. Isı resmi öylesine komplikeli, düzinelerle sıcaklık lekeleri görmek mümkün. Ama benim aradığımı bulmanın imkânı yok!

— Kızağınızın durdurulmasını söyleyin, yanınıza gelip bu gelişmeleri ben de görmek istiyorum.

Kızak 2 durdu ve l'in yanına yaklaşması ile, üzerindeki uzay elbisesine rağmen Lawrence büyük bir çeviklikle diğerine atladı. Rawson'un yanına gelerek, İnfrarotgöz aracılığı ile elde edilen resmi incelemeye koyuldu.

— Ne demek istediğinizi şimdi anlıyorum. Büyük bir karışıklık. Fakat neden öteki resimlerinizde görüntü başka şekildeydi?

— Bunun sebebi güneşin doğuşunda olmalı. Deniz daha da ısınmış ve herhangi bir sebeple derece yükselmesi sathın her tarafında aynı değil.

— Belki bu örnekten, daha başka şeyler de çıkarabiliriz. Şuradaki parlak bölge örneğin, bunun bir açıklaması olsa gerek.

Tom biraz kendine gelmeye çalışıyordu, o kadar yorgundu ki:

— Bunun bir düzine açıklaması olabilir. Toz her yerde aynı fakat bazı bölgelerde birtakım fiziksel değişiklikler oluşabilir. Deniz her yerde aynı derinlikte olmadığı için, bu da değişik ısı kaynaklarına sebep olabilir.

— Bir dakika, işte bu sonuncusu daha mantıklı. Şu noktada denizin derinliği ne kadar?

— Bunu kimse bilemez. Buralarda sistematik bir Ekolotung şimdiye kadar tatbik edilmedi. Fakat

şurası belli ki sığ, kuzey kıyısına oldukça yakınız. Bu bölgede pervanelerden birinin kayaya çarpıp kopması bile mümkün.

— Böylesine sığ demek! Cevap da böylece açık! Madem ki üst yüzeyin sadece birkaç santimetre altında kayalıklar var, o zaman ısı dağılımı elbetteki her yerde bir olamaz. Daha derinlere gittiğimizde eminim ki elde edilen resimler de daha belirli olacaktır.

— Belki haklısınız. Eğer Selene dibe gömüldüyse, bu çok derin bir yerde olmalı. Buranın ne kadar sığ olduğunu nasıl bilebiliriz?

— Bunu ölçmek çok basit. Kızağımda yirmi metrelik bir sondam var.

Aslında bir tek teleskop çubuğu dahi yeterliydi. Lawrence onu toza batırdığında, çubuk iki metre sonra bir engele çarpmıştı bile.

— Yedekte ne kadar pervanemiz var?

— Dört adet, diye cevap verdi pilot. Eğer bir kayaya çarparsak, bu sadece emniyet cıvatalarını kırabilir ama pervanelere genellikle bir şey olmaz, üstelik plastikten yapılmışlardır. Geçen yıl ben bütün bütün üç tane kaybettim.

— İyi o halde, gitmeye devam edin. Dar boğaza doğru yol alın, öyle zannediyorum ki Selene tozun çok derin olduğu bölgede gömülmüş vaziyette. Oraya ulaşınca, Infrarotgözün de bize büyük faydası olacak.

Tom pek de ümitli olmaksızın, ekrandaki ışık ve gölge görüntülerini izliyordu. Kızaklar yavaşça ilerlerken, o da durumu analiz edebilmek için zaman buluyordu. İki kilometre sonra ise Lawrence düşüncelerinde haklı çıkmıştı.

Lekeler ortadan yok olmuş, sıcaklık ve soğukluğun birbirine karıştırıp altüst ettiği denizin görüntüsü, birden yine eski monotonluğuna kavuşmuştu. Infrarotgöz'ün ilettiği resimde şimdi ısı değişikliği kaybolmuş, aynı grilikte bir deniz görünüyordu. Belli ki burada derinlik oldukça fazlaydı.

Tom, âletinin tekrar işlemeye ve yararlı olmaya başlaması üzerine, içinde bir sevinç ve güven hissi belirirken, bunun hiç de yeri olmadığını hatırladı. Şu anda derinliğini bile bilmedikleri bir toz dünyası üzerinde, ufacık kızaklara binmiş giderlerken, nasıl olur da içinde sevinç duyabilirdi. Tıpkı Selene'ye olduğu gibi; belki yine bu esner gibi açılacak gırtlak onları da içine alıp yutacaktı.

Kendisini, sonsuz bir kum çölü içinde, daracık bir patika bulmak için, bir uçurumun üzerindeki incecik bir telde yürüyen cambaza benzetiyordu. Tüm hayatı boyunca güvensizlik hisleri içinde yaşamıştı. Emniyet ve güveni ancak kendi kabiliyeti ile kazanabilmişti, insanlarla olan ilişkilerinden değil.

İki kilometre ilerde, sonsuza doğru dümdüz yükselen dağlar görünüyordu. Şimdi tüm kalbi ile Lawrence'in bu toz okyanusunu terk edip tekrar karaya dönmelerini diliyordu. Farkında olmadan:

— Dağlara, dağlara diye fısıldadı.

Ama telsizler işlediği müddetçe, insan uzay elbisesi içinde yalnız değildi, onun da bu fısıldayışını Lawrence elli metre öteden duymuş ve ne manaya geldiğini derhal anlamıştı.

«Galiba üzerime büyük bir risk yüklendim,» diye düşündü Lawrence. «Ve öyle görünüyor ki bunda da yanlış hesap yaptım. Ama ne olursa olsun bu işten geri dönmeyeceğiz, aklını iyice yitirmeden belki de bize bir faydası dokunabilir.»

Korkulu rüyasının içinde öylesine kaybolmuştu ki, Tom Rawson yanına yaklaşmakta olan diğer kızağı fark etmedi bile. Fakat birden sarsılıp alnını başlığa hızla çarptığında, acıdan gözlerinden yaşlar geldi ve o kızgınlıkla ama aynı zamanda da rahatlama ile dönüp, Lawrence'e baktı.

Şimdi başlığının içinde gök gürültüsü gibi bir ses duyuyordu:

— Bu kadar saçmalık yeter artık, sizden ricam uzay elbisesinin üstünü kirletip mahvetmeyin. Temizlenmesi her seferinde beşyüz dolara maloluyor, üstelik sonra da onu kimse bir daha giymek istemiyor,

— Ama ben fena değdim ki, diye mırıldandı Tom, sonra gerçekte çok daha kötü olduğunu far ketti. Lawrence'in bu şekilde bir giriş yapmış olması onu bir felâketten kurtarmıştı. Mühendis, sert fakat arkadaşça konuşmasına devam etti:

— Bizi hiç kimse duyamaz Tom, giysilerin mikrofonundan konuşuyorum. Dikkat edin ve öfkeye kapılmayın. Hakkınızda çok şey biliyorum; hayat size pek çok tatsız anlar yaşatmış. Fakat son derece zeki, akıllı bir insansınız. Mantık ve anlayışınızı böyle kolaylıkla yitirip, korkutulan bir çocuk gibi paniğe kapılmayın. İnsanın zaman zaman bu gibi duygulara kapılabileceğini kabul ediyorum ama burası bu tür duyguların yeri değil. Yirmiiki insanın hayatı sizin ellerinizde, beş dakika içinde bu probleme şöyle ya da böyle, nasıl olsa bir çözüm bulunacak. Tüm dikkatinizi Infrarotgöz'e verip, onun dışındaki her şeyi unutun. Sizi buradan tekrar sağ salim çıkaracağıma söz veriyorum, inanın bana!

Bu konuşması boyunca gözlerini Tom'un üstüne dikerek, yüz ifadelerini incelemişti. Sonunda genç adamın gevşeyerek, eski soğukkanlı haline döndüğünü ve iradesine yeniden kavuştuğunu anladı.

Astronot bir müddet hareketsiz yerinde kaldı, belli ki içinden yükselen sesleri dinliyordu şu anda. Peki neler söylüyorlardı ona acaba? Her ne kadar insanlık onu daha küçücükken bir öksüzler evine kapatmışsa da, belki yine de o insanlığa ait olduğunu ve belki de günün birinde, dünyanın bir köşesinde, ona yardım elini uzatacak bir insanın var olabileceğini...

Kızaklar birlikte yol alıyorlardı şimdi. Pilotlar, birtakım alışılmamış olayların meydana gelmekte olduğunu fark etmişler, fakat ne olabileceğini kestirememişlerdi. Bunu kimsenin de öğrenmesine imkân yoktu çünkü ne Tom, ne de Lawrence bir daha bu bahsi açacaklardı.

Şimdi tüm dikkatlerini tamamen başka konulara yöneltmişlerdi, çünkü tüm dikkatlerin üstünde toplanması gereken an gelmişti artık.

Infrarotgöz, uzun zamandır aramakta ve bir ara bulmaktan ümitlerini dahi kestikleri heyecanla beklenen görüntüyü vermeye başlamıştı.

* * *

Pat ve Sue, aynı zamanda mutfak olarak kullanılan hava eklüzünde tüm incelemelerini bitirip tekrar kabine döndüklerinde, yolcular Barrett'in tipik İngiliz aksam ile okumakta olduğu tarihsel romanı büyük bir ilgi ile dinliyorlardı.

«Gerçekte, Sir Isaac, siz çok bilgili bir insansınız. Buna rağmen bir kadının da size bir şeyler öğretebileceğim inanıyor ve bundan gurur duyuyorum.

— Ne demek istiyorsunuz güzel bakirem?

Nell Gwynn kızararak:

— Korkarım ki, yaşamını dine vakfetmiş bir insansınız. Hayatta ise sırf ruhlardan değil, yaşayan vücutlardan da bazen ilgi çekici bilgiler alınabileceğini unutmuş görünüyorsunuz.

Bilgin pek de yakışıksızca onun bluzunu okşamaya başlayarak:

Haklısınız, diye fısıldadı.

Yoo, burada sarayda olmaz. Her an kral çıkıp gelebilir.

Korkmayınız şirin mahlûk, Charles bir tüy hafifliğinde yürüse bile yeterli gürültüyü çıkarır. Bizi

bu gece rahatsız edemeyecektir...»

«Eğer buradan sağ salim çıkabilirsek» diye düşündü Pat. «Bizi böylesine heyecanlandırdığı için, şu henüz on yedi yaşındaki kıza bir teşekkür mektubu yazıp göndermek gerek.» Herkesi böylesine bir atmosfer içine sokup, yaptığı çılgınlıkları dinletmek, her genç kızın becereceği işlerden değildi.

Fakat bu heyecanlı topluluk içinde hiç mi hiç eğlenemeyen birisi vardı. Bayan Morley'in gözleri ile kendisini takip ettiğini ve ısrarla ona bakmasını beklediğini hissetti. Kaptanlık görevini hatırlayarak, saygıda kusur etmemesi gerektiği bilincinde başını çevirip, kadına gülümseyerek selam verdi.

Oysa buna bir karşılık alamadı. Bayan Morley bakışlarını önce Sue Wilkins'e sonra tekrar ona doğru çevirerek, hiçbir şev söylemeye gerek duymaksızın ne düşündüğünü ifade etmişti bile: «Arkada neler yaptığınızı çok iyi biliyorum!»

Pat tüm kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti. Bir an kıpırdamaksızın yerinde kalakaldı, sonra da kimsenin duyamayacağı bir sesle mırıldandı:

— Şimdi görürsün...

Morley'e adeta zehirleyici bir gülümseme ile bakarken Pat bu kez herkesin duyabileceği bir sesle:

— Bayan Wilkins, galiba bir şeyler unuttuk, lütfen benimle mutfağa kadar gelebilir misiniz! diye seslendi.

Kapıyı arkalarından kapattığında, Sue Pat'a şaşkın şaşkın bakıyordu.

— Farkına vardınız mı?

— Neyin?

— Bayan Morley...

— Ooo, diye sözünü kesti Sue, aldırmayın böyle şeylere, o zavallı bir yaratık. Yolculuğun başından beri size bakıp duruyor. Bunun ne demek olduğunu siz de anlarsınız herhalde...

On dakika önce şurada, ciddi konuları konuşmuşlar, Pat içindeki istekleri bastırmayı başarmıştı ama şimdi, Bayan Morley'in çirkin hareketi ve romandaki Nell Gwynn'ın da etkisi de artık kendisine hâkim olamayacağını biliyordu. Kısa bir an, hareketsiz birbirlerine bakıştılar ve sonra Pat onu kollarının arasına aldı.

Dudakları, dudaklarına değerken Sue ancak birkaç kelime fısıldayabildi:

— Burada, sarayda olmaz!..

On üçüncü Bölüm

ŞEF mühendis Lawrence olanca dikkatini ekranın üzerinde toplamış, görüntülerden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Bulundukları yerden 200 metre ilerde, Infrarotgöz pek de kuvvetli olmayan bir ısı lekesi gösteriyordu şimdi. Hemen hemen tamamen izole edilmiş daire şeklinde bir lekeydi bu. Her ne kadar Rawson'un Lagrange 2'den çektiği resimlerden anlaşılan bölgede değilse bile, tahminlere çok yakındı.

Bu aslında yeterli bir delil değildi onlar için. Gördükleri, sadece denizin üst sathına kadar yükselmiş bir kayanın tepesi de olabilirdi.

Bunu anlayabilmek için ise tek bir yol vardı.

— Siz burada kalın, dedi Lawrence, ben Kızak 1 ile yola devam edeceğim. Lekenin ortasına ulaştığımda bana haber verin.

— Bu iş çok mu tehlikeli?

— Yoo o kadar da değil ama ikimizin birden bu rizikoya atılmasında da hiçbir anlam yok.

Kızak 1, bu esrarengiz bir şekilde parıldayan bölgeye doğru kayarken, Tom da onu yönlendirmeye çalışıyordu.

— Biraz daha sola, bir iki metre daha gidin, şimdi tam yerindesiniz, durun!

Lavvrence, kızağının altındaki gri toza baktı. İlk bakışta herhangi bir değişiklik göze çarpmıyordu, fakat daha da yakından baktığında sırtından soğuk bir terin boşaldığını hissetti. Toz son derece mükemmel bir tuz-biber örneği gösteriyordu ve bu örnek hareket halindeydi.

Lawrence endişelenmeye başlamıştı. Ay'da insanlara, bilinmeyen ve açıklanamayan olaylara karşı daima dikkatli olmaları öğretilirdi.

— Uzakta durun, diye Kızak 2'ye kumanda verdi. Burada son derece garip bir durum var. Rawson'a gördüklerini nakletti. Fıskiyeye benziyor, evet evet, öyle. Tıpkı bir fiskiye. Şimdi burada sıcak bir kaynağın olduğunu biliyoruz ve bu öylesine kuvvetli ki adeta bir akıntı gibi.

— Ama bunun sebebi Selene olamaz.

Kendisini son derece yanılmış ve şaşkın hissediyordu. Anlaşılan bir fantomun arkasından koşturmuşlardı, sıcak gaz ve ışınlar, ellerindeki aletleri de şaşırtmıştı. Buradan ne kadar çabuk kaçarlarsa, o kadar hayırlı olacaktı çünkü durum her an daha tehlikeli bir hal alabilirdi. Bütün bunlara rağmen yine de kafasını işletmeye devam ediyordu.

— Bir dakika. Birçok makineler ve yirmiiki kişi ile dolu olan bir araç, elbetteki yüksek oranda sıcaklık meydana getirir. En azından üç-dört kilowat. Eğer bu tozlar, önceden aynı ağırlıkta idiyseler, şimdi sarfedilen bu ısı ile, bir akıntı halinde hareket etmeleri normaldir.

Lawrence, Dr. Rawson'un bu açıklamasını pek mantıki karşılamamıştı ama, tutunacak bir dal arıyordu. Onun için metal sondasını, tozun derinliklerine soktu. Önceleri sopa rahatlıkla dibe inmeye devam etti ama yirmi metreden sonra epey bir kuvvet sarfi gerektirmeye başlamıştı.

Sonunda sondanın başı da toz içinde kayboldu. Lawrence zaten başka türlü olacağını beklememişti, ilk denemede sonuca ulaşmak pek nadir bir olaydı.

Bu araştırmaya sistematik bir şekilde devam etmeliydi.

Kızağı bir iki dakika boyunca oraya buraya sürdürerek, toz sathının her beş metresine kâğıttan bir çubuk bıraktı, tıpkı patates ürününü toparlayan bir çiftçi gibi. Sonra da her çubuğa gelindiğinde sondasını toza batırıyor ve gidebildiği kadar derinlere gömüyordu. Tabii bu oldukça zor ve zaman alan bir çalışmayı gerektiriyordu.

On dakika sonra, artık kuvveti kalmamış ve dikkati dağılmış bir şekilde, sondayı her iki eliyle, olanca gücünü sarfederek toza gömdü ve eğilerek ucundan bastırmaya başladı. Kızağın kenarından sarkmış bir vaziyette tüm kuvvetini çubuğa vermesi, ona dengesini kaybettirmiş ve tepe üstü tozun içine yuvarlanmıştı.

* * *

Pat tekrar kabine girdiğinde, ortalığın atmosferinin bir anda değişmiş olduğunu farketti. «Portakal

ve Elma» nın deneme okunması çoktan bitmiş, millet ateşli bir konuşmaya dalmıştı. Kabine girdiğinde sesler birden kesiliverdi. Bazıları onu görmemezlikten gelmişlerse de, birkaç yolcu onun tarafında olduklarını hissettiriyorlardı.

— Ee Komodor, ne var?

— Bizim, gerekli imkânları kullanıp, buradan çıkmaya çalışmadığımız inancında genel bir fikir birliği var. Ben ise, beklemekten başka yapılacak bir şeyin olmadığını anlatmaya çalıştım ama bunu hepsine kabul ettiremiyorıım.

Pat, «işte sonunda ergeç bu noktaya gelinecekti,» diye düşündü. Sessizce oturup ölümü beklemek tabii ki insan tabiatına aykırıydı. Yorgun bir halde:

— Bu konu üzerinde sık sık konuştuk, en azından on metre derinlikte gömülmüş vaziyetteyiz. Hava eklüzünü açsak bile, içimizden hiçbirimiz yukarı çıkabilme savaşını kazanamayız, dedi.

— Bu düşüncenizde emin misiniz, diye birisi sordu.

— Hem de kesinlikle. Ayrıca siz hiç kumda yüzmeyi denediniz mi? Deneseniz bile alacağınız mesafe gülünç denecek kadar az olacaktır.

— Peki bu deneyi neden motorlarla tatbik etmiyoruz?

— Onların bizi sadece bir iki santimetre ilerletebileceğinden eminim, daha fazla değil. Üstelik iyi bir sonuç alabilsek de bu, yukarı değil, öne doğru bir gidiş olacaktır.

— Eğer hepimiz gemini kuyruğunda toplanır ağırlığı oraya verirsek belki de yükselmemiz mümkün olabilir!

— Bunun da, gemiye sadece zarar vermekten başka bir işe yaramayacağı kanısındayım. Bu durumda motorları işletsem bile, alacağımız sonuç, beton bir duvara çarpmış gibi olmaktan farksız olacaktır ve bunun doğuracağı tehlikeleri düşünmek bile korkutucu.

— Ama yine de bir şans var denilebilir. Bu riski göze almaya değmez mi?

Pat, Komodor'a yardım istermişçesine baktı. Hansteen' in işe karışmaması onu kızdırıyordu ama sonuçta kendi güç ve becerisi ile ayakları üstünde durabileceğini ispat etmesi gerekiyordu, hiç olmazsa kendisine.

— Bu denemede tehlike çok büyük. Şu anda en azından daha dört gün emniyet içindeyiz. Bu zaman içinde de bizi muhakkak bulacaklardır. Eğer bu düşündüğünüz son şansımız olsaydı, denemeyi belki de kabul ederdim ama şimdilik reddetmek zorundayım.

Kabinin içindekilere, her türlü karşı gelmeyi engelleyen bir şekilde baktı fakat yine de Bayan Morley'in bakışları ile karşılaşmaktan kurtaramadı kendini.

— Anlaşılan Kaptan'ın buradan bir an önce kurtulmaya pek isteği yok. Onu ve Bayan Wilkins'i uzun zamandır aramızda göremiyoruz.

«İşte bu kadarı da fazla,» diye düşündü Pat. «Şimdiye kadar bir erkek bulamadı diye!..»

— Durun Harris! Bu durumu ben halledeceğim.

İlk kez Hansteen otoritesini böylesine sert bir şekilde gösteriyordu:

— Bayan Morley, bu son derece budalaca ve manasız bir fikir. Hepimizin, olaylardan ötürü hassaslaştığımız göz önüne alınırsa ancak bir özür şekli bulunabilir. Sizin de Kaptan'dan özür dileyeceğiniz kanısındayım.

— Ama söylediğim doğru, bunun aksini ispat etsin bakalım.

Şu son otuz yıl içinde Komodor Hansteen, asla kendine hâkimiyetini kaybetmemişti; şimdi de buna niyeti yoktu ama birazcık köpürmenin zamanı gelmiş gibiydi. Yalnızca Bayan Morley'e değil, Pat'a da kızgınlık duyuyordu. Tabii bu Morley'in terbiyesizliğini hafifletmezdi ama Pat ve Sue da

mutfakta gerektiğinden fazla oyalanmışlardı, bu da pek doğru değildi.

— Benim için hiçbir şey ifade etmez, diye bağırdı Bayan Wilkins ile Kaptan arasında ne gibi bir ilişki olduğu. Bu onların özel sorunları. İkisi de görevlerini tam olarak yaptıkları müddetçe, özel hayatlarına burunlarımızı sokmaya asla hakkımız yoktur. Yani siz şimdi Kaptan Harris'in üstlendiği görevini tam olarak yapmadığı kanısında mısınız?

— Yoo, bunu söyleyemem.

— Madem öyle, hiçbir şey söylemeyin lütfen. Zaten yeterince problem içindeyiz.

Diğer yolcular bu tatsız konuşmaları biraz da heyecanla izliyorlardı. Her ne kadar tartışmaya karışmamışlarsa da bu durum hepsini etkilemişti. Çünkü böylece Selene'de şimdiye kadar süregelen disiplin havası biraz gevşemiş gibi görünüyordu.

Anlaşılan Bayan Morley, son derece nörotik, evde kalmış bir kızdı ama aynı zamanda da kararlı ve inatçıydı. Komodor onun tekrar aksi bir karşılık vermeye hazırlandığını farketti.

Fakat hiç kimse, kadının ne demek istediğini öğrenemedi, çünkü o anda herkes, Bayan Schuster'in attığı keskin bir çığlıkla adeta yerlerinden fırlamışlardı.

* * *

Eğer bir insan ay'da düşerse, kötü bir düşüşü önleyebilmek ve hatta mantığı ile düşünebilmek için yeterli zamanı bulabilirdi. Çünkü yerçekiminin azlığı, bu düşüş hareketinin çok yavaş bir şekilde olmasını sağlardı. Fakat Lawrence'ın düşüşü çok kısa bir mesafede ve o kadar ani olmuştu ki, kendini toparlamaya vakit bulamadan, saniyeden de kısa bir zaman içinde, kendini karanlıkların içinde buluvermişti. Uzay elbisesinin parıltılı görüntüsü haricinde hiçbir şeyi göremez olmuştu. Tüm dikkatini sarfederek, bu yarı akıcı ve direnç gücü çok yüksek toz tabakasından çıkabilmek için tutunacak bir şeyler aradı, ama hepsi boşunaydı, üstelik ne kadar dipte olduğunu da bilmiyordu. Bu umutsuzluk son gücünü de ondan alacağa benziyor, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Bir an aklını kaçıracağını sandı.

Fakat düşünme yeteneğini henüz kaybetmemişti. Birkaç dakika önce Rawson'un da aynı hislerle savaştığını hatırlayınca, kaderin bu benzerliğine şaşmaktan kendini alamadı. Hiç de hoş olmayan sonuçlar doğuracak bu ruh haletine yuvarlanmadan, tüm gücü ile kendine hâkim olması gerekiyordu.

Derken başlığındaki hoparlörden beklenmedik bir ses duyduğunda içine düştüğü panikten kurtuluverdi. Tom kahkahalarla gülüyordu. Sonra derhal özür diledi:

— Beni affedin Bay Lawrence ama bu elimde değildi. Çırpınan bacaklarınızla öylesine komik bir görüntünüz vardı ki...

Şef mühendisin tüm korkusu kaybolmuş; yerini hiddete bırakmıştı. Rawson'a son derece kızmıştı, ama kendisine de. Aslında büyük bir tehlike içinde değildi, çünkü üstündeki uzay elbisesi ile derinlere gömülmesi imkânsızdı. Fakat yine de elinde olmadan paniğe kapılmıştı işte.

Elleriyle çırpınarak yerinde doğruldu ve başını tozlar içinden çıkarabildi. Şimdi nerede olduğunu görebiliyordu. Toz'un sadece on santim derinliğine düşmüştü, üstelik kızak da hemen yanıbaşında duruyordu.

Kendini tekrar kızağın içine çektiğinde konuşamayacak kadar nefessizdi, üstelik sesinden, kimsenin paniğe kapıldığını anlamasın istemiyordu. Hâlâ kızgındı. Bunca yıllık çalışmalarında, başına hiç böylesine aptalca bir şey gelmemişti.

Sondası ile yine derinlikleri araştırmaya başladığında bu kızgınlığı da geçmeye yüz tuttu. Hatta Rawson'la şu son yarım saat içinde ne kadar yakınlaştıklarını düşünmeye başlamıştı. Evet astronot

ona gülmüştü ama onun da herhalde gerçekten komik bir görüntüsü olsa gerekti. Üstelik Rawson hemen ardından özür dilemişti. Oysa bu genç adam için birkaç saat önce, gülmek de, özür dilemek de düşünülmesi imkânsız şeylerdi.

Derken Lawrence lıerşeyi unutuverdi. Sondası onbeş metre derinlikte bir engele çarpmıştı.

Ondördüncü Bölüm

BAYAN SCHUSTER çığlığı atınca, Komodor Hansteen önce, bunun bir histeri krizi olabileceğini düşünmüştü. Fakat aradan yarım saat geçtiği halde, hâlâ kadın kendine gelememişti.

Üç günden beridir sadece tozların fısıldaştığı dışarda şimdi bir başka gürültü duyulmaya başlanmıştı. Sanki metal bir cisim geminin tavanına çarpıp duruyordu.

Yolcular büyük bir sevinçle ellerini çarpmaya başladılar. Bütün bu gürültü arasında, Hansteen sesi zorlukla duyabiliyordu:

— Bizi buldular ama bu takıldıkları cismin gemimiz olduğunu belki bilmiyorlardır bile. Eğer hep beraber uğraşırsak, belki başarabiliriz. Pat siz telsizi işletin, sizler de duvarları yumruklamaya başlayın, eski mors alfabesini kullanarak, dit-dit-dit-dah, haydi hep beraber.

Bu büyük gürültüden sonra birden öldürücü bir sessizlik çökmüştü ortalığa. Pat oksijen pompalarını da durdurduğunda, Selene'de sadece yirmiiki insanın kalp atışları duyulabiliyordu.

Sessizlik sonsuza kadar sürecek gibiydi, acaba araştırmayı yeniden kesmişler miydi?

Derken yine bir eşeleme sesi geldi. Hansteen bu kez sevinç çığlıklarını bastırmaya çalışarak:

— Allahaşkına sakinleşin, belki bu seslerden bir anlam çıkarabiliriz, dedi.

Fakat bu da birkaç saniye sürmüştü, yeniden sessizlik çöktü ortaya. Birisi sessizce:

— Bu sanki bir tele benziyor, belki de denizi bir şalü ile tarıyorlar.

Bu imkânsız, diye itiraz etti Pat, tozların direnme gücü, hele bu derinlikte o kadar fazladır ki. Bu olsa olsa bir sondadır gibi geliyor bana.

— Her ne ise araştırmacılar sadece birkaç metre uzağımızda olsalar gerek, haydi yeniden vurmaya başlayalım. Hep beraber...

Dit-dit-dit-dah... dit-dit-dit-dah.

Selene'nin çift katlı duvarlarından, tozlarla örtülü dış âleme yüzyıl öncesi Avrupa'sının çok iyi bildiği, Beşinci Senfoni'nin kaderi zorlayıcı girişini andıran bir melodi çınlıyordu, Pat Harris de koltuğunda oturmuş, hâlâ tel sizi deneyip duruyordu:

— Dikkat, burası Selene, beni duyuyor musunuz?.. Cevap verin!..

Ardından onbeş saniye bekliyor, yeniden telsizi işletiyordu. Fakat haberleşme aracı, tozun onları yuttuğu andan beri sürdüre geldiği inadı ile susuyordu...

* * *

Murice Spencer Auriga'da saatine bakıp duruyordu.
— Allah'ın cezası şu kızakların çoktan burada olmaları gerekiyordu. Son haber ne zaman geldi?
Geminin telsizcisi cevap verdi:
— Yirmibeş dakika önce. Her yarım saatte bir gönderdikleri habere az bir zaman kaldı. Belki o zaman bir şeyler bulup bulmadıklarını öğreneceğiz.
— Kesinlikle, doğru frekansta olduğunuzu biliyor musunuz?
— Herkesin kendi işi ile meşgul olması taraftarıyımdır.
— Özür dilerim biraz sinirliyim de.
Yerinden kalkarak Auriga'nın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. O hızla bir teçhizat tablosuna çarpmak onu biraz olsun kendine getirmişti.
İşte bu da görevinin en tatsız yönüydü. Daima beklemek, taa ki balık eline geçene kadar, sonuç olumsuz da olsa yine öğrenene kadar beklemek zorundaydı. Sebep olduğu mali zarar şimdiden epey bir yükseklere çıkmıştı ama ya bir de sonunda başarıya ulaşırsa!..
— İşte telsiz başladı, hem de iki dakika önce. Bir şeyler olmalı.
Lawrence heyecanlı konuşuyordu:
— Bir şeylere çarptım ama ne olduğunu bilmiyorum!
Rawson, diğer iki pilotla aynı anda sordu:
— Ne kadar derinlikte?
— Aşağı yukarı onbeş metre, iki metre sağa lütfen, bir daha denemek istiyorum...
Kızak istediği yere geldiğinde sondasını tekrar derinliğe soktu.
— Hâlâ orada, aynı derinlikte. İki metre daha ilerleyin.
Engel yok olmuştu şimdi, ya da sondanın ulaşamadığı derinliklerdeydi.
— Burada bir şey yok. Geri gitmemiz lazım.
Bu sabır isteyen bir işti. Yüzyıllar önce dünyada, insanlar deniz diplerine dalarak, bilinmezlikleri keşfedebilmişlerdi. Burada ise, bu kadar derinlikte Ekolot'u kullanmak bile imkânsızdı.
Bunu çoktan düşünmüş olması gerekirdi. Tabii ki Selene'nin gönderdiği sinyalleri alamamışlardı. Toz, geminin her noktasını örtmüştü. Peki, ya şu anda kruvazörün hemen üstündeyseler... Belki?
Katastrof frekansını işletti ve işte tehlike sinyalini almaya başlamıştı bile. Hem de öylesine güçlü ki... Bunu Roris Limanından duymak bile mümkündü. Derken, hâlâ Selene'nin üstünde durmakta olan sondasını hatırladı. Metal çubuk, ses dalgalarının deniz sathına daha kuvvetli olarak çıkmasını sağlamıştı.
Bir ikinci adımı atmak için cesaret bulana değin, gelen sesleri dinledi. Gerçekte, asla bir şeyler beklememişti, şu anda ulaştıklarım sandıkları, ümit verici durum da, belki bomboş bir çabaydı. Duyduğu, Selene'nin içindekiler çoktan ölmüş olsalar bile, bir mezardan gelen ses gibi, günlerdir kendi kendine işlemekte olan otomatik sinyaller de olabilirdi.

Sonunda Lawrence, belki de kaderi çizecek olan son bir hareketle Selene'ye bağlı frekansı işletmeye başladı ve kulaklarında Pat Harris'in gür sesi çınladı:

— Dikkat, burası Selene. Beni duyuyor musunuz? Lütfen cevap verin!

— Burası Toz Kızağı 1. Ben şef mühendis Lawrence. Onbeş metre üstünüzde bulunuyorum şu anda. Herkes sıhhatte mi? Tamam.

Cevabı alana kadar uzun bir müddet geçmişti, çünkü yolcuların alkışları ve sevinç çığlıkları her şeyi bastırmıştı. Onları duyan da hepsinin sarhoş olduklarına inanacaktı. Gösterdikleri sevinç, bulunmuş ve gerçek âlemle tekrar temasa geçebilmiş olmalarının sevinci idi ve böylece bütün

dertlerden kurtulduklarını zannediyorlardı.

Lawrence aşağıdaki şamatanın biraz yatışmasını beklerken, kontrol kulesi ile konuşmuştu:

— Kızak 1, Port Roris Kontrol Kulesini arıyor. Selene'yi bulduk ve haberleşmeyi sağladık. Aşağıdan gelen seslerden anladığım kadarı ile her şey yolunda. Yüzeyden onbeş metre derinlikte bulunuyorlar. Kesinlikle, Dr. Rawson'un tahmin ettiği yerde. Birkaç dakika içinde tekrar arayacağım. Tamam.

Bu mutlu haber, şimdi ışık hızı ile her yere ulaştırılacak, ay'da, dünya'da ve diğer uydulardaki milyarlarca insanı neşeye boğacaktı. Sokaklarda, elektrikli döner yollarda, otobüs ve uzay gemilerinde insanlar şimdi birbirlerine dönüp soracaklardı.

— Duydunuz mu? Selene bulundu!..

Bu mutluluğu ve sevinci henüz kalbinin derinliklerinde duyamayan bir adam vardı oysa. Şef mühendis Lawrenee, kızağına oturmuş, derinliklerden gelen sevinç çığlıklarını dinliyor ve kendini şu aşağıda kapanda kıstırılmış kadın ve erkeklerden de daha çaresiz hissediyordu. Onu beklemekte olan görevin ne denli güç olduğunun bilincindeydi.

Onbeşinci Bölüm

YİRMİDÖRT saatten beri ilk defa Maurice Spencer rahat bir nefes aldı. Elindeki tüm imkânları kullanmıştı, birkaç görevli ve yeterli araçlar Roris Limanına gönderilmişti. İyi bir tesadüf, Jules Braques'de şu anda Clavius City'de kalmakta idi. Bu şahıs, en iyi kameramanlardan biriydi ve Spencer ile sık sık ortak çalışmaları olmuştu. Kaptan Anson elektronik sayacın karşısında oturmuş, gerekli kartları inceliyordu. Personel, bardan geri çağrılmış ve bir rota değişikliği olacağından haberdar edilmişti. Spencer'in acentasındaki mali eksperler, bilimsel bir incelikle ortaya çıkacak durumları hesaplıyorlar, uzay gemileri kiralanmadan, sadece diğer acentalar aracılığı ile bu işin altından kalkmaya çalışıyorlardı. Spencer ise oldukça ileri bir durumdaydı. Rakiplerinin Geçilmez Dağlar'a kırkaltı saatten önce ulaşmalarına imkân yoktu, o ise altı saat içinde orada olacaktı.

Bir yandan dinlenirken, öte yandan da durumu inceleyip, planlarını yapmak onun tipik karakteriydi. Liman binasının gözleme odasında rahat bir koltuğa oturmuş viskisini yudumlarken, sandviçini de yiyor, odanın çift camlı pencerelerinden, Selene'nin üç gün önce hareket ettiği yer olan küçücük rıhtımı seyrediyordu. Burası, yirmi metre sonunda toz denizine ulaşan beton bir açıklıktı, ucunda yolcuları kruvazöre ulaştıran, kocaman bir armonikayı andıran hortum şeklinde dar bir boğaz bulunuyordu.

Spencer saatine baktı ve sonra tekrar bu inanılmaz ufku incelemesine devam etti. Ufka uzaklık değil iki-üç; en azından yüz kilometre imiş gibi gözüküyordu buradan.

Bir iki dakika sonra orada bir şeylerin parıldadığını gördü; ayın kenarına doğru yavaş yavaş yaklaşıyorlardı. Ve beş dakika sonra limana ulaşacaklardı. O ana kadar son sandviçini yemesi için yeterli zamanı var demekti.

Spencer selam verdiğinde Dr. Rawson onu tanımamış gibi göründü:

— Dr. Rawson? Ben Interplanet News'un büro şefiyim. Sizinle bir konuşma yapabilir miyiz acaba?

— Bir dakika, diye Lawrence araya girdi, ben Interplanet News'un muhabirini çok iyi tanırım. Siz Joe Leonard değilsiniz.

—ismim Maurice Spencer. Joe'dan geçen hafta boşalan yere tayin oldum. O şimdi biraz da dünyaya alışmaya çalışsın, aksi takdirde ömrünün sonuna kadar buradan ayrılamayacaktı.

— Evet ama, siz de şeytanı kıskandıracak bir hızla yetişmişsiniz buraya. Biz haberi vereli daha bir saat bile olmadı.

Spencer, bir günden beri orada beklediğinden bahsetmemenin daha iyi olacağını düşündü.

— Bir televizyon konuşması yapıp yapamayacağınızı bilmek isterdim, diye tekrarladı.

Pekçok gazeteci bu izni almadan, habersiz çekim yapmaya kalkarlar ve sonuçta bazen görevlerinden olurlardı. Spencer kurallara uymayı ve riske girmemeyi tercih ediyordu.

— Sizce bir zararı yoksa, şu anda değil. Yapacak çok işim var ama Dr. Rawson'un bu işi seve seve yapacağını tahmin ediyorum. Bu da, onun hakkı zaten.

— Ah, çok teşekkür ederim, dedi Tom.

— Güzel, daha sonra görüşmek üzere. Beni her zaman mühendislik bürosunda bulabilirsiniz. Fakat daha önce biraz dinlenin.

— İşler bittikten sonra, dedi Spencer ve Tom'un koluna girerek otelin yolunu tuttu.

Küçük holde Kaptan Anson'a rastladılar.

— Ne zamandır sizi arıyorum Bay Spencer. Sendika birtakım zorluklar çıkarıyor. Bilirsiniz her uçuştan sonra uyulması gereken bir dinlenme süresi kuralı vardır. Görülüyor ki...

— Kaptan, lütfen, şimdi değil. İşverenimin hukuk bölümü ile temasa geçin. Clavius 1234'e telefon edin ve Harry Dantzig'i isteyin, o bu işleri halleder.

Tom Rawson'u merdivenlerden yukarı, dairesine çıkardı.

Dünya'daki her ucuz otelde bulunabilen tipte küçücük bir odaydı burası. Tek eksiği ise hiç penceresinin olmayışı idi. Kanepenin ve masanın büyük bir kısmı fiberglas'tan yapılmıştı. Banyo ise normal bir görüntüdeydi fakat yatak son derece garipti. Dünya'dan gelen ziyaretçiler için elastik bir örtü ile kaplanmış ve bu örtü yaylara bağlanmıştı. Tıpkı plastik hücreler ve deli gömleğini andırır görüntüsü vardı.

— Biliyorum çok yorgunsunuz ama yine de size birkaç soru sormak istiyorum. Kameralar işlerse bir zararı olmaz değil mi?

Tom çoktandır içine girmiş olduğu boşvermişlik havasında, mekanik bir şekilde, Spencer'in verdiği viskisini içerken:

— Hayır, dedi.

— Ben Interplanet News'dan Maurice Spencer. Şu anda Dr. Rawson ile sohbet etmekteyim. Sayın Doktor, şu anda biliyorsunuz ki siz ve Bay Lawrence, Selene'yi buldunuz ve içindeki yolcuların durumları da gayet iyi. İşin teknik yönlerine kaçmadan, bize anlatabilir misiniz, ne kadar... Hay Allah'ın cezası!

Düşmekte olan bardağı, içinden bir damla dahi akmadan yakaladı, sonra da uyuyakalan ilim adamını kanepenin üstüne taşıdı. Şikâyet etmeye bir hakkı yoktu aslında, şimdiye kadar yapılanlardan, plana uymayan bir tek bu olmuştu, ayrıca biraz daha beklemekte bir zarar yoktu çünkü Rawson uyuduğu müddetçe, onu bulmalarına imkân yoktu.

Clavius Şehrinde, Direktör Davis, en sonunda bu olaydan kimselere bahsetmediğini inandırmayı başarmıştı. Selene'nin bulunduğu haberinin sevinci, önemli haber alma ajanslarının telefon edip, Interplanet New'un nasıl bu kadar çabuk haberdar olduğunu öğrenmek istediklerinde, sönüp gitmişti.

— Her şey açıklığa kavuştuktan sonra, Spencer'i şaşırtacak derecede bir çabuklukla, diğer haber alma ajanslarının sesleri kesilivermişti. Spencer'in diğer kozları olduğu anlaşılıncaya kadar, bu sessizlik daha bir müddet devam edeceğe benzerdi.

Clavius'un haber alma merkezi ise şu sıralarda daha da dramatik anlar yaşamaktaydı. Davis, duyduğu seslerin sanki mezarlardan gelen sesler olduğu hissine kapılmıştı. Birkaç saat önce öldü sanılan bütün bu kadın ve erkekler, şimdi sıra ile Selene'nin mikrofonundan, arkadaş ve akrabalarına sevinç içinde sesleniyorlardı. Lawrence'in beraberinde taşıdığı bu derinliği ölçebilen ve aynı zamanda anten vazifesini gören sondadan Allah razı olsun, onun sayesinde onbeş metre kalınlığındaki toz örtüsü, kruvazörü ait olduğu çevresinden daha fazla ayıramamıştı.

Sabırsız gazeteciler, kendi sorularına sıra gelmeden, Selene'nin yayınının sona ermesini bekliyorlardı. Bayan Vilkins yolcuların konuşmalarını dikte ediyor ve bunu telsizle merkeze iletiyordu.

— ... Martha, Jan ve Ivy'e söyle üzülmesinler. Kısa zamanda eve döneceğim. Tom'a sor, Ericson problemi yoluna girdi mi ve bana da haber ver. Sevgiler, George. Aldınız mı, burası Selene, lütfen cevap verin!

— Merkez Selene'yi arıyor. Hepsini kaydettik, haberlerin derhal yerlerine ulaştırılmasını

sağlayacağız. Şimdi lütfen Kaptan Harris'le konuşabilir miyiz? Tamam.

— Kaptan Harris merkezi arıyor, lütfen cevap verin.

Davis mikrofonu aldı:

— Kaptan Harris, Davis konuşuyor. Biliyorum yolcularınızın daha çok söyleyecekleri var ama haber alma ajanslarının adamları burada bekliyorlar. Onlarla daha fazla başa çıkamıyorum. Bana lütfen Selene'nin içinin ne durumda olduğunu anlatır mısınız? Tamam.

— Evet, burası şu anda çok sıcak, üstlerimizde hemen hemen hiçbir şey yok. Ama sıcaktan şikâyet etmemize de hakkımız yok, çünkü bulunmuş olmamızı ona borçluyuz. Üstelik insan buna bile alışıyor.

Hava oldukça temiz sayılır, yemek ve suyumuz da çok bol ve değişik olamıyorsa da yeterli. Daha ne bilmek istiyorsunuz? Tamam.

Gazetecilerden biri lafa karıştı.

Ona yolcuların manevi yönden ne durumda olduklarını sorun.

— Herkes son derece iyi durumda. Tabii buradan çıkabilmemizin ne zaman mümkün olacağını sorup duruyorlar. Bize tahmini bir cevap verebilir misiniz? Tamam.

—Şef mühendis Lawrence şu anda Port Roris'de kurtarma ekibinin planlarını hazırlamakla meşgul. Sonuç alınır alınmaz sizleri de haberdar edeceğiz. Bu arada zamanınızı nasıl geçirdiğinizi anlatabilir misiniz? Tamam.

Pat yaptıklarını ve okudukları kitapları anlattı. Bunun «Arkadaşım Shane» ve «Portakal ve Elma»nın bir anda satış rekorları kırmasına sebep olacağı şüphesizdi. Ayrıca mahkeme oyunundan da bahsetti.

— Çok eğlenceli olsa gerek. Ama şimdi biz size ihtiyacınız olan her şeyi iletebiliriz. Müzik, tiyatro oyunları, diskusyonlar. Ne isterseniz? Bize yalnızca arzularınızı bildirin. Tamam.

Pat cevap vermek için bir müddet bekledi. Aslında içinde garip bir hüzün duyuyordu. Haberleşme, hayatlarını değiştirmişti, hepsini ümide boğmuş, sevdikleri ile temasa geçmelerini sağlamıştı ama bu da onların inzivalarının sonu olmuştu. Bayan Morley'in oyunbozanlığına rağmen, bu bir arada olma hissi bambaşka bir şeydi. Böyle bir birleşmeyi, aynı şeyleri duyma ve hissedebilme imkânını bir daha bulamayacaklardı. Tıpkı yağmur damlalarının denize düşüp kaybolması gibi, onlar da dışarı çıktıklarında, hemcinslerinin arasında kaybolup gideceklerdi.

Onaltıncı Bölüm

ŞEF MÜHENDİS, Lawrence, pek öyle heyetlerden, komitelerden hoşlanmazdı ama bu kez durum özeldi, çünkü bu, sekreteri, yazıcısı ve protokolü olmayan bir komiteydi ve başkanlığını da kendisi yapıyordu. Kurtarma ekibinin çalışmalarını yalnız başına yürütmüştü, komite ise şimdi teknik bilgi ve fikirlerde etkili olacaktı, bir başka deyimle, işin beyinsel fonksiyonu idi.

Toplantıda, sadece yarım düzine kadar üye bulunuyordu, diğerleri ise ay'da, dünya'da ya da

uzayda bir yerlerdeydiler. Yer eksperti dünya'dan toplantıya katılıyordu, telsiz dalgalarının sınırlandırılmış hızı dolayısı ile her bir buçuk saniyede sesini almak mümkündü, fikirlerini de bu arada belirtene kadar üç saniye geçecekti. Onun için söyleyeceklerini daha önceden not etmesi ve görüşlerini toplantı sonucuna kadar saklaması rica edilmişti.

Konferansta yer alanlar var olduklarını belirttikten sonra, Lawrence toplantıyı açtı:

— Yeni gelenler için konuyu kısaca bir kez daha açıklamak istiyorum: Selene yatay bir vaziyette, yüzeyden onbeş metre derinlikte durmaktadır. Zarara uğramamıştır, tüm makineleri işler durumdadır. İçindeki yirmiiki kişi de sıhhattedirler. Doksan saatlik oksijen depoları mevcuttur. Bu zaman sınırını ise asla unutmamamız gerekir.

Selene'nin nasıl bir şey olduğunu bilmeyenler için, burada bir model inşa ettik. Şekil itibarı ile bir omnibüse ya da küçük bir uçağa benzetilebilinir. Onu bunlardan ayıran tek özelliği ise, kendine has işleyen geniş kanatlı gemi pervaneleridir.

Fakat burada kararı veren tabii ki tozdur. Onu hiç görmemiş olanlar için, neye benzediğini düşünmek çok zordur. Onu dünyadaki kum veya benzeri materyallerle kıyaslamak son derece manasızdır. Bu öyle bir maddedir ki, tıpkı bir likit gibidir. İşte burada ondan bir örnek.

Lawrence, üçte birini gri bir maddenin doldurduğu büyük, şeffaf bir silindiri gösterdi. Silindir sallandığında madde sudan daha yavaş ama bir şuruptan daha hızlı hareket etti ve bu, sathı tekrar tamamen hareketsiz hale gelene kadar ancak birkaç saniye devam etti. Hiç kimse bu olayı görüp de, onun bir likit olmadığı inancına varamazdı.

— Silindir tamamen havası boşaltılarak doldurulmuştur ve böylece kum normal şartlarda hareket edebilmektedir. Hava ile temasta ise durum değişmekte, madde çok ince bir pudra şekline bürünmektedir. Yalnız şunu da söyleyeyim, bu maddeyi sentetik bir şekilde taklit etmeye imkân yoktur. Eğer bu konuda deney yapmak istiyorsanız bu tozdan istediğiniz kadar yollayabiliriz. Bizde yeterince var.

Ayrıca, Selene karaya, yani bu durumda Geçilmez Dağlara, en az üç kilometre mesafede bulunuyor. Burada ise toz derinliği birkaç yüz metre olmalı. Bilemiyoruz. Ayrıca, tekrar bir sarsıntı olup olmayacağını da kesinlikle bilmiyoruz.

Batış noktasına sadece toz kızakları ile erişebiliriz. Elimizde bunlardan iki adet var, bir üçüncüvü de ayın arka yüzünden gönderecekler. Her kızak beş ton ağırlığa kadar olan yükleri taşıyabilir ve çekebilir, ama eğer tek bir yükün ağırlığı iki tondan fazla ise bunun taşınması olanaksızdır. Bu demektir ki, ağır aletlerin kaza bölgesine nakilleri söz konusu olamaz.

Evet, durum bu ve doksan saatimiz var. Bir teklifi olan var mı? Benim bazı fikirlerim var ama önce sizlerin düşüncelerinizi duymak istiyorum...

Ortalık sessizdi. Komite üyeleri düşünüyorlardı. Derken ayın arka yüzündeki Joliot-Curie'den şef mühendis söz aldı:

— Tahminimce bu doksan saat içinde yararlı bir şeyler yapmamız pek mümkün olmayacaktır. Kurtarma işlemi için özel araçlar inşa etmemiz gerekiyor ki bu da uzun bir zaman alacaktır. Bu durumda yapılacak tek şey, Selene'ye bir oksijen borusu takmaktır.

— Onbeş metrelik derinliğe böyle bir boruyu nasd ileteceğimizi düşünemiyorum. Üstelik her şey kum ile dolmuş vaziyette.

— Benim daha iyi bir fikrim var. Geminin çatısına bir boru takılsın.

— İki boruya ihtiyaç var ,biii oksijen pompa etmek için, diğeri de pis havayı dışarı atmak için.

— Bu demektir ki, komplet bir hava temizleyici cihazı monte edilecek ama içindekileri doksan saat

içinde kurtarabilirsek, buna ihtiyaç yok.

— Ama böylelikle riziko da büyüyor. Eğer oksijen problemi kesin bir şekilde hal olursa, biz de rahatlıkla çalışabiliriz. O zaman bu doksan saatlik sınıra ihtiyaç olmaksızın, paniğe kapılmadan, planlarımızı gerçekleştirebiliriz.

— Evet bu doğru. Adamlarımla bu fikir üzerinde duracağız. Bir diğer soru, kruvazörü içindekilerle beraber yukarı çıkarmayı mı deneyelim, yoksa teker teker yolcuları mı? Yalnız, gemide tek bir uzay elbisesi olduğunu da unutmayalım.

— Kruvazörü içine alabilecek büyüklükte bir senkona ne dersiniz? Onu aşağı indirebilir ve sonra da tozu dışarı kürekleriz.

— Bunun için de tonlarca payanda ve desteklemelere ihtiyaç var; ayrıca unutmayın ki senkonun altının da kapalı olması gerekir, aksi takdirde onu daha yukarı çekemeden, içi çabucacık tozla dolacaktır.

— Peki bu mübarek şey pompalanamaz mı?

— Tabii, ama yukarı çekilemez, bunu yapabilecek güçte bir pompa aleti mevcut değil.

Port Roris'in mühendisi homurdanarak:

— Bu toz öylesine bir madde ki, hiçbir avantaj tanımayan, katı ve akıcı maddelerin sahip oldukları tüm özelliklerin içinde en can sıkıcı, en nahoşu! Akması gerektiğinde akmaz, istenildiğinde de yerinde durmaz!

— Söze karışabilir miyim, dedi Papaz Ferraro, kullandığınız toz kelimesi son derece yanıltıcı. Önümüzdeki öylesine bir madde ki, yeryüzünde mevcut değil, yani onu lisanımızla isimlendirmeye imkân yok. Son konuşan arkadaş tamamen haklı. Onu bazen, ıslak olmayan bir akıcı, cıvaya benzer ama çok daha hafif olarak tarif etmek gerek, aynı zamanda da akıcı katı bir madde ve ne talihsizlik ki, son derece çabuk hareket etme gücüne sahip.

— Peki bu şey herhangi bir şekilde sabitleştirilemez mi?

— Zannedersem bu, dünyayı ilgilendiren bir soru, dedi Lawrence, Doktor Evans, bu konuda söyleyebileceğiniz bir şey var mı?

Uç saniye sonra, fizikçi sanki odanın içindeymişçesine, açık ve berrak bir sesle cevap verdi:

— Bu konuda ne zamandır kafamı patlatıyorum. Belki bu maddeyi sabitleştirebilecek organik bir yapıştırıcı vardır. Böylece onu tutucu bir hale getirip, istediğimiz şekli verebiliriz. Örneğin su ile. Bunu hiç denediniz mi?

Lawrence bu fikri de not etti.

— Hayır, ama deneyeceğiz.

— Bu şey manyetik midir?

— Güzel bir soru. Ne dersiniz Peder Ferraro?

— Eh, biraz, içinde meteorit demirinden mevcut ama, bunun bize yardımcı olabileceğini sanmam. Manyetik bir alan ancak metal parçalarını çekebilir, fakat böyle bir tozu etkileyemez.

— Bunu da bir deneyelim bakalım, diyen Lawrence bu noktayı da notlarına geçirdi. Bütün bu parlak fikirler içinde problemi bir anda çözümleyebilecek ideal bir sonuca ulaşabilmeyi ümit ediyordu.

Clavius City'nin hava yolları emniyet müdürü söze karıştı.

— Korkarım ki bütün bunların arasında, büyük bir ikmal problemi doğacaktır. Kullanılması düşünülen her araç ve gerecin, parçalar şeklinde, kızaklarla transportu gerekmektedir. Bu gidiş ve gelişler ise en azından iki saatlik zaman kayıplarına yol açacaktır, hele kızaklar tam doldurulursa, bu

müddet her seferinde daha da uzayacaktır. işe başlamadan önce ise kaza bölgesinde bir iş platformunun inşası gerekir ki, bu da tam bir günümüzü alır. Tüm araçların buraya taşınması ise bundan da uzun sürecektir.

— Ayrıca burada kalınacak bir yerin de yapılması gerekir ki işçiler orada kalabilsinler.

—Bu bir problem değil. Platform inşa edilince, buraya derhal bir iglu pompalanabilir. Bunun için ayrıca bir platforma gerek yok. Şişirilmiş bir iglu nasıl olsa dibe gitmez.

— Diyelim ki platformu inşa ettik, ayrıca gücü yüksek şişirilebilinir üniteler gerekli ki onları da kaza yerinde beraberce monte edebilelim. Teklifler?

— Boş yakıt fiçıları.

— Çok büyük ve çok hassas. Belki depolarımızda işe yarar bir şeyler bulabiliriz.

Heyecanlı bir tartışma başladı. Lawı-ence daha bir yarım saat bekleyip, sonunda sabit bir planda karar vermeye niyetliydi.

ilk bakışta, görev son derece basit ve açıkmış gibi görünüyordu. Alt tarafı Selene, komple araç ve gereçlerin sahibi bir üs noktasının yüz kilometre ötesindeydi, bulunduğu yer ve durum biliniyordu, üstelik sadece onbeş metre derinlikteydi. Ama bu onbeş metre, Lawrence'in iş hayatında karşılaştığı tüm aksilikleri unutturacak zorlukta bir problem haline gelmişti.

Bu öyle bir iş hayatıydı ki yakında son bulabilirdi. Eğer bu yirmiiki kadın ve erkek ölecek olurlarsa, onun da bu işin altından sıyrılmasına imkân ve ihtimal yoktu...

* * *

Ne yazık ki bu arada Auriga'nm muhteşem inişini gören olmamıştı.

Kaptan Anson, bu kez kurnaz seyrüsefer oyunlarına yer vermemişti, nasıl olsa akaryakıt israfı karşı tarafın problemiydi. Her ne kadar matematikçiler buna da bir cevap bulmaya çalışırlarsa da, uçuş kitabında, bir uzay gemisinin yüz kilometrelik bir hat üzerinde nasıl uçacağı diye bir şey yoktu. Anson ise gemisini bin kilometrelik yüksekliğe çıkarmış ve sonra da radar idaresiyle dikey bir şekilde yere indirmişti. Birbirlerini kontrol eden elektronik beyin ve radar ayrıca kaptanın da kontrolü altındaydı. Üçü de aslında vazifelerini kendi başlarına yapabilirlerdi, iş bu kadar basit ve tehlikesizdi. Hiç de öyle görünmediği lıalde ..

* * *

Dağların zirveleri sanki geminin önüne çıkarmışçasına uzandıklarında, Maurice Spencer'in özlemini çektiği tek şey, yeryüzünün tatlı, yumuşak, yeşil tepelerini tekrar görebilmekti. Neden bu maceranın içine atılmıştı? Kendi de bilemiyordu bunu...

En kötüsü frenleme periyotlarıydı. Diyelim ki roketler derhal ateşlenemedi, o zaman gemi ay'dan aşağı yuvarlanabilirdi. Bu olmamış bir şey değildi üstelik.

Ama tabii Auriga ile değil! Fren ağızları ateşlendiğinde, milyarlarca yıldan beri hareketsiz yatagelmekte olan toz, kuvvetli bir yükselişle bir an göğe kadar ulaşmış, bu arada gemi yerde bir santimetre kadar sürüklendikten sonra stop etmişti.

Bu, Maurice Spencer'in yirmidört saat içinde ikinci kez aya inişi idi ki, çok az insanın başına gelen bir olaydı.

— İnşallah görüş açısı yönünden memnunsunuz. Bu size bir çuval paraya mal oldu. Hele fazla mesaiyi de hesaplarsanız... Malûm ya Uzay Adamları Derneği...

— Sizde hiç his diye bir şey yok mu Kaptan? Böyle bir anda beni nasıl olur da şu basit davalarla rahatsız edersiniz. Ama bana paraya malolmayacaksa, bir şey daha söyleyeyim, iniş fevkalâdeydi.

— Bu son derece normal bir şey. Ayrıca gemi defterini imzalayabilir misiniz lütfen?

— O da neden?

— Bu ciddi ve doğru çalıştığımızın ispatı olacaktır.

— Elle yazılmış bir gemi defterini imzalamak bana çok eski moda geliyor. Zamanımızda böyle şeylerin otomatik yapıldığını sanıyordum .

— Tabii ,doğru. Elektronik uçuş sayacı her şeyi not eder ama gemi defterindeki yazı da, bir yolculuğu diğerlerinden ayıran özellikleri gösterir.

— Sözümü geri alıyorum Kaptan, hiç de öyle hissiz bir insan değilmişsiniz, diye Spencer gemi defterini imzaladı ve görüş penceresine gitti.

Yüzelli metrelik gövde üzerinde, penceresi olan tek yer bu idare kabiniydi. Spencer burada şahane bir manzara ile karşı karşıya geldi. Geçilmez Dağlar'ıı dümdüz duvarları, buradan kuzeye doğru yükseliyordu. Bu geçilmez ismi hiç de uymuyordu onlara, işte Spencer istediği yere ulaşmıştı. Buraya gelmişken, belki gemi personeli birkaç kaya parçası toplamak isterlerdi.

Diğ er taraftan baktığında, en azından kırk kilometrelik uzunluğa erişen ***Susuz Deniz'i*** görebiliyordu. Ama onu ilgilendiren uzaklık beş kilometre bile değildi.

Dürbünle bakıldığında, Lawrence'in işaret olarak bıraktığı metal çubuk açıkça görülüyordu. Bu aynı zamanda Selene'nin dış dünya ile olan tek tamasıydı. Bu aslında pek bir özelliği olmayan ama ortada neler döndüğünü bilen birisinin kalbini heyecanla çarptıracak bir görüntüydü. «Yayın için iyi bir başlangıç» diye düşündü Spencer. Bu güçlü ve düşmanca evrende, onu fethetmeye çalışan insanoğlunun yapayalnızlığımn ve aczinin bir sembolü. Birkaç saat içinde bu yalnızlıktan pek bir şey kalmayacaktı ama o zamana kadar da şurada gömülü sopa, yöneticiliğini yapmaya devam edecekti. Clavius Şehrinden ve dünya stüdyolarından gelecek olan gazeteci ve diğer haber alma ajansları buralarını dolduracaklardı. Bunların hiçbiri onun derdi değildi. Onun tek işi bu kartal yuvasında oturmak ve resimlerin yerlerine ulaşmasını sağlamaktı.

Güneş'in yavaşça göğe yükseldiği güney doğuya gözlerini çevirdi. İki hafta içinde daha da aydınlık olacaktı. Işıklandırma konusunu kendine dert edinmesine hiç gerek yoktu. Sahne her şeyi ile hazırdı.

Onyedinci Bölüm

ŞEF DİREKTÖR Olsen, iş hayatında pek öyle toplum içinde görünmezdi, kulis arkalarında çalışmayı tercih ederdi. Şimdi ise bu çıkışı herkesi etkilemişti.

Şimdi milyonların gördüğü bu adam yalnız Selene'dekiler göremiyorlardı, çünkü gemide televizyon sistemi yoktu ama Olsen'in sesi yeterince güven vericiydi. Yolcular istedikleri bilgileri almışlardı.

— Dikkat Selene, aydaki her şeyin ve herkesin, kurtarılmanız için hazırlandığını size bildirmek istiyorum. Mühendis ve teknikerler gece gündüz planlar üzerinde çalışmaktadırlar.

Bay Lawrence, dünya tarafının şef mühendisi, bu çalışmaların başkanlığım yapmaktadır ve ona

güvenim sonsuzdur. Kendisi şu anda gerekli araçların monte edilmesi için Roris Limanında bulunmaktadır. İlk iş olarak oksijen problemini halletmek kararma varılmıştır. Bunun için Selene'nin tavanına borular takılacaktır ve çabuk bitecek bu işin ardından, gereken oksijeni pompalamaya başlayacağız, hatta gerekirse besin maddeleri ve su. Borular takıldıktan sonra hiçbir şeyi kendinize dert edinmeyin, sizleri dışarı çıkarmamız çok uzun sürmeyecektir. Ama bu zaman zarfında da emniyette olduğunuzu bilin ve cesaretle bekleyin.

Şimdi hoparlörü arkadaşlarınızla konuşabilmeniz için, sizlere bırakıyorum. Karşı karşıya kaldığınız bu rahatsız durumlardan dolayı özür dilerim. Şimdi her şey yolunda, hepinizi bir-iki gün içinde kurtaracağız. Bol şans!

Olsen'in bu konuşması Selene'dekileri heyecanlandırmıştı. Hepsi de işin bundan sonraki perdelerini, hayatları boyunca anlatabilecekleri büyük bir macera olarak görüyorlardı.

İçlerinde sadece Pat Harris o kadar etkilenmemişti.

— Eğer Olsen bu kadar ümitvar konuşmasaydı, benim için daha sevindirici olacaktı. İnsan, kaderini böylesine belirtemez ki.

— Sizi anlıyorum, dedi Komodor Hansteen, ama onu da boşa almamalı. Şu anda tek düşündüğü, bizlerin moralleri.

— Hepimiz arkadaş ve akrabalarımızla konuştuğumuzdan beri, o da pek fena sayılmaz.

— Ha, bu sözle bana bir şey hatırlattınız. Yolcularımızdan biri ne bir haber gönderdi, ne de aldı. Sanki bu olayla hiç mi hiç ilgilenmiyor.

— Kim bu?

— Yeni Zelandalı Radley. Şu ilerde, köşesinde hareketsiz oturuyor, neden bilmiyorum ama onun bu hali beni rahatsız ediyor.

— Zavallının belki de dünyada konuşmak isteyeceği kimsesi yoktur.

— Yok canım. Buralara uçabilecek kadar çok parası olan bir adamın, birkaç arkadaşı olmaması mümkün mü? Bana biraz zalimce geliyor ama yine de Bay Radley'i gözden kaçırmamamız gerek.

— Bu olaydan Sue'ya... ah pardon, Bayan Wilkins'e bahsettiniz mi?

— Beni ikaz eden de o zaten.

Pat, «bunu düşünmeliydim,» diye aklından geçirdi. «Onun gözünden hiç böyle şeyler kaçar mı.» Mademki şimdi tekrar bir ümit perdesi açılmıştı önlerinde, Sue hakkında ciddi olarak düşünmeye başlamıştı. O ve söyledikleri hakkında. Acaba gerçekte ne hissediyordu? Yaşadıkları bu bir anlık beraberlik onu da etkilemiş miydi, yoksa unutmuş muydu? Belki de mutfakta olanlara, o anda pek mantıklı olmadıklarını ileri sürerek, sırt çevirecekti.

Ama belki de değil?.. Belki de o andaki Pat Harris ve Susan Wilkins, aslında gerçek kişiliklerine kavuşmuş olarak birbirlerini bulmuşlardı. Bütün bunlara ise ancak zaman cevap verebilirdi.

* * *

Selene'nin dört gün önce yola çıktığı kıyıda oynaşıp durmaktaki tozun derinliği ancak iki metre kadardı ve bu, araştırmayı engelleyecek bir derinlik değildi. Eğer araçlar burada çalışabilirlerse, açık denizde de bir problem çıkmazdı karşılarına.

Lawrence uzay binasından, uzay elbiseleri içindeki yardımcılarının çerçeveleri birbirine ekleyişlerini seyrediyordu. Çerçeve, ay'daki diğer strüktürler gibi alüminyum direklerden yapılmıştı. Gerçekte ay, birçok yönleri ile mühendisler için bir cennetten farksızdı. Düşük çekim gücü, pas ve korrozyon olmayışı, pekçok problemi hafifletmeye yeterdi. Bunun yanı sıra, buz gibi geceler ve şu anda verdikleri savaş gibi, tozla mücadele de madalyonun diğer bir yüzüydü tabii.

Platform olarak kullanılacak olan sal, üstlerinde, «etil alkol muhteva eder, boşalttıktan sonra lütfen depo 3'e geri verilsin» yazılan bulunan bir düzine, büyük metal varilin üzerinde duruyordu. Herbirinin, iki luna tonuna kadar ağırlık taşımaları için havalan boşaltılmıştı.

Sal şekil almaya başlamıştı. «Yedek çiviler ve vida somunları almayı unutmamalıyız,» diye düşündü Lawrence. «Şimdiye kadar en azından altısı toza düştü ve kayboluverdi, bir vida anahtarı bile yok oldu. Gelecekte, rahatsız da olsa tüm âletleri sal üzerinde sabit bir şekilde tutturmak gerekecek.»

Onbeş dakika... düşünülünce hiç de fena değildi, üstelik adamlar uzay elbiseleri ile vakum içinde çalışıyorlardı. Sal istenilen yönde büyütülebilinirdi ama bu başlangıç için yeterliydi. Şu hali ile yirmi tona kadar ağırlığı taşıyabilirdi ve bu yükle kaza yerine ulaşması da kısa bir zaman alırdı.

Asistanları salı tekrar sökerlerken, Lawrence liman binasını terkederek, mühendisler bürosunun çalışma salonuna gitti. Burada gördüğü ise pek o kadar iç açıcı değildi.

Selene'nin çatısı, aynı materyal ve büyüklüğünde kopya edilmiş sadece güneşten koruyucu kısmında çalışmaları engellemesin diye alüminyum madde kullanılmamıştı.

Deney son derece basitti. Ortada sadece üç şey vardı, bir manivela, bir çekiç ve iyice şüpheye düşmüş bir mühendis. Genç adam, tüm gücü ile defalarca denediği halde, elindeki demiri bir türlü çatıya çakamamıştı.

Ay hakkında birazcık bilgisi olan herkesin, bu başarısızlığın sebebini bilmesi gerekirdi aslında. Çekiç burada gerçek ağırlığının ancak altıda biri kadardı ve böylece de etkisi ona göre az oluyordu.

Aslında bu düşünce tamamen yanlış olmalıydı, çünkü burada ağırlık ve kütle arasındaki fark dikkat dışı bırakılmıştı. Ağırlık, ihtiyari bir özellikti, planetten planete değişirdi. Dünya da altı katı daha ağır çekecek olan bu çekiç, güneşte ise ikiyüz katı daha ağır olacaktı, uzayda ise sıfır. Ama heryerde hacmi ve taşınırlığı aynı kalacaktı, onu belli bir hızla harekete geçirecek ve tekrar indirecek olan enerji de her yerde aynıydı. Bu demektir ki, çekiç dünyada olduğu gibi burada da bir vuruşla bir kayayı parçalayabilirdi.

— Takıntı nerede?

Alnında biriken terleri silen mühendis:

— Tavan çok sert, diye konuştu. Manivela her seferinde geri tepiyor!

— Anlıyorum, ama onbeş metrelik bir boruyu kalın kum tabakasına soktuğumuzda, bu geri tepme önlenemez mi?

— Belki, ama şuna bir bakın.

İkisi de eğilip, çatının alt kısmına baktılar. Elektrik hattı, kesinlikle zedelenmemesi için bir tebeşirle çizilerek işaret edilmişti.

— Bu fiberglas öylesine sert bir cisim ki, üstünde temiz bir deliğin açılması mümkün değil, bakın, biraz ısrar edince her tarafı çatlamaya başladı. Korkarım ki biraz daha kuvvetle, tavanda büyük bir yarık meydana gelecek.

— Bu riske giremeyiz. Peki bırakın öyleyse, vurmakla olmazsa, biz de deleriz. Borunun ucuna bir matkap çivileyin ki gerektiğinde kolayca alınabilsin. Diğer işler ne âlemde?

— Hemen hemen tamam. Bir iki saat içinde tüm hazırlıklar bitmiş olacak.

— İki saat sonra tekrar geleceğim, dedi Lawrence, ama pek çoğunun yaptığı gibi sözünün sonuna, -o zamana kadar her şey hazır olmalı- lafını eklemedi. Adamlarının ellerinden geleni yaptıklarını biliyordu, onları daha da bir aceleye sokup şaşırtmanın âlemi yoktu, üstelik Selene'de daha üç günlük oksijen vardı. Her şey yolunda giderse, birkaç saat içinde bu problem de ortadan kalkacaktı.

Ama her şey yolunda gitmiyordu...

* * *

Ortadaki tehlikeyi ilk farkeden komodor Hansteen oldu. Bir seferinde Ganymed'de bozuk bir uzay elbisesi giydiğinde de böyle bir olayla karşılaşmıştı.

— Pat, dedi yavaşça, sizde de nefes alma güçlüğü var mı?

— Siz böyle sorunca ,evet. Bunun sadece sıcak yüzünden olduğunu sanıyordum.

— Başlangıçta ben de, ama ben bu belirtileri çok iyi tanırım, hepsinden önce, bu hızla nefes alıp vermeyi. Bunun sebebi, karbondioksit zehirlenmesidir.

— Ama bu gülünç bir şey. Önümüzdeki üç günde hava temizleme aracı çalıştığı müddetçe, böyle bir şey söz konusu olamaz.

— Bana sorarsanız, işte bu araçta yolunda olmayan bir şeyler var. Karbondioksiti hangi sistemle dışarı atıyoruz?

— Kimyasal emici araçlarla, son derece basit ve etkili. Şimdiye kadar hiçbir problemimiz olmamıştı.

— Tabii ama onlarda şimdiye kadar böyle bir durumda çalışmamışlardı. Zannedersem, bu kimyasal emici, sıcaklığa dayanamadı. Tesisatı incelemek mümkün mü?

— Maalesef, çünkü ona ancak dışardan erişilebilinir.

Tanınmayacak bir sesle Bayan Schuster'in seslendiğini
duydular.

— Sue, canım, bu korkunç baş ağrımı geçirecek bir ilacınız var mı? Bir başka yolcu da şikâyete başlamıştı:

— Benim de birkaç tablete ihtiyacım var.

Pat ve Komodor ciddi bir şekilde birbirlerine baktılar, belirtiler son derece açıklı.

— Ne kadar devam eder bu dersiniz?

— En fazla iki, üç saat. Lawrence ve adamlarının gelmeleri ise altı saati bulur.

O anda Pat, Sue'yu gerçekten sevdiğinin bilincine varmıştı. Çünkü ilk anda hissettiği tek şey korku değil, Sue' nun kurtarılmalarına ramak kala ölebileceği düşüncesinin verdiği acı idi.

Onsekizinci Bölüm

TOM RAWSON, bu garip otel odasında uyandığında kim olduğunu, nerede bulunduğunu bilmekten aciz, öylesine kalakalmıştı. Kendi ağırlığını hissettiğinde ise Lagrange 2'de olmadığını

hatırladı. Öte yandan dünyada olabileceği kadar bir ağırlığı da yoktu, demek ki bütün bunlar rüya değildi. Ay'daydı ve ***Susuz Deniz'dekı*** olanlar da gerçekti.

Ve o Selene'nin bulunmasında yardımcı olmuştu. Yirmiiki kadın ve erkeğin tekrar yaşayabilme şansına sahip oldukları için ona müteşekkir olmaları gerekiyordu. Tüm şanssızlık ve hayal kırıklıklarından soma, gençliğinin rüyası olan üne kavuşma isteği sonunda gerçekleşmişti işte. Belki de bu, hayata her şeyi yeniden iyi yapması için karşısına çıkan bir fırsattı.

Bu sabah, hayata ve insanlığa o alışageldiği acılıkla bakmıyordu artık. Başarı ve tanınma çoğu kez böyle mucizeler yaratırdı ama yalnız bunlar değildi. Kızak 2'deyken duyduğu korku ve tüm emniyetini kaybetmesi esnasında, bir başka insanla kontak kurmuştu.

Başlangıçta, çocukluğundan kalma acı hatıraları silip atabilmesi elbette zaman alacaktı ama bunda da başarıya ulaşacaktı.

Duş alıp tekrar giyindiğinde masa üzerinde Spencer'in notunu farketti: «Rahatınıza bakın. Acele gitmem gerekiyor, Mike Graham benim yerime geçmiş bulunuyor. Uyandığınızda derhal ona 3443"e telefon ediniz.»

Memnuniyeti, şu anda mantığını aşmış bir durumdaydı. Tom «uyanmadan yapamam ya bunları» diye düşündü. Fakat yine de bu kahramanlık hislerini bir yana bırakıp, kahvaltısını istemeden önce, kâğıtta yazılı notu tatbik etti.

Mike Graham'la konuştuğunda, ondan Roris Limanındaki olaylardan bu yana altı saattir uyuduğunu, Spencer' in Auriga ile ***Susuz Deniz'e*** uçtuğunu, şehirde sayısız gazetecilerin bulunduğunu ve çoğunun kendisini aradıklarını öğrendi.

— Neredeyseniz orada kalın, dedi Graham, beş dakika sonra yanınızda olacağım.

-— İyi ama ben açım.

— Otel'den ne istiyorsanız söyleyin göndersinler, tabii bizim hesabımıza. Ama odanızdan sakın ayrılmayın.

Tom alışık olmadığı halde bu şekilde emir almaya ses çıkarmadı. Gerçek olan, şu anda önemli bir insan olmasıydı. Mike Graham'ın, kahvaltısına başlamadan önce gelmesi bile onu kızdırmadı. Mike'ın minyatür kamerası karşısına çıkıp da ikiyüz milyon seyirciye Selene'yi nasıl bulduğunu açıklarken, karnı aç bir astronottu.

Yeni edindiği tecrübelere ve açlığının yarattığı değişikliğe Allah razı olsun, konuşmasında son derece başarılı olmuştu. Birkaç gün önce olsa, gazetecinin sorduğu bir soruya, infrarot tekniğinin en komplike kelimeleri ile cevap verirdi.

Ama şimdi Mike Graham'ın sorduğu sorulara sabırlı ve halkın anlayabileceği açıklıkta cevaplar veriyordu. Arkadaşlarına göre bu açıkça bir tiyatro idi, Lagrange 2'deki diğer bilim adamları gibi Profesör Kotelnikov da şaşkın, düşüncelerini açıklamıştı:

— Açıkça söylemek gerekirse, onu az daha tanıyamayacaktım.

Bu öyle bir durumda ki, Selene'nin mutfağında toplanan altı kişiyi bir fikir birliğine varmaya zorlamıştı. Yolcular şaşkınlık içindeydiler ama az sonra ne olduğunu hepsi öğrenecekti.

Hansteen konuyu açıkladı. Diğerleri de endişeli ama dehşete kapılmadan onu dinlediler. Belli ki olayın farkına varmışlardı.

— İlk önce size açıklıyorum, dedi Komodor, çünkü Kaptan Harris ve ben, sizlerin aradığımız insanlar olduğunuz düşüncesindeyiz. Açık bir zihne ve tehlike anında yardım edebilecek güce sahip

insanlarsınız. Ümit edelim ki, yolculara olayı anlattığımda bu gücü gerektirecek bir tatsızlık çıkmaz ortaya.

— Peki öyle olursa ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu Harding.

— Birisi kendini kaybetmeden, derhal toparlanmalıyız. Kabine döndüğümüzde, hiçbir şey olmamışçasına davranın, korkutucu bir olayın var olduğunu farkederlerse, o zaman gerçekten bir paniği önleyemeyiz.

— Peki, yolculara, son bir haber ulaştırabilme fırsatını tanımamayı hoş olmayan bir durum olarak düşünmüyor musunuz? diye Dr. McKenzie söze karıştı.

— Bunu da düşündük ama bu çok uzun sürebilir ve durumu daha da güçleştirebilir. Elimizden geldiğince çabuk hareket etmeliyiz, ancak böylece bir şansımız olabilir.

— Buna gerçekten inanıyor musunuz? diye sordu Barrett.

— Evet, şans az da olsa... Başka sorusu olan?.. Güzel, o zaman haydi iş başına.

Hepsi tekrar kabine dönüp yerlerini aldıklarında, diğer yolcular merak ve çoğalan bir heyecanla bakıyorlardı. Hansteen onları daha fazla bekletmeden söze girdi:

— Sizlere ciddi bir olayı açıklamak istiyorum. Hepiniz farketmiş olmalısınız, nefes alıp vermede zorluk çekmeye başladık ve bazıları da şimdiden baş ağrılarından şikâyete başladılar.

— Evet, korkarım ki buna sebep, hava. Hâlâ yeterli oksijenimiz var, bu bir problem değil, ama nefes verildiğinde sarfedilen karbondioksiti dışarı atamıyoruz, kabinin içinde toplanıyor. Bunun tam sebebini bilemiyoruz ama tahmine göre kimyasal emici, sıcaklık yüzünden işlemez hale gelmiştir ve bu bozukluğa karşı elimizden hiçbir şey gelmiyor.

Sözüne devam etmeden, birkaç kez derin nefes aldı.

— Bu demektir ki, içinde bulunduğumuz durumun ne olduğunu bilmeniz gerekir. Nefes almamız, zaman geçtikçe zorlaşacak, baş ağrıları fazlalaşacaktır. Sizi aldatmak istemiyorum, kurtarma ekibinin bize kadar ulaşabilmesi için daha altı saat vardır ki, bu kadar uzun bekleyemeyiz.

Birisi öksürmeye başladı, ardından Bayan Schuster'den horultu sesleri yükselmeye başlamıştı. Normal bir zamanda bu, gülüşmelere sebep olabilirdi ama şimdi, kadının ilk baydan talihlilerden olduğu anlamına geliyordu.

— Eğer bir ümit verebilecek halde olmasaydım, susardım. Fakat bir şansımız daha var ve bunu bir an önce kullanmalıyız. 0 kadar hoş bir şey değil ama bundan daha kötüsü de var. Bayan Wilkins, lütfen bana uyku tüplerini verebilir misiniz?

Hostes, Komodor'a metal bir kutuyu uzattığında, ortalık bir ölüm sessizliğine bürünmüştü. Hansteen kutuyu açtı, içinden bir sigara şekil ve büyüklüğünde, silindir bir tüp çıkardı.

— Belki biliyorsunuz. Her uzay aracı, kanunen gemi ecza dolabında bu tüplerden bulundurmak zorundadır. Son derece acısız bir şeydir ve sizin on saat süreyle baygın kalmanızı sağlar. İşte bu bizim kurtarıcımız olabilir, çünkü baygın bir insan yüzde elli daha az nefes alıp verir. Böylece de şu anda sahip olduğumuz temiz hava normalden bir kat fazlası ile bize yetişecektir. Tabii içimizden birinin, ekiplerle temasa geçebilmesi için uyanık kalması gerek, hatla emin olmak için iki kişinin. Kaptan ve...

Bayan Morley atıldı:

— Diğeri de tabii sizsiniz, değil mi?

— Çok özür dilerim Bayan... ve daha kimse ne olduğunu anlayamadan tüpü kolunun altına bastırdı.

— Ümit ederim, 011 saat sonra tekrar görüşebilelim, yavaşça bir koltuğa gitti, bir saniye sonra

kendinden geçmişti.

«Şimdi her şey senin başında» diye düşündü Pat, yerinden kalktı, yavaş fakat etkili bir sesle yolculara seslendi:

— Bu geminin kaptanı benim ve bundan böyle benim söylediklerim yapılacaktır.

— Bu bana sökmez, diye Bayan Morley'den kesin bir cevap geldi. Ben, yolculuğunu parası ile yapan bir insanım ve haklarım vardır, üstelik bu garip şeyi kullanmaya hiç niyetim yok.

Pat beş yardımcısına baktı. Morley'in yanında oturan Jamaika'lı mühendis Robert Bryan hemen harekete hazır bekliyordu ama Pat işi soğukkanlılıkla yürütebilmeyi tercih ederdi.

— Ben burada şimdi sahip olduğunuz hakları falan tartışacak değilim. Ama eğer size verilen biletin arkasındaki yazılan okusaydınız, herhangi bir tehlike anında burada tek karar verecek bir insanın ben olduğumu şimdi bilecektiniz. Üstelik bu sizin yararınıza. Şansım olsaydı ben de, ekipler ulaşana kadar uyuyup beklemeyi tercih ederdim.

Profesör Jayawardene beklenmedik bir anda ve şekilde söze karıştı:

— Ben de aynı fikirdeyim. Bu bizim tek şansımız. Bayan Wilkins şu tüpten bana da bir tane verir misiniz lütfen.

— Daha fazla zaman kaybetmek istemiyoruz, dedi Pat yüksek bir sesle, gördüğünüz gibi bu âlet acısı olmayan bir şey. Silindirin içinde küçük bir mikro iğne bulunuyor. Onun size değdiğini anlayamayacaksınız bile.

Sue Wilkins küçük tüpleri dağıtmaya başlamıştı, alanlar da bunu hemen tatbik ediyorlardı, Schuster ailesi, muamma dolu Bay Radley uykuya dalmışlardı, geride daha onbeş kişi vardı, sırada olan kimdi acaba?

Sue bir tüpü de Bayan Morley'e uzattı. Hâlâ zorluk çıkarmaya çalışırsa...

— Açıkça belirttiğimi zannetmiştim. Ben bunu kullanmayı kabul etmiyorum. Bunu alın benden.

Robert Bryan tam harekete geçmeye hazırlanırken, David Barrett söze girdi:

— Bayan Morley'in, onu etkisiz bir duruma getirip faydalanacağınız ve böylece intikamınızı alacağınızdan korktuğu açıkça belli Kaptan, dedi acı bir alayla.

— Ben hayatımda böylesine tahkir edilmedim...

— Ben de sayın hanımefendi, ben de...

Pat sözünün gerisini tamamladı. Birkaç saat önce yaşgününü kutlayan Bayan Williams'ın elindeki silindire korku içinde bakmakta olduğunu farketti. Zavallı kadın belli ki tüm cesaretini yitirmişti, kocası ise uykuya dalmıştı bile. «Bu açıkça bir kabalık örneği» diye düşündü Pat, «önce karısı ile meşgul olması gerekirken...» derken Sue durumu halletti.

— Özür dilerim Bayan Williams, ben galiba bir hata yaptım. Elinizdeki tüm boş, onu bana verin lütfen.

Bayan Williams'ın elindeki tüpü alır gibi yaparak, hızla koluna yapıştırdı. Kadın hiçbir şey duymadan, uykuya dalmıştı.

Şimdi yolcuların yarısı uyuyorlardı. Görünüşte pek de öyle bir zorluk çıkmamıştı karşılarına. Komodor Hansteen anlaşılan oldukça pesimist bir insandı.

Ama Pat bu fikrini az sonra değiştirmek zorunda kalacaktı. Komodor bir kez daha haklı çıkmıştı. Bayan Morley'in haricinde birinin daha zorluk çıkaracağı anlaşılıyordu.

* * *

Lawrence iki seneden beridir bir iglunun içinde bulunmamıştı. Genç bir mühendis iken alışıktı

buna ama o zamandan beri durumlar daima iyiye gitmişti.

Bu en yeni modellerden biriydi ve içinde, elektrik, su yemek ve oksijen olduğu müddetçe, altı kişiyi uzun bir zaman barındırabilirdi. Diğer ihtiyaçlar zaten iglunun içinde mevcuttu, bir mikro kitaplık dahi. Çünkü uzayda can Sıkıntısı öldürücü olabilirdi.

Lawrence, hava aklüzüne girerken biraz eğildi, eski modellerde ise içeri ancak dört ayak üstünde girilebiliyordu. Işıklı tabelada «Basınç Eşitliği» yazısının yanmasını bekledi, sonra yarım daire şeklindeki odaya girdi.

İnsan, bir balon içinde olduğunu da zannedebilirdi. Aslında bu başka bir şey de değildi, içerde sadece bir bölümü görebiliyordu, çünkü bölümler, çekilebilen duvarlarla ayrılmıştı. Tepede; üç metre yükseklikte, lambalar ve havalandırma tesisleri vardı, duvarlara metal raflar monte edilmişti. Duvarın birinin ardından, bir listeyi okuyan insanların sesleri duyuluyordu.

Lawrence oraya doğru yürüdü. Bu bölüm yatak odası olarak kullanılıyordu ama çift yataklar daha hazır değildi. Her şey yerini bulsun diye şimdilik oraya konulmuş ve bırakılmıştı. Envantür'ün okunması bittikten sonra her şey toplanacak ve derhal kaza bölgesine yola çıkılacaktı.

İki depo memuru listeyi okuyup bitirdiklerinde, Lawrence sordu:

— Bu iglu elimizdeki en büyük model mi?

-— Bir tane de oniki kişilik var ama şu anda tamirde.

— Ne kadar sürer?

— Sadece birkaç dakika, fakat kullanmaya başlamadan oniki saat boyunca denenmesi gerekir.

— Bu kadar bekleyemeyiz. Reperatürü bir an önce bitirip, iç basıncı ölçün, eğer bir aksaklık yoksa onu derhal Iransporta hazır bir hale getirin, benim böyle istediğimi de oradaki arkadaşlara söyleyin.

Riziko oldukça azdı, üstelik büyük iglu'ya ihtiyaç çok fazla olabilirdi. Selene'deki yirmiiki kadın ve erkeğin dışarı çıkarıldıktan sonra bir yere konmaları gerekiyordu. Hepsinin Roris Limanına ulaşana kadar uzay elbiseleri giymeleri de imkânsızdı.

Telsiz birden çalışmaya başladı, düğmeye basarak cevap verdi:

— Ben Lawrence.

— Selene'den bir haber efendim. Çok acele. Büyük bir zorluğun içindeymişler.

Ondokuzuncu Bölüm

PENCERE yanındaki 3D'de kollarını kavuşturmuş oturan adam, Pat'ın şimdiye kadar hiç dikkatini çekmemişti. İsmini hatırlamak için epey bir zorladı hafızasını, neydi... Builder... yoo... Baldur, evet, Hans Baldur. Olay çıkarmayacağı kesin, tipik bir turist görünümündeydi.

Ama böyle düşünmek hataydı. Çünkü bu tipik turist, kendisine uzatılan tüpü kullanmayı açıkça reddetmişti. Her ne kadar sakin görünüyorsa da, oynayan çene kemikleri tüm sinirliliğini ispata yetiyordu.

— Ne için bekliyorsunuz Bay Baldur?

Etrafını sarmış diğer adamlara duyduğu güvenle içi rahattı. Kendisi ay'da doğmuştu, Baldur ise çok kuvvetli görünmemesine rağmen onunla tek başına uğraşmak pek kolay olacağa benzemiyordu.

Baldur başını sallayarak pencereye, üstünde parıldayan kendi görüntüsü haricinde bir şeyler görmeye çalışırcasına bakıyordu.
— Beni mecbur edemezsiniz.
— Buna niyetim yok zaten. Ama bunun sadece sizin ve diğerlerinin yararına olduğunu neden anlamak istemiyorsunuz. Buna karşı çıkmaktan maksadınız nedir?
— Bu... bu sadece benim prensibim, evet bu benim prensibime aykırı. Kesinlikle böyle. İnancım bana iğne olmama izin vermez.
Pat böyle insanların olduğunu biliyordu ama Baldur bu tiplerden değildi, yalan söylediği kesindi, ama neden?
Arkasında bir ses duydu.
— Söze karışabilir miyim?
— Gayet tabii Bay Harding.
— Her çeşit iğneyi reddedeceğinizi söylüyorsunuz. Ay' da doğmuş bir insan değilsiniz. Ay dışındaki herkesin ise buraya gelmeden bir karantinadan geçmeleri gerekir. Orada tatbik edilen enjeksiyonları nasıl reddedebildiniz acaba?
— Bu sizin sorununuz değil!
— Doğru, dedi Harding arkadaşça, ben size sadece yardımcı olmak istiyorum. Sol elini ona doğru uzattı, bana aşı kâğıdınızı gösterebilir misiniz?
«Son derece garip bir rica» diye düşündü Pat. «Hiç kimse bu anahtarlı bilgileri, bilmeden okuyup anlayamaz. Acaba Baldur da düşünecek mi bunu?
Ama Baldur düşünmek için zaman bulamamıştı. Şaşkınlıkla Harding'in kendine uzanan sol eline bakarken, birden boyun damarını hafifçe sıkan öteki el, onu baygın hale getirmişti bile.
— Bu yeter şimdilik. Bana tüplerden birini verebilir misiniz?.. Teşekkürler...
Harding silindiri baygın adamın koluna bastırdı. Fakat bunun ayrıca bir etkisi olduğunu göremediler.
— Bu da ne demek oluyor? diye sordu Pat.
Harding, Baldur'un sol kolunu kaldırarak, kolun iç yüzeyindeki sayısız küçük iğne izlerini gösterirken:
— Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz, dedi.
Pat başını salladı. İnsanlar demek ki korkunç iptilalarını, aya kadar getirebiliyorlardı.
— Zavallı şeytanı gerçeği söyleyemediği için haksız bulmamak gerek. Belli ki onu bu iptiladan vazgeçirmişler ama çok kısa bir süre önce. Onun için, psikolojik açıdan, iğne olmayı kabul etmesi imkânsız. Bu kötü alışkanlığı, inşallah böylece yeniden tekrarlamaz. Gerçi bu da onun en büyük problemi olmasa gerek.
— Peki karantinadan nasıl kurtuldu?
— Ooo, bu tip insanlar için özel bölümler vardır. Buralarda hipnotizma ile tedaviler yapılır.
Pat, Harding'e bu konuda birkaç soru daha sormak isterdi ama zaten yeterince vakit kaybetmişlerdi. Allah'a şükür sonunda yolcuların hepsi uykuya dalmışlardı. Sue'da cesaretle, gülümseyerek:
— Bana herhalde ihtiyacın kalmadı, dedi. Tekrar görüşelim Pat, her şey bittiğinde beni uyandırırsın.
— Gayet tabii, ama belki de hiç gerekmeyecek diye sözünü tamamlarken, kızın gözlerinin kapanmış olduğunu farketti.
Üzerine eğilmiş birkaç saniye öyle kalakalmıştı, sonra diğerlerinin onu göreceklerini düşünerek kendine geldi ve doğruldu. Aslında ona söyleyecek çok şeyi vardı ama şu anda bu istediğini gerçekleştirmesi için çok geçti, belki de bu fırsat bir daha asla eline geçemeyecekti.

Geride kalan beşliye döndü. Bir problem daha kalmıştı. Barrett derhal sözü aldı.
— Evet Kaptan, bu işkenceyi daha da uzatmayalım, hangimizin yanınızda kalmasını istiyorsunuz?
Pat cevap olarak, hepsine birer tiip uzattı.
— Hepinize yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Biliyorum bütün bunlar oldukça dramatik ama en iyisi de bu. Bu beş tüp içinde sadece dördü tesirli.
— Ümit ederim benimki bunlardan biridir, dedi Barrett. Birkaç saniye sonra da o dahil, Harding, Bryan ve Johanson baygın bir şekilde koltuklarında uzanmışlardı.
— Aha, dedi McKenzie demek geride ben kaldım. Gururumu okşadınız; yoksa bu sadece bir tesadüf müydü?
— Bu soruya cevap vermeden önce, Roris Limanına olup biteni haber vermek istiyorum.
Telsizle bu bilgileri Roris'e ulaştırdığında, bir müddet korkutucu bir sessizlik hüküm sürdü, sonra Lawrence'in sesi duyuldu:
— Tabii ki, en doğrusunu yaptınız, eğer bir aksilik olmazsa, size beş saat içinde ulaşacağız. Bu zamana kadar dayanabilecek misiniz?
— İkimiz evet. Devamlı yer değiştirerek uzay elbisesinin hava aracını kullanacağız. Renim tek derdim yolcular.
— Yapabileceğiniz tek şey, nefeslerini kontrol etmek ve zaman zaman oksijen vermek. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?
— Hayır, sizi her çeyrek saatte bir arayacağım, tamam.
Karbondioksidin zehirleyici etkisi altında, yavaşça yerinden kalktı.
— Haydi bakalım Doktor, uzay elbisesi için bana yardım edin.
— Ben onu tamamen unutmuştum.
— Benim de tüm korkum yolcuların onu hatırlamalarıydı, hava eklüzünden içeri girerken hepsinin uzay elbisesini görmüş olmaları gerekirdi.
Beş dakika içinde maskeyi ve oksijen tüpünü elbiseden ayırdılar ellerindeki bu rezerve onlara yirmidört saat yetecekti.
Pat elinde hayatlarını bir gün daha uzatacak bu metal silindiri tutarken, ciğerlerinde hissettikleri acı ile birbirlerine baktılar, ikisi de aynı anda:
— İlk önce siz, dedi.
Bu duruma gülerlerken, Pat:
— Tartışmaya gerek yok, diyerek maskeyi yüzüne bastırdı.
Tozlu bir yaz gününde nasıl serin bir deniz rüzgârı insanın içini ferahlatırsa, Tom da aynı rahatlamayı hissetti. Yavaş yavaş ve uzun nefes alıp vererek, ciğerlerinde birikmiş zehirli karbondioksidi dışarı atmaya çalışıyordu. Sonra da nefes alma cihazını sanki bir barış çubuğuymuşçasına Dr. McKenzieye uzattı. Bu dört kez nefes alıp verme bile onu kendine getirmeye, düşüncelerinin yine eski parlaklığına kavuşmasına yetmişti, kendini yeni doğmuş gibi hissediyordu adeta. Şimdi en azından beş saat bekleyebilecek güce sahipti.
On dakika sonra tekrar dikkatli baktığında, tüm yolcuların nefes alışları yavaş fakat düzgün bir şekilde devam ediyordu. Hepsine biraz oksijen vererek, tekrar üs noktasını aradı.
— Burası Selene, Kaptan Harris konuşuyor. Dr. McKenzie ile işi gayet iyi yürütüyoruz. Yolcularda hiçbir rahatsızlık yok gibi görünüyor. Onbeş dakika sonra tekrar arayacağım.
— Anlaşıldı. Yalnız bir dakika, birkaç gazeteci sizinle konuşmak istiyor.
— Özür dilerim fakat tüm bilgileri vermiş bulunuyorum, şimdi baygın yatan yirmi kişi ile

ilgilenmem gerekiyor, tamam!

Bu tabii işin özür tarafıydı, birden içini kaplayan kızgınlıkla: «İnsanı rahat ölsün bile bırakmıyorlar,» diye düşündü. Eğer sadece beş kilometre uzaklıkta televizyon kameralarının beklediğinden haberi olsaydı, kızgınlığı şüphesiz daha fazla olacaktı.

— Soruma hâlâ bir cevap vermediniz, diye konuştu McKenzie.

— Hangi soru? Ah evet, hayır bu bir tesadüf değildi. Komodorla, en çok size ihtiyacımız olacağını düşünmüştük. Siz bir ilim adamısınız. Isı değişikliğinin ilk farkına varan siz oldunuz ve rica ettiğimizde de bundan kimseye bahsetmediniz.

— Şimdi benden istediklerinizi yerine getirmeye çalışacağım. Açıkça söylemek gerekirse, oksijeni kullandıktan sonra kendimi daha cesaretli hissetmeye başladım. Yalnız en önemli soru, bu daha ne kadar yeterli olacak?

— İkimiz için de onikişer saat. 0 zamana kadar da toz kızakları çoktan burada olacaklar. Ama yolculardan nefes zorluğu çeken olursa, onlara daha fazlasını vermek zorundayız. O zaman korkarım ki ancak yetecek.

Her ikisi de, oksijen tüpünü aralarına almış, yerde oturuyorlardı. Her birkaç dakikada maskeyi yüzlerine bastırıyorlar ve iki kez nefes alıp veriyorlardı. «Ancak uzay filmlerinde görülebilecek böyle bir duruma düşeceğime hayatta inanmazdım,» diye aklından geçiriyordu Pat.

Diğer yolcuları kaderlerine terk etseydiler, ikisinin de yaşama şansı artabilirdi, şu yirmi kişinin hayatına gösterdikleri gayret ise, aslında onların da sonu olabilirdi.

Bu öyle anlardan biriydi ki, mantık ile bilginin birbirinden ayırt edilmesi olanaksızdı. Ama yeni de değildi, insanlığın varolduğundan bu yana bilinen bir şeydi. Nasıl ki geçmiş zamanlarda, sayısız insan kitleleri, su, yemek ve sıcaklık için ölümle savaşmışlarsa, şu anda bir de oksijenle savaş veriliyordu. Acaba McKenzie de diğer birçokları gibi, tüpte kalan birkaç damla oksijen için savaşı göze alacak bir adam mıydı?

— Neden gülümsüyorsunuz? diye sordu McKenzie.

— Eğer gerçekten bilmek istiyorsanız, söyleyeyim. Şu anda düşünüyordum ki, eğer tüpteki oksijeni yalnız başınıza kullanmaya karar verirseniz, size karşı dayanma gücüm pek olamayacak.

McKenzie Pat'a şaşkınlıkla baktı:

— Öyle zannederdim ki ayda doğmuş olanlar, bu bakımdan çok daha hassastırlar.

— Ben asla değildim. Sonuçta akıl, kaba güçten çok daha önemlidir. Çekim gücünün burada dünyadakinin altıda biri oranında olmasını ben değiştiremem ya. Ayrıca, benim ayda doğduğumu nereden biliyorsunuz?

— Başta, vücut yapınızdan. Ayda doğanlar uzun boylu ve çok ince yapılı, sonra da deri rengi. Ultraviyole ışınlarından elde edilen derinin rengi, güneş ışınlarınınki kadar koyu olamıyor.

— Ama siz daha da koyu renklisiniz. Gece karanlığında sizi bulmak pek öyle kolay olmasa gerek. McKenzie ismini nereden aldınız?

Irk problemleri hakkında hiçbir bilgisi olmayan Pat için bu soruları sormak son derece doğaldı.

— Büyükbabam bana bu ismi, oradaki bir misyonerden duyup vermiş. Bunun ırk ile hiçbir ilgisi olmadığı kanısındayım, çünkü ben gerçek bir yerliyim.

— Sahi mi?

— Evet, beyazlar gelmeden, biz Avustralya'da yaşardık. Onlar gelince ise son derece tatsız olaylar gelişti.

Pat'ın öyle büyük bir tarih bilgisi yoktu. Ay'da doğan diğerleri gibi, dünya olayları onu niçin de

fazla enteresan olmamıştı bugüne değin.

— Sonra da savaş oldu tabii?

— Yok, savaş demek pek doğru olmaz. Bizim sadece ok ve yaylarımız, onların ise tüfek ve tabancaları vardı. Bulaşıcı bir hastalığın vereceği kayıp bundan daha büyük olurdu aslında. Fakat yine de kendimizi yeniden toparlayabilmek için, bir yüzelli yıla ihtiyacımız oldu. Esas geçen yüzyılda ilerlemeye başlayabildik. Şimdi ise sayımız yüzbine ulaştı, tıpkı beyazların ilk geldikleri gündeki nüfusumuz kadar yani.

McKenzie bunu acı bir sesle söylemişti ama Pat bunu hiç de üzerine alınmak niyetinde değildi.

— Bu sonuç için sakın bana suçu yüklemeye kalkmayın. Hayatımda dünyaya ayak basmadım, buna niyetim de yok. Oradaki çekim gücünü benim bünyemin kaldıramayacağı bir gerçek. Ama çoğu kez Avustralya'yı teleskopumla incelemişimdir. Bu benim zayıf bir tarafım. Biliyor musunuz... Anne ve babam Woomera'dan ay'a gelmişler. Sizin halkınız da primativ bir şekilde mi yaşar? Asyada hâlâ ilkel kabileler olduğunu duymuştum da.

— İlkel yaşantı artık son buldu. Afrika halkları Birleşmiş Milletler'de, Avustralyalılara karşı geldiğinde bu durum ortadan kalkmıştı. Ben bunu hiç de doğru karşılamadım. Çünkü ben her şeyden önce bir Avustralyalıyım ama şunu da söylemeliyim ki benim beyaz vatandaşlarım bazen öylesine aptalca davranıyorlar ki. Bizi geri zekâlı olarak kabul ediyorlar. Daha geçen yüzyıla kadar ise, onların gözünde taş devri insanlarından farkımız yoktu. Belki teknolojimiz geri kalmış olabilir ama bizler değil.

Pat bu konuşmayı ilgi çekici buluyordu. Birbirleriyle sohbet etmeliler, yirmi kişiyi gözaltında tutmalı ve uykudan kaçınmalıydılar. En azından beş saat.

— Madem ki taş devrinde gibi yaşamıyorsunuz, beyazlar bu inanca neden kapıldılar peki?

— Aptallık ve peşin yargı. Eğer bir insan yazıp okuyamaz, yeterli İngilizce konuşamazsa onun aptal olduğu sonucuna varmak, işi kolayından almaktan başka bir şey değildir.

— Bakın size ailemden bir örnek vereyim. Büyükbabam, yani ilk McKenzie ikibin yılında da yaşamıştı ama on'a kadar bile sayamazdı. Ay tutulması olayını bile son derece bilgisizce açıklamaya çalışırdı.

Ben ise tüm bu tabiat olaylarını en ince ayrıntılarına kadar bilirim ama bu benim büyükbabamdan ya da babamdan daha akıllı olduğum anlamına gelemez. Eğer onunla yer değiştirebilseydik, belki o benden daha iyi bir fizikçi olabilirdi. Eşit şartlara sahip değildik, hepsi bu. Dedem saymasını bile öğrenemedi ama ben de ailemi çölde yaşatmayı beceremem ki bu sadece bir kabiliyet meselesidir.

— Belki de büyükbabanızın kabiliyetlerinden birkaçına burada ihtiyacımız olur. Çünkü şu anda denediğimiz de, bir çölde yaşamaya uğraşmaktan farksız.

— Ben tamamen bu fikirde değilim. Bize burada yardımı dokunacak ancak büyücülük olabilirdi ki, ben de ne yazık ki ondan hiç anlamam.

— Halkınızın özelliği olan alışkanlık ve temel inançlarının yok edilmiş olması sizi üzüyor mu acaba?

— Bunu nasıl bilebilirim, onları hiç tanımıyorum ki. Ben Brisbane'de doğdum ve ilk kez bir corrboree gördüğümde, artık elektronik araçlarla meşgul oluyordum.

— Bir ne?

-— Corroboree. Bu bir kültürel danstır. Ben basit bir hayat ve el değmemiş vahşiliklerden hoşlanan romantik bir karaktere sahip değilimdir ama atalarım için de hiçbir utanma hissi duymam. Hepsi çok iyi insanlardı, ne yazık ki coğrafi yönden bir çıkmaz sokağa saplanıp kalmışlardı.

Yaşamlarını devam ettirebilmeleri için verdikleri zorlu savaştan sonra da, yükselebilme ve sivilizasyon için gerekli tüm enerjilerini tüketmişlerdi. Aslında, tüm kötülüklerine, topraklarımızı elimizden almak için bize zehirli un bile satmaya çalışmalarına rağmen, beyazların gelmeleri pek de fena sayılmaz.

— Gerçekten sizleri bu yolla öldürmeyi denediler mi?

— Tabii.

Pat bir müddet düşündü, sonra saatine bakarak:

— Tekrar üssü aramam lazım ama daha önce yolcuları bir kontrol edelim.

Yirminci Bölüm

LAWRENCE, şişirilebilen iglu ya da diğer araçlar için düşünüp de kaybedilecek zaman kalmadığının farkındaydı, şimdi yapılması gereken en önemli işlem, Selene'ye taze hava tedarik edebilmekti. Mühendis ve teknikerlerin, uzay giysileri içinde zorlu bir çalışma vermeleri gerekiyordu. Bunun da çok uzun süreceğini zannetmiyordu Lawrence. Eğer gereken işlemler beş ya da altı saat içinde halledilemezse, geri dönmek ve Selene'yi şu anda içinde bulunduğu âleme terk etmek zorunda kalacaklardı.

Port Roris'in atölyelerinde bulunan teknik elemanlar gerçek bir mucize yaratmak için olanca güçleri ile çalışıyorlardı. Komple hava temizleme araçları, oksijen stokları, rutubeti ve karbondioksiti yok edecek aletler, derece ve basınç ölçücüleri, hepsi birbirlerine bağlanmış vaziyette kızaklara yükleniyordu. Ayrıca Clavius City'den eşya roketi ile gönderilen bir delme makinesi de bunların arasındaydı. Ayrıca, fazla zaman olmadığı için ilk denemede çalışması gereken bir boru sistemi de vardı.

Lawrence adamlarına emirler vermeyi gereksiz buluyordu, çünkü buna ihtiyaç olmadığını biliyordu. Arka planda duruyor, depo ve atölyelerden kızaklara yüklenen eşyaları inceleyerek, herhangi bir unutkanlığa mani olabilmeyi umuyordu. Acaba hangi aletlere ihtiyaç olacaktı? Yedek parçalar yeterli miydi? Acaba ilk önce sal mı kızaklara yüklenmeliydi ki kolaylıkla çıkarılabilsin? Acaba hava temizleyici boru çalıştırılmadan önce Selene'ye oksijen verilmesi tehlikeli sonuçlar doğurabilir miydi? Bunlar ve yüzlerce soruya cevap bulabilmek için kafası adeta çatlayacakmış gibi işliyordu. Defalarca Pat ile temasa geçerek, delinecek en elverişli bölgelerin neresi olabileceğini, iç basınç ve ısı derecesini, emniyet süpablarının işleyip işlemediklerini öğrenmişti ve her seferinde bu sorulara cevap vermek, Pat için bir işkence haline gelmeye başlamıştı. Lawrence tüm ele geçirilme çabalarına rağmen, gazetecilerden kaçmayı başarabilmişti. Onlara içinde bulundukları durumu ve yapacakları işleri kısaca açıklamış, bundan sonraki konuşmaları ise reddetmişti.

Lawrence adamlarına emirler vermeyi gereksiz buluyordu, çünkü buna ihtiyaç olmadığını biliyordu. Arka planda duruyor, depo ve atölyelerden kızaklara yüklenen eşyaları inceleyerek, herhangi bir unutkanlığa mani olabilmeyi umuyordu. Acaba hangi aletlere ihtiyaç olacaktı? Yedek parçalar yeterli miydi? Acaba ilk önce sal mı kızaklara yüklenmeliydi ki kolaylıkla çıkarılabilsin? Acaba hava temizleyici boru çalıştırılmadan önce Selene'ye oksijen verilmesi tehlikeli sonuçlar doğurabilir miydi? Bunlar ve yüzlerce soruya cevap bulabilmek için kafası adeta çatlayacakmış gibi işliyordu. Defalarca Pat ile temasa geçerek delinecek en elverişli bölgelerin neresi olabileceğini, iç basınç ve ısı derecesini, emniyet süpablarının işleyip işlemediklerini öğrenmişti ve her seferinde bu sorulara cevap vermek, Pat için bir işkence haline gelmeye başlamıştı. Lawrence tüm ele geçirilme çabalarına rağmen, gazetecilerden kaçmayı başarabilmişti. Onlara içinde bulundukları durumu ve yapacakları işleri kısaca açıklamış, bundan sonraki konuşmaları ise reddetmişti.

Dr. Rawson'daki büyük değişikliği ve başarılı konuşmalarını başkalarından öğrendiği halde, televizyon yayınlarını izleyecek zamanı yoktu. Bu başarılarda Spencer'in de etkisi vardı şüphesiz, doğrusu gazeteci bu olayda büyük bir rol oynamıştı.

Spencer ise o sıralarda şimdiye kadar korunabildiği mide ağrıları ile uğraşıyordu. Büyük masraflarla şu Geçilmez Dağlar'a gelmişti ama görünürde bunun pek de bir faydası olacağa benzemiyordu.

Kızaklar gelmeden her şey sona erebilirdi, milyonlarca insanı televizyonları başında oturtacak bu heyecanlı, nefes keçisi kurtarma ameliyesi, bu gidişle belki de hiç gerçekleşemeyecekti. Sadece birkaç kişi bu insanların belki de günler sonra ölümden kurtarılmalarım seyredebilir ama hiç kimse onların öldükten sonra yerin dibinden çıkarılmaları anım yaşamak istemezdi.

Bu, Spencer'in bir gazeteci olarak durum hakkında yaptığı soğukkanlı bir analizdi ama öte yandan bir insan olarak bunları düşündükçe kendini çok fena hissediyordu. Trajedinin yalnızca beş kilometre ötesinde durmak ve işe yarar hiçbir şey ama hiçbir şey yapamamak korkunçtu. Gömülü olan insancıkların boğulup gideceklerini düşündükçe, her nefes alışında insanlığından utanıyordu.

Görevi icabı, sık sık felaket olaylarını haber vermişti, bu kez ise kendini adeta bir ölü soyguncusu gibi hissediyordu.

* * *

Selene'de her şey sakindi, o kadar ki uyku ile savaşmak gittikçe zorlaşıyordu. «Ne kadar iyi olurdu şimdi, onların aralarında ben de olsam, tatlı rüyalar görsem» diye düşünüyordu Pat. Açıkçası onları kıskanıyordu, sonra da tekrar oksijen tüpünden derin bir iki nefes çekiyor ve sislerden sıyrılan beyni tekrar tehlikenin dehşetiyle doluyordu.

Tek bir adam bu durumda asla uyanık duramaz ve baygın yatmakta olan yirmi kişi ile meşgul olamazdı. McKenzie ile birbirlerini uyanık tutmayı başarabiliyorlardı. Aslında yeterli oksijen olsaydı hiçbir problem yoktu ama tüpün gittikçe boşaldığım görmek, durumun hiç de iç açıcı olmadığını anlamaya yetiyordu. Üstelik Selene'nin tankında daha kaç kilo oksijen olduğunu bilmek ve bunu kullanamamak gerçekten de içler acısı bir durumdu.

Pat, zamanın bu kadar yavaş geçebileceğini hiç düşünememişti. McKenzie ile uyuyan yolcuları gözaltında tutmaya başladıklarından bu yana sadece dört saatin geçmiş olduğunu bilmek, pek de inanılmaz gibi görünüyordu. Her çeyrekte bir Port Roris ile konuşması, diğerlerinin nefes ve nabızlarını yoklayıp bazen oksijen vermesi, doktorla ahbaplıklarının sanki günlerden beridir süregeldiğine yemin bile edebilirdi.

Ama hiçbir şey sonsuza kadar devam etmezdi. Telsizle, bir daha görebileceklerinden ümidi kestikleri dış dünyadan, nihayet beklenen haber gelmişti.

Lawrence'in yorgun ama kararlı sesi duyuldu:

— Yoldayız. Sadece bir saat sabretmeniz gerekiyor. Bu zaman içinde Selene'nin tam üstüne varacağız. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

— Çok yorgun, ama başaracağız.

— Yolcular?

— Aynı şekilde.

— Tamam, her on dakikada bir konuşacağım sizlerle, alıcınızı en yüksek ses frekansına getirin, doktorların tavsiyesi bu, ikinizin de uyumanızı engellememiz için.

Derken, zengin bir nefesli çalgılar orkestrası ay üzerinden dünya "ya, oradan da uzak güneş sistemine ulaşırcasına, müziğini duyurmaya başlamıştı. Hektor Berlioz, bu Rakozi marşının birgün gelip de bir başka dünyada ölümle savaşan insanlara ümit ve kuvvet verebileceğini rüyasında bile görmemişti herhalde.

Müzik olanca gücü ile kabinde duyulduğunda Pat, McKenzie'ye hafifçe gülümseyerek:

— Eski moda bir şey olduğu belli ama etkisi büyük, dedi.

Şakaklarındaki damarların harekete geçtiğini hissetmeye başlamıştı, ayakları müziğin ritmine uyuyordu. Pat müziğe kurtarıcı bir simit gibi sarılmıştı adeta.

Üst üste yüklenmiş küçücük kızakta oturan Lawrence de bu müziği duyuyor ve aynı reaksiyonu gösteriyordu. Küçük ordusu ile sonuna kadar dövüşeceği bir savaşa gidermişçesine, yol alıyorlardı. Onları bekleyen düşman ise, ölümün değişik yüzlerine sahip olan tabiat gücüydü.

Toz kızakları 1 ve 2, araç ve gereçlerle, hepsinden önemlisi salı üstlerinde taşıyacak olan baş varillerle yüklenmiş eşya kızaklarını da çekiyorlardı. Lawrence, boşaldıktan sonra Kızak 1'i tekrar Roris Limanına geri göndermeyi düşünüyordu, böylece üs ile kaza bölgesi arasında devamlı bir irtibat kurulabilecekti.

Roris Limanı'nın binaları ufukta gözden kaybolduğunda Lawrence, adamları ile planlarını tekrar gözden geçirmeye başladı.

— Jones, Sikorsky, Coleman, Matsui... işaretlenmiş bölgeye gelindiğinde, fıçılar indirilip, konuşulduğu şekilde yerleştirilecekler, Bruce ve Hodges fıçılardaki çapraz bağlantıyı kuracaklar, tüm aletlerin sıkı bir şekilde korunması gerekiyor, dikkat edin herhangi bir şey kaybolmasın, içinizden biri toza düşerse sakin paniğe kapılmayın, çünkü ancak birkaç santimetre gömülürsünüz, bunu iyi biliyorum. Sikorsky, Jones, sal hazır olur olmaz siz onun düzenlenmesiyle meşgul olacaksınız. Coleman ve Matsui, çalışmaya elverişli bir yer bulabilirseniz borular ve izolasyonları ile uğraşın. Greenwood ve Renaldi siz de delme işlemi ile görevlisiniz...

Vesaire, vesaire, nokta, nokta... Lawrence'i korkutan en büyük tehlike, bu küçücük odada çalışacak insanların birbirlerinin yollarına çıkıp, çalışmaları engelleyecek olmalarıydı. Küçücük ve zararsız gibi görünen bir kaza, bütün uğraşıların bir anda boşa gitmesine sebep olabilirdi. Selene'deki yirmiiki kişinin kurtarılmalarına çok az kala ölüp gitmeleri korkulu rüyası, tek bir vida anahtarının Port Roris'te unutulması ya da tozların içine yuvarlanıp gözden kaybolması ile gerçeğe dönüşebilirdi...

* * *

Mauriee Spencer dürbünü ile haberleşme aracından gelen seslerin dolaşıp durduğu ***Susuz Deniz'i*** seyrediyordu. Her on dakikada bir Lawrence Selene'yi çağırıyor ve her seferinde cevabın gelmesi daha da uzuyordu ama Harris ve McKenzie, bilinçlerini kaybetmemek için olanca istekleri ile savaşıyorlardı.

Bu müzik psikolojisinin ne faydası olabilir ki? diye sordu Spencer. Auriga'nın alıcısı da sonuna kadar açılmış, içeriye dolan ses, insana sanki atlı orduların Geçilmez Dağlar'a doğru tırmanışını hatırlatıyordu.

— Müzik seçiminde 19. yüzyılın haricinde bir örnek bulunabileceğini sanmam, dedi Kaptan Anson.

— Oo tabii, diye televizyon kameramanı onu doğruladı, birkaç dakika önce ancak yüzyıllık bir geçmişi olan Khatchaturian'ın Kılıç Dansı'ın da çaldılar.

Telsizci bu sırada söze girdi:

— Şu anda Kızak 1'in yine haber vermesi gerekiyor, der demez ortalık derhal sessizleşti.

Tam bir saniye sonra kızaktan sinyal gelmeye başlamıştı. O kadar yakındaydılar ki, Lagrange 2'nin yardımı olmaksızın, Auriga bütün sesleri almaya başlamıştı.

— Ben Lawrence, Selene, on dakika sonra üstünüzdeyiz, nasılsınız? Tekrar o korkutucu sessizlik.

Cevabın gelmesi bu kez beş saniyeyi bulmuştu.

— Burası Selene, hiçbir değişiklik yok.

Hepsi bu kadar. Pat nefesini harcayacak gücü kendinde bulamıyordu artık.

— On dakika, dedi Spencer, artık onları görebilmemiz gerekirdi. Ekranda hâlâ bir görüntü yok mu?

— Henüz yok, diye cevap verdi Jules ve kamerasını ufka doğru çevirdi.

— İşte oradalar! diye bağırdı Spencer, elinden dürbünü atıp kameraya koştu, sağa çok kaçtın!

Jules derhal anladı. Kontrol ekranında, deniz ve uzayın birleştiği sınırda, iki küçücük, parıldayan yıldız göze çarpıyordu.

Büyültücü gücü olan plastik lenslerle bile, çok uzak ve küçük noktalar gibi görünüyorlardı. Ama Jules'inde istediği buydu zaten. Bu görüntü, boşluğu ve yalnızlığın korkunçluğunu daha da etkileyici hale getirecekti. Auriga' nın büyük ekranına bir göz attı, yayın şimdi Interplanet News tarafından da alınıyordu. Evet, büyük gösteri başlayabilirdi.

Cebinden küçük bir kitap çıkarıp, kameranın üstüne koydu, kapağını açıp bir demir aletin içine soktu. Ekrandaki resimde renk ve hareket görünmeye başlamıştı. Aynı anda da bir ses Interplanet News Ajansının, kanal 107'de yayınlamakta olduğu özel programını haber veriyordu:

— Şimdi ay'a bağlanıyoruz.

Küçücük ekranda, kamerası ile aldığı resim parıldadı. Bu resmi ikibuçuk saniye önce çekmişti. Resim, ikibuçuk milyon mikrosaniyede Auriga'nın alıcısına ulaşmış, oradan Lagrange 2'ye nakledilmiş, oradan da yüz katı kuvvetlendirilmiş vaziyette dünya alıcılarına ulaşmıştı. İyonosferden geçerek Interplanet binasına, kontrol ekranı üzerinden program idareci ve resim teknikerlerine, oradan da tekrar Lagrange 2 aracılığı ile ay'a nakledilmişti. Jules'in bu minnacık cep alıcısı ile kamerası arasında gelişen bu olay, bir anda dörtte üç milyon kilometrelik bir yolu almıştı.

Acaba bütün bu uğraşılar başarılı olacak mıydı? Bu soru, televizyonun bulunduğu günden beri sorulagelen bir şeydi.

Yirmibirinci Bölüm

LAWRENCE Auriga'yı onbeş kilometrelik bir mesafeden keşfetti. «Hay aksi şeytan, bu da ne?» diye düşünürken, cevabını da buluverdi. Bu belli ki bir haber alma ajansının dağa kadar ulaştırdığı uzay gemilerinden biriydi. Aslında o da malzemelerin bir kısmını orada indirmeyi düşünmüşse de, sonradan bu planından caymak zorunda kalmıştı. Bunca yükseklikte emniyetli bir iniş beklemek pek söz konusu olamazdı. Anson'un Auriga'yı indirdiği dağ pervazı, Lawrence'in işine yaramayacak kadar yüksekti.

Şef mühendis, her hareketinin kameralara geçeceğini bilmenin ne denli sinir bozucu olduğunu şimdiden tahmin edemezdi ama bunu değiştirmek de elinde değildi. Ole yandan da yakınlarında bir uzay gemisinin bulunmasının belki de işlerine yarayacağını düşünüyordu. Onu informasyon alıp vermek için kullanmak mümkündü.

İşaret neredeydi? Onu çoktan görmüş olmaları gerekirdi. Bir an Lawrence, sondanın düşüp tozlara gömülmüş olabileceğini düşündü, bu aslında Selene'yi bulmalarını engelleyemezdi ama, beş on

dakikalık bir gecikme pekçok şeyi değiştirebilirdi.

Rahat bir nefes almıştı. Dağların koyu gölgeleri ardında, çubuğu görmüştü işte. Pilot ise kızağı o yöne çevirmişti bile.

Toz kızakları, işaretin her iki yanına ulaştıklarında durdular ve derhal büyük bir uğraşı başladı. Uzay elbiseleri içindeki adamlar, plana uygun bir şekilde, büyük bir hızla varilleri ve büyük paketleri boşaltmaya başladılar. Sal yavaş yavaş şekil almaya başladığında, son vidalarda takılıp, üstüne fiberglas döşemesi yerleştirildi.

Ay'ın fethinden bu yana, böylesine bir inşa olayı daha

yaşanmamıştı, birkaç saniye sonra, sekiz adam, bütün hareketlerinin milyonlarca insan tarafından izlendiğini unutmuşlardı bile. Şu anda düşündükleri tek şey, salın bir an önce hazır olup, montaj bölümlerinin inşası ve boruların hedeflerine yerleştirilmeleriydi.

Lawrence en azından her beş dakikada bir Selene'yi arıyor, Pat ve McKenzie'ye yapılan çalışmaları anlatıyordu ama bunun aynı zamanda bütün dünyadan duyulduğunu farketmiyordu bile.

Nihayet inanılmaz bir çabuklukla, yirmi dakika sonra minyatür delme makinesi hazırlanmış ve ilk beş metrelik bölümü tıpkı bir balık zıpkını gibi yönlendirilmişti. Ama bu zıpkın ölüm değil, hayat getirmeliydi.

—Sizlere ulaşıyoruz, diye seslendi Lawrence, ilk bölüm aşağıya bırakılacak!

—Çabuk olun, diye mırıldandı Pat, daha fazla dayanamıyacağım.

Sanki bir sis dalgası içinde hareket eder gibiydi. Ciğerlerindeki dayanılmaz acı dışında başka hiçbir şey hissetmiyordu, sadece inanılamaz, düşünülemez derecede yorgundu. Hazırlandığı programı uygulamasını çoktan unutmuş bir robottan farkı yoktu. Elinde sıkı sıkıya bir tornavida tutuyordu. Saatler önce onu alet sandığından, ihtiyacı olacak düşüncesi ile çıkarmıştı, inşallah gerektiğinde tekrar ne işe yarayacağını hatırlayabilirdi.

Uzaktan birtakım konuşmalar duyuyordu ama onun için olmadığı belliydi. Anlaşılan dışardakiler frekans değiştirmeyi unutmuşlardı.

-— Öyle bir şekilde yerleştirmeliyiz ki, delici parça yukardan vidalanabilsin. Ama Harris böylesine zayıfsa bize hiçbir yardımı dokunamaz.

— Bu rizikoyu kabul etmeliyiz. Yeni bir değişiklik en azından birkaç saat daha alır. Verin bana...

Derken konuşma kesildi ama Pat yeterince duymuştu, içinde büyük bir kızgınlık hissi kabardı. Onlara gösterecekti, o ve iyi arkadaşı Dr. Mc... Mc...?? ismi bile hatırlayamıyordu artık.

Yavaşça koltuğunda dönerek, kabinin içine bakındı, fizikçiyi göremiyoıdu. Derken onun Bayan Williams'ın yanında diz çökmüş, oksijen tüpünün çoktan boşaldığını farketmemecesine kadına oksijen vermeye çalıştığını gördü.

Telsizde bir ses çınladı:

— Hemen hemen aşağıdayız. Her an sizlere ulaşabiliriz!

«Bu kadar çabuk mu?» diye düşündü Pat, tabii ya, ağır bir boru tozun direnç gücüne kolaylıkla karşı gelebilirdi. Bunu hâlâ düşünebildiği için ne kadar zekiydi!

Pang! Tavanda bir şey vurdu. Ama nereye?

— Sesi duyabiliyorum, bize eriştiniz.

— Bunu biliyoruz, yukardan hissettik ama bundan sonrası sizin işiniz. Delicinin nerede durduğunu anlayabilir misiniz? Elektrik araçlarının üzerine değmemesi gerekiyor. Onu birkaç kez daha tavana değdireceğiz, böylece sesin nereden geldiğini keşfedebilmeniz kolaylaşır belki.

Bu Pat'ın sinirine dokunan bir durumdu aslında, ona böylesine zor soruların sorulması da haksızlık

gibi geliyordu.

Delme aleti tavana birkaç kez daha vurdu fakat yerini belirlemenin imkânı yoktu. Aslında artık kaybedecekleri bir şey de kalmamıştı ya.

— Haydi tekrar, diye mırıldandı, olacak, olacak! Bunu anlayabilmeleri için iki kez tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Derken delici, geminin üst bölümünde çalışmaya başladı, sesi rahatlıkla duyuyor ve bu ona müzik parçalarının en güzeli gibi geliyordu.

Bir dakikadan da az zamanda, delme makinesi, ilk engeli aşmıştı. Motor durdu, şaft birkaç santimetre içeri doğru girdi ve delici yeniden işlemeye başladı. Ses şimdi açıkça duyuluyor ve bulunduğu yeri de belli ediyordu. Ama kabloların hemen yanında, tavanın tam ortasında kabloları keserlerse...

Yavaşça ve korku ile yerinden kalkıp kabinin ortasına doğru ilerledi, tam eriştiğinde tavandan tozlar dökülmeye başlamış, o anda bir ışık şimşek gibi çakmış ve lambalar sönmüştü.

Neyse ki yedek tehlike lambaları hâlâ yanıyordu. Gözlerini bu zayıf kırmızı ışığa alıştırmaya çalışırken, metal bir borunun tavandan yarım metre sarkarak, kabinin içine girdiğini gördü, sonra da ortalığa sessizlik çöktü.

Telsizde bir ses duyuluyordu şimdi. Ona son derece önemli bazı bilgiler veriyordu besbelli. Elindeki tornavidayı delicinin başına sokup sıkıştırırken, bu sesten bir mana çıkarmaya çalışıyordu.

— Deliciyi, ancak biz söylediğimiz zaman yerinden çıkarın. Ayrıca bir emniyet supabı takmaya zamanımız yoktur. Borular yukarda vakuma takılmış durumdalar, tekrar ediyorum, biz size söylemedikçe, deliciyi sakın yerinden çıkarmayın!

Pat, rahatsızlık veren bu seslere kızmaya başlamıştı, o ne yaptığını çok iyi biliyordu. Tüm gücü ile anahtarı bir çevirebilse, delme aletini sökecek ve yeniden nefes almaya başlayabilecekti.

Neden kıpırdamıyordu bu alet yerinden, bir kez daha denedi.

— Hay Allah'ım! diye yukardan bir ses bağırdı. Durun! İş daha oraya kadar gelmedi. Böyle yapmakla olan az bir havanızın da boru tarafından emilmesine sebep olacaksınız.

Bu lafların manasını anlayamadan, bir an düşündü Pat. Burada yolunda olmayan bir şey vardı. Acaba anahtarı ters yönde mi çeviriyordu?

Durum çok zordu. Önce sağ, sonra sol eline baktı, anlaşılan artık onlarda işlemez olmuşlardı. Madem öyle, bunu başka bir yolla denemek gerekiyordu.

Borunun etrafında şöyle bir tur attı, anahtarı diğer tarafına yerleştirip iki eli ile kavradı ve kırmamaya dikkat ederek, bir müddet öylesine durdu.

— Periskop çıkarılsın, diye mırıldandı. Bu da ne demek oluyordu? Bilmiyordu ama bu kelimeleri yerinde kullandığını zannediyordu. Delicinin yere düşebileceğini bile dert etmiyordu artık kendine ve onu sökmeye başladı.

Onbeş metre yükseklikte Şef mühendis Lawrence ve adamları çaresizlik içinde kalakalmışlardı. Hiçbiri böyle bir işin başlarına gelebileceğini düşünmemişlerdi doğrusu. Yüzlerce aksiliği hesaba katmışlardı ama bunu değil...

— Coleman, Matsui! diye haykırdı Lawrence, çabuk oksijen battım bağlayın, Allah aşkına çabuk olun!

Ama bunun bir işe yaramayacağını o da biliyordu. Oksijen hattının işleyebilmesi için iki bağlayıcının birbirine vidalanması gerekiyordu.

Pat borunun etrafında tekrar bir daire çevirerek, anahtarı sıkıştırmaya başlamıştı. Delici birkaç

santimetre daha gevşedi. Daha bir saniye, sonra...

Tamam, hemen hemen başarmıştı. Gittikçe yükselen zayıf bir ses duydu. Oksijen tabii. Birkaç saniye içinde tekrar nefes alabilmeye başlayacak ve bütün dertler sona erecekti.

Bu zayıf ses, garip bir ıslığa dönüşmüştü şimdi ve ilk kez Pat, her şeyi doğru yapıp yapmadığını kendi kendine sormaya başlamıştı. Elindeki analılara şüpheli bakıyor ve başını kaşıyordu. İşte o anda telsizdeki o ilk emir verilmiş olsaydı, onun da aklı başına gelecekti ama yukarda herkes susuyordu.

İşine geri dönmeliydi. Yıllardan beridir böyle bir zorlukla karşılaşmamıştı. Tekrar anahtarı çevirdi, delici yerinden sökülmüştü ve Pat yere yuvarlandı.

Aynı anda kabinin içinde her şey dönmeye, baş sayfalar uçuşmaya başlamıştı. Beyaz kondanse bir sis, havanın tüm nemini yok edercesine kabinin içine dolmuştu. Pat sırtüstü dönmeye çalıştı. Sis öylesine kalınlaşmıştı ki, hiçbir şey göremiyordu ve ilk kez durumun ne olduğunu idrak edebildi.

Düz bir şey bulmalıydı, yeterince kuvvetli olup borunun ağzını kapatabilecek bir şey.

Ümitsiz, etrafına bakındı, hava borunun vakumundan dışarı süzülürken, siste kırmızı bir renk alarak azalmaya başlamıştı. Küçücük bir borudan böylesine kulakları sağır edici bir sesin çıkması inanılacak gibi değildi.

Kendinde olmayan yolcuların arasında, emeklercesine oradan oraya sürükleniyordu. Tam ümidini kesecekken, kalın bir kitap gözüne ilişti. «Kitaplar böyle yerlere atılmamalı» diye düşündüğü halde, onu bulduğuna da seviniyordu.

Borunun ağzına tekrar ulaştığında, kitabı ağıza kapatabilmek için kaldırdı ve o anda, boru ağzındaki kuvvetli sirkülasyon ile kitap elinden koparcasına fırladı ve boruya çarptı. Ses o anda kesilmiş, rüzgâr durmuştu. Pat biran sarhoş gibi yerinde sallandı ve sonra dizleri üstüne çökerek yere yuvarlandı.

Yirmiikinci Bölüm

TELEVİZYONDAKİ bu unutulmaz anlar, biç kimsenin, ne kameramanların, ne de komentatorların beklemedikleri bir durumdu. Sal üzerindeki otuz dakikalık ateşli çalışma böylece sıfıra düşmüştü.

İnanılmaz olduğu kadar gerçek gibi görünen bu olay, sanki ***Susuz Deniz'in*** ortasında bir gayzer görünümünü veriyordu. Jules otomatik hareketlerle, yıldızlara kadar uzanan sis dalgasını kamerası ile takip etmişti. Dalga, bilinmeyen, garip bir bitki şeklini alarak, insanları korkutan bir görünümle yükseliyordu.

Birkaç saniye devam etmişti ama televizyonları başında oturan milyonlara da, «nasıl olur da kuru bir denizde böylesine bir su fiskiyesi oluşabilir?» sorusunu sordurmuştu. Derken gayzer, gürültü ile yükselişinin aksine, büyük bir sessizlikle sönüvermişti.

Sal üzerindekiler hedeflerinin sonuna yaklaştıkları şu anda bir şey duymuyorlar ama bir hava fiskiyesinin meydana getirdiği titreşimleri hissediyorlardı. Eğer Pat deliği hemen kapatmasaydı, onlar bunu ergeç başaracaklardı ama belki de bu er geç çok geç olacaktı.

— Dikkat, Selene! Dikkat Selene! diye Lawrence haykırıyordu, beni duyuyor musunuz?

Toz kruvazörünün vericisi susuyordu.

Coleman titrek bir sesle konuşlu:

— Her şey hazır efendim, dedi, oksijen jeneratörünü işleteyim mi?

«Bu artık işimize yaramaz,» diye düşündü Lawrence. «Eğer Harris o Allah'ın cezası deliciyi tekrar borunun ağzına taktıysa... Ama ümit ederim ki ağzı başka bir madde ile kapatmış olsun, o zaman onu oradan çıkarmak iş değil!»

Tamam, dedi, başlayın ama elinizden geldiğince kuvvetli basınç verin.

Büyük bir güçle boru ağzındaki kaim kitap «Portakal ve Elma» firlatıldı ve kabinin içine oksijen hücum etmeye başladı. Öylesine soğuktu ki, nem sis içinde yutulup gidiyordu.

Birkaç dakika hiçbir tesir görülmedi. Derken Pat kendine gelmeye başlamıştı. Doğrulmaya çalışmış ama kuvvetli basınç onu tekrar yapıştırmıştı. Anlaşılan hiç mi hiç gücü kalmamıştı artık.

Yattığı yerden yüzüne vuran dondurucu soğuğu hissediyor ve bu taze havayı içine çekiyordu. Birkaç saniye sonra tamamen kendine gelmişti, sadece baş ağrısı dayanılmaz derecedeydi. Şimdi son otuz dakika içinde neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Hafızası tekrar yerine geldiğinde az kalsın ikinci kez bayılacaktı. Nasıl olup da deliciyi söktüğünü, meydana gelen gayzerle nasıl savaştığını hatırlamıştı birden, ama yaptığı bu büyük hatayı düşünmenin sırası değildi. Yaşıyordu ya önemli olan da buydu ve şans biraz yardım ederse belki de hayatta kalacaktı.

Bir kukla gibi hareketsiz duran McKenzie'yi yerinden kaldırarak, oksijen kaynağının altına yere uzattı. Oksijen ilk hızını kaybetmiş, kabinin içindeki hava normale dönüştükçe daha az basınçla gelmeye başlamıştı.

İlim adamı, derhal kendine geldi ve bilinçsizce etrafına bakındı:

— Neredeyim ben? Ooo, sonunda başardınız. Allah'a şükürler olsun, tekrar nefes alabiliyorum. Işıklara ne oldu?

— Bunu problem etmeyin kendinize, o da olacak. Şimdi en kısa zamanda herkesi teker teker şu oksijen kaynağının altına taşımamız gerekiyor. Suni teneffüsten bir şeyler anlar mısınız?

— Hayatımda yapmadım.

— Çok basit, durun bir saniye ecza dolabına bakayım.

Aleti bulduğunda Doktoru Irving Schuster'e doğru götürdü.

— Dili kenara itip, boruyu gırtlağa sokacaksınız, sonra da şu plastik topu yavaşça bastıracaksınız ağzınızla ve normal, nefes alıp vereceksiniz, anladınız mı?

— Evet ama bu ne kadar devam edecek?

— Beş ya da altı nefes yeter. Kabinin yarısı size ait.

— İyi ama bir tek alet var.

— Benim ihtiyacım yok, diyerek Pat birinin üstüne eğildi ve ağız teneffüsüne başladı.

— Ooo ben bunu tamamen unutmuştum.

Tabii Pat'ın ilk Sue'nun üstüne eğilerek bu çok eski ağızdan ağıza metodunu uygulamaya başlaması bir tesadüf değildi. Fakat kızın tekrar normal nefes almaya başladığım farkedince, onu bırakıp bir diğerine döndü. Derken alıcıdan bir ses duyuldu.

— Dikkat, Selene! Dikkat, Selene!

Tom mikrofona koştu hemen:

— Ben Harris, her şey tamam. Şu anda yolculara suni teneffüs yaptırıyoruz, kaybedecek zamanımız yok. Ben sizi daha sonra ararım. Alıcıyı açık bırakıyorum, bize durumu bildirirsiniz.

— Allah'a şükür hayattasınız. Biz çoktan ümidi kesmiştik. Deliciyi söktüğünüz anda bizim de işimiz bitikti burada.

Pat bu noktanın kendine hatırlatılmasından hiç hoşlanmıyordu. Bu yanlışı asla düzeltemeyeceğini biliyordu ama belki bu hareketinin de iyi yanları olmuştu. O korkunç anda, gemideki zehirli hava da yukarı emilmişti.

Lawrence devam etti:

— Dikkat edin, kabindeki aşırı sıcaklık yüzünden, içeri çok soğuk oksijen pompaladık. Eğer derde orası soğuk ya da çok kuru olursa bize haber verin.

Beş ya da on dakika içinde, ikinci bir boruyu dolaşım sisteminin komple olması için aşağı indireceğiz. Sal birkaç metre ileri çekilir çekilmez, bu kez hedef, geminin arka kısmı olacaktır. Evet şimdi gidiyoruz, sizi tekrar arayacağım.

Pat ve McKenzie, tüm yolcuların ciğerlerindeki kirli hava temizlenineye kadar çalıştılar. Sonra ikisi de bitkin bir halde yere çöküp, ikinci borunun gelmesini beklemeye başladılar.

On dakika sonra geminin dış tarafındaki vuruşları duymaya başladılar. Lawrence ile

konuştuğunda, Pat tehlikeli hiçbir durumun olmadığını belirtti.

— Hiç korkunuz olmasın, siz müsaade etmedikçe deliciye elimi bile sürmem, diye de espri yaptı.

İçerisi birden o kadar soğumuştu ki; Pat ve McKenzie üstüste giyinmeye başlamışlardı. Ama Pat soğuk oksijenin devam etmesini istiyordu. Hiç değilse, az önce ölümlerine sebep olacak o korkunç sıcaktan onları kurtarmıştı, üstelik ısı düştükçe, geminin hava temizleyici bölümü belki yeniden çalışmaya başlardı.

ikinci boru da delik açılıp içeri yerleştirildikten sonra, artık hayatları iki yönden de garanti altına alınmış olacaktı. Şimdi saldakiler uzun bir müddet için oksijen problemini ortadan kaldırmışlar, diğer kurtarma çalışmalarına başlayabilirlerdi. Belki daha uzun bir zaman burada beklemek zorunda kalacaklardı ama hiç olmazsa tehlike içinde değillerdi artık.

Tabii Ay, karşılarına yeni birtakım sürprizler çıkarmazsa...

* * *

— Ee Bay Spencer, dedi Anson, öyle görünüyor ki bu seyahatiniz de başarı ile sonuçlandı.

Spencer de saldaki adamlar gibi, son anlardaki büyük heyecandan bitkin düşmüş, onları ekrandan izliyordu.

İçlerinden beşi birazcık uyumaya çalışıyorlardı. Yüzen plastik bebekler gibi, vücutlarının yarısı toz içinde, sal üzerinde uzanmışlardı. Spencer, uzay elbiseleri içinde olanların toza gömülmeyeceğini hiç düşünmemişti doğrusu. Beş teknisyen bu şekilde yatmakla hem dinleniyorlar, hem de çalışan diğer arkadaşlarına daha fazla yer kalıyordu.

Diğer üçü monte işlemleri ile uğraşıyorlar ve aletleri kontrol ediyorlardı, hepsinden önce de hava temizleyicisi ile büyük bir top şeklindeki oksijen tankını. Kameralardan, orta derecede bir büyütme ile dahi, Selene ye bağlanan boruları görmek mümkün oluyordu.

Bir saat önceki heyecanlı hatta umutsuz çalışmalara, şu andaki sessizlik adeta bir kontras teşkil etmekteydi. İkinci bir yükleme gelmeden hiçbir şey yapılamazdı. İki toz kızağı da Roris Limanına geri dönmüşlerdi, oradaki teknisyenlerin tüm aletleri birleştirip kontrol ettikten sonra Selene'ye ulaştırmaları en azından bir gün sürecekti.

Birbuçuk ışık saniyesi uzaklığında, dünyadaki program müdürünün, Auriga'dan sesi duyuldu:

— İyi bir çalışma Maurice, Jules. Resimleri, eğer her şey yolunda gitmezse düşüncesi ile burada banda alıyoruz. Fakat saat altıdan önce, başka canlı yayın yapılmayacak.

— Görüntüleri nasıl aldınız?

— Fevkalâde. Ayrıca birtakım yenilikler var. Tüm çılgın mucitler, birtakım çılgın buluşlarıyla bize başvuruyorlar. Saat altıyı çeyrek geçe başlayacağımız yayında, bir kısmım televizyona çıkaracağız. Herhalde çok enteresan bir yayın olacak bu.

— Kim bilir belki de içlerinden biri işe yarar bir fikir ileri atabilir.

—Belki de ama pek zannetmiyorum. Mantıklı kişiler, programımıza kimleri aldığımızı görünce herhalde başka fikirde olacaklardır.

— O neden?

— Bize ulaştırılan buluşları arkadaşınız Doktor Rawson ile şöyle bir inceledik. Prova bile yaptık. Doktor hepsini son derece saçma buldu.

— O benim arkadaşım değil, diye homurdandı Spencer Onu topu topu iki kez gördüm. İlk seferinde benimle sadece iki kelime konuştu, İkincisinde de uykuya dalıverdi.

— İster inanın ister inanmayın, o zamandan beri de son derece başarılı. Onu kırkbeş dakika boyunca göreceksiniz nasıl olsa. O zaman hükmünüzü kendiniz verirsiniz.

— Bekleyebilirim. Ayrıca beni bir tek konu enterese ediyor, o da Lawrence'in planı. Şimdiye kadar bir açık, lama yapıldı mı? Onunla şimdi konuşmanın tam sırası.

— Hâlâ deliler gibi çalışıyor ve yanına kimseyi bırakmıyorlar. Üstelik henüz kesin bir planlan olduğuna da inanmıyorum. Roris'te mümkün olan her imkân denenecek. Eğer bir yendik olursa, sizi derhal haberdar ederim.

Spencer, olayların içinde olunca gözden pek çok konunun kaçabileceğini iyi bilirdi. Jules ile birlikte, orijinal görüntülerin yayımı için çalışıyorlardı ama şu anda Dünya'da ve Clavius City'de yayın kesilmişti. O da şimdi orada olabilmeyi öylesine arzu ediyordu ki.

Ama bu imkânsızdı tabii, gitmeyi başarabilseydi bile az sonra bundan pişman olacaktı. Çünkü o şu anda, görevinde en büyük kariyeri yapan bir gazeteci değd, belki de bir gazeteci olarak en son görevini yapan bir kişiydi. Bu büyük başarısı ile bundan böyle, masa başında kalmaya mahkûm bir insan olarak işine devam edecekti, tabii direktör olarak!

Yirmiüçüncü Bölüm

SELENE'nin içinde hâlâ büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu ama bu ölümün değil, uykunun sessizliği idi.

Pat Harris, bir koltuğun arkalığına çıkmış, ışık hatlarını tamire uğraşıyordu. Neyse ki delici, tavanı beş milimetre daha soldan delmişti, yoksa haberleşme aracı da kullanılamaz hale gelecekti.

Bir izole şeridini sarmaya çalışırken, seslendi:

— Hat düğmesi 3'e basar mısınız Doktor, ışıklandırmanın şimdi işlemesi lazım.

Birden kabinin içi parladı, fakat aynı anda da patlamayı andıran bir gürültü koptu, bu öylesine şiddetliydi ki, Pat korkusundan koltuktan yuvarlanmıştı.

Az sonra olayın ne olduğunu anladı. Bu sadece bir hapşırık sesiydi.

Yolcular yavaş yavaş uyanmaya başlıyorlardı ve içerdeki soğuk belki de biraz fazla gelmeye başlamıştı.

Acaba ilk kim kendine gelecekti? inşallah Sue olurdu, böylece birkaç dakika rahatsız edilmeden konuşabüirlerdi.

Örtülerin altında bir kıpırdanma oldu. Pat acele ile o yöne gitti ve şaşkınlıkla bakarak fısıldadı:

— Yoo, hayır!

Eee, her şey her zaman arzu edildiği gibi olmazdı hayatta ve onun da kaptan olarak görevleri vardı.

Şeklin üzerine eğilerek, endişeli bir sesle sordu:

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Bayan Morley?

* * *

Bir televizyon yıldızı olmak, Rawson için hem çok güzel, hem de çok tatsız bir şeydi. Bütün dünyanın onun tecrübe ve bilgilerini ilgi ile izlemesi, kendine güvenini arttırmıştı. Bu, onun

eğilimini, çok sevdiği astronomi dalına döndürmesine yardımcı olabilirdi, üstelik çok para da kazanmıştı.

Fakat onunla yaptıkları televizyon yayını, insanlığın aptallığının hâlâ hüküm sürdüğü konusundaki fikir ve inancım adeta tasdik eder gibiydi.

Gerçekte Ay'daki Rawson, Dünya'daki kurbanlarına, manası olmayan ve bu konuda televizyon mühendislerinin çoktan kral oldukları önemsiz bir problemi açıklıyordu. Üstelik yayın canlı yapılamıyordu ve Dünya'ya nakilde, can sıkıcı ikibuçuk saniyelik aralar, filmden kesiliyordu.

Şef mühendis Lawrence, ***Susuz Deniz de*** sırtüstü uzanmış yatarken, bir yandan da yapılmakta olan yayma kulak kesilmişti. Saatlerden beri ilk kez biraz olsun dinlenmeye fırsat bulabilmişti ama bir türlü uyuyamıyordu. Ayrıca, şu yayındaki amatörlerden parlak bir fikrin çıkması da mümkündü. Yapılan teklifleri, Rawson'dan daha sabırlı bir şekilde dinliyordu. Rawson ise insanlığın bu aptallıklarını bir türlü kabul edemiyordu.

Az önce, Sicilya'dan gelmiş amatör bir teknisyeni yerin dibine batırmıştı.

— Anladığım kadarıyla, böylesine bir deliği açabilmek için, dakikada en azından beş ton havaya ihtiyacınız olacak Sinyor Gusalli eğer bunun gerçekten bir faydası olabilseydi tabii. Ama zaten böyle bir şeyi kaza yerine ulaştırmak imkânsız.

— Evet ama havayı her an transport etmek mümkün.

Kameraların arkasından bir ses geldi.

— Teşekkürler Sinyor Guselli, şimdi Londra'dan Bay Robertson geliyor. Sizin nasıl bir planınız var Bay Robertson?

— Ben dondurmayı teklif ediyorum.

— Bir dakika, diye Rawson protesto etti, tozu nasıl donma noktasına getireceksiniz acaba?

— Onu önce su ile ıslatacağım. Sonra buz kalıpları ile büyük bir bölümünü dondurmak mümkündür. Sonra delme işlemine geçilebilir.

— Enteresan bir buluş, dedi Tom, en azından diğerleri kadar çılgın değil. Ama ihtiyaç duyulacak su miktarı çok fazla olacaktır. Unutmayın ki kruvazör onbeş metre derinlikte bulunmaktadır. Bu demektir ki bir sütun ile ancak bir metre dondurulabilinir, bu da aşağı yukarı, onbeş çarpı, iki kere on yüksekliğinde dört santimetre küp, yani onbeş ton suyu gerektirir. Bu arada mümkün su kaybını hesaplamadım tabii, yani böylece sizin, bunun dört misline, diyelim yüz ton kadar suya ihtiyacınız olacak ve bu arada dondurma sisteminin ağırlığının 11e olacağını hiç düşündünüz mü?

Lawrence etkilenmişti, Tom teorileri kolaylıkla pratiğe çeviriyor ve son derece çabuk hesap yapabiliyordu.

Soğutucu mütehassısı böylece yerini terketmek zorunda kaldı, arkasından Afrikalı bir mucit geldi, o da bir öncekinin tam tersi, bu işi sıcaklık ile halletmeyi düşünüyordu. Büyük içbükey bir ayna vasıtasıyla tozun erimesini sağlayacağına inanıyordu,

Tom'un kendisini tutabilmek için büyük çaba sarfettiği, etraftan farkedilmeye başlanmıştı, üstelik ısı sevgilisi ekspertte öylesine inatçıydı ki, teorisinin yanlış hesaplar üzerine dayanan, tatbiki olanaksız bir şey olduğunu bir türlü kabul etmek istemiyordu. Bu da ateşli bir tartışmaya yol açtı. Derken çok yakında bir ses duyuldu.

— Kızaklar geliyor Bay Lawrence.

Lawrence tekrar sala tırmandı, evet önde Kızak 1, arkada Kızak 3 geliyorlardı.

Her ikisi de peşlerinde eşya kızaklarını çekiyorlardı, sala ulaşınca durdular ve ilk olarak iglu dışarı taşındı. Sonrası otomatik gitti. Adamlar bir mühürü söküp, iki manivelayı faaliyete geçirdiler

ve beklediler.

Ama uzun değil. İglu her iki yan duvarlarından yavaşça yükselmeye ve sıkıca katlanmış cisim, gümüşi bir renkle, serbest olmaya başlamıştı.

Jeneratörden hava verildikçe, kılıf büyüyor, uzuyordu, iglu şimdi bir metre yüksekliğe ulaşmıştı ve genişlemeye başlamıştı, istenilen büyüklüğe gelince, hava bu kez tepeye sıçramış ve ana kubbeyi oluşturmuştu.

Her şey tamamlandığında, iglu isminin bu cisme ne kadar uyduğu anlaşılıyordu.

Ardından iç dekorasyon çalışmaları başladı, yalaklar, sandalyeler, masa, dolaplar, elektronik araçlar, her parça tek tek hava eklüzünden geçiriliyordu, nihayet kubbeden bir sinyal duyuldu.

— Hazırız, içeri gelin. N

Lawrence hiç zaman kaybetmedi, iki basamaklı hava eklüzünün dış bölümünü uzay elbisesine bağlayarak, başlığını çıkardı ve içeri girdi.

Yeniden serbestçe hareket edebilmek ve insanlarla yüz yüze durup konuşabilmek gerçekten de şahane bir şeydi. Bir duş aldı, şortunu giydi -iglu'da ondan başka şey giyilmezdi- ve asistanları ile konuşmaya oturdu.

Sipariş edilen tüm materyal bu seferde getirilmişti. Geri kalanlar daha sonra Kızak 2 ile getirilecekti, ikmal listesini gözden geçirdiğinde kendini yine oranın efendisi hissetti. Görünmez bir felaketten korunmak için oksijen ihtiyacı garantilenmişti fakat Selene'nin su stoku bitmek üzereydi, bu da derhal karşılanabilirdi. Tabii besin durumu biraz problemliydi ama yine de paket şeklinde çikolata, komprime halinde et, peynir, hatta uzun sandviçler, üç santimetre çapındaki silindirler içinde, hava borusundan aşağı atılabilirdi.

Ama bunların hiçbirisi, mühendis gruplarının bir düzine teknik açıklamalarla hazırlandıkları altı sayfalık rapor kadar önemli değildi. Lawrence onu dikkatle okuyor, zaman zaman tasdik edercesine başını sallıyordu. Raporda genel olarak, son takip edilecek çalışmalar belirtilmişti ve bundan başka bir çözüm yolu da olanaksız görünüyordu.

Yolculara ne olacaksa olacaktı ama anlaşılan Seleıie yolculuğunu geride bırakmıştı.

Yirmidördüncü Bölüm

SELENE'yi zehirden temizleyen hava, şimdi sadece ihtiyaç oranında geliyordu. Komodor Hansteen, geçirdikleri günleri hatırladığında ne denli histerik anlar geçirildiğini düşünüyordu.

Ama şimdi her şey yoluna girmişti ve bunun sebebi de açıkça görülüyordu. Kurtarma ekibinin birkaç metre üstlerinde olması yeterdi bu rahatlamaya. Terkedilmiş olma hissi artık gerilerde kalmıştı, harislik ve bencillik çözülmüştü. Bu hisleri hiç kimse Hansteen kadar iyi bilemezdi. Uzay gemisi ile seferdeyken, uzayın derinliklerinde sayısız defa karşılaştıkları tehlikelerle savaşırlarken,

gemi personelinin aynı duygulara kapıldıklarını kaç kez yaşamıştı.

Aslında buradaki insanlardan, pek de sevinerek ayrılmayacaktı, hatta Bayan Morley'den bile. O dahi şimdi son derece arkadaşça ve olgun bir şekilde hareket ediyordu. Buna sebep de kadının Hansteen'e duyduğu büyük güvendi besbelli. Tabii asla bilinemezdi ama şu anda mutlu bir sona gidebilmek için her şey mevcutmuş gibi görünüyordu. Hiçbirisi, Lawrence'in onları buradan nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Bu, muhakkak ki düşünülen yollardan birinde kesin karar verildiğinde gerçekleşebilecekti. Tutuklulukları her ne kadar rahat değilse de, hiç olmazsa artık bir tehlike kalmamıştı.

Besin maddeleri de kabinin içine atıldığından bu yana, hiçbir dertleri kalmamış sayılırdı. Üstelik yüzlerce litre su da, hemen hemen boşalmış olan tanklarına pompalanmıştı.

Komodorun mümkün olan her şeyi düşündükten sonra, böylesine basit bir soruyu kendi kendine sorması aslında çok garipti. «Başlangıçta mevcut o kadar suya ne oldu?» Böylesine bir ağırlığın gemiye yüklenmesi, aslında biraz endişelenmesine sebep olmalıydı ama o bunun çok geç farkına varabildi.

Pat Harris ve şef mühendis Lawrence, bu dikkatsizliğin sorumluluğunu beraberce taşıyorlardı ve bu, tüm başarılı planların tek hatalı noktasıydı ve bir tek hata yeterdi.

Mühendis grubu hâlâ büyük bir hızla çalışıyordu ama bu, önceki gibi zamana karşı bir yarış değildi artık. Şimdi Port Roris'te, kruvazörün benzeri bir model toza batırılıp, sonra da nasıl ona ulaşılabileceği denenebilirdi. Hâlâ yüzlerce teklifler geliyordu ama artık hiç kimse onlarla ilgilenmiyordu. Karar verilmişti.

Iglu'nun yerleştirilmesinden yirmidört saat sonra, kaza bölgesine, ihtiyaç olunan her şey transfer edilmişti. Lawrence adamları ile gurur duyuyordu.

Ye şimdi artık fikrini açıklamasının zamanı gelmişti. Spencer de ona memnuniyetle bu imkânı tanımıştı.

Hatırladığı kadarıyla, birbirlerinden beş kilometre uzaklıkta olan konuşmacı ile kameraman arasında ilk kez böyle bir televizyon konuşması oluşuyordu. Resim alışılagelmiş netliği gösteremiyordu, Auriga'nın kabinindeki en ufak bir titreyişi, görüntüyü bozmaya yetiyordu, bunun için de gemideki tüm personel büyük bir sessizlik içindeydi.

Lawrence, uzay giysisi içinde, salın kenarına dayanmıştı. Vinç kolunda, iki tarafı da açık büyük bir beton silindir asılmıştı. Bu, şimdi toza bırakılacak olan borunun ilk parçasıydı.

— Uzun düşünmelerden sonra nihayet sonuca eriştik ve problemi şu şekilde halletmeye karar verdik. Bu silindirin teknik ismi kesondur. Kendi ağırlığı ile batar, alt taraftaki keskin bölüm tozu, tıpkı bir bıçağın yağı kesişi gibi keser.

Kruvazöre yetişebilmek için yeterli silindirimiz var.

Kontak elde edildiğinde ve boru alt tarafa iyice yerleştiğinde -ki bunun için Selene'nin çatısına yeterli basınç verilecektir-tozu dışarı atmaya başlayacağız. Bu işlem bittiğinde de ortaya, Selene'ye kadar uzanan açık bir çukur, bir çeşit kuyu çıkacaktır. Böylece işin yarısı bitmiş olacaktır. Sadece yarısı. Sonra bu çukuru, basınçlı hava ile şişirilmiş iglu'muza birleştireceğiz ki, hiç hava kaçağı olamasın. Ama inanıyorum ki, kruvazörün tavanını kestiğimizde, bu komplikasyonları olmayan bir problemdir.

Kolunu kaldırarak vinç şoförüne işaret verdi.

— Aşağıya!

Silindir yavaşça, tamamen gözden kaybolana kadar tozun içine gömülmeye başlamıştı. Üstünde

sadece dar bir yuvarlak görüntüsü kalmıştı.

Bir mühendis, elinde bir su terazisi ile kesonun boyunca dikkatli ilerleyerek, silindirin dikey bir şekilde inip inmediğini kontrol ediyordu, sonra başparmağını gösterdi. Lawrence bu işareti aldı.

— İki numara tamam!

Şimdi en son sahne geliyordu. Birinci, parça yerinde öylesine sağlam ve sabit durmalıydı ki üstüne bir İkincisi eklenebilsin. Bunun için aslında bir vinç daha gerekliydi ama onu başka bir işte kullanabilmek için, vazifesini bir taşıyıcıya vermişlerdi.

— Şimdi Allah aşkına hiçbir hata yapmayın, diye mırıldandı Lawrence. İkinci parça da eşya kızağından alınmış ve üç teknisyen tarafından dikey bir hale getirilmişti. Sallanan silindir, burada gerçek ağırlığından çok daha aşağıdaydı ama santrifüj kuvveti aynı Dünya'daki gibiydi. Devrildiğinde altında kalan bir adamı rahatlıkla ezebilirdi.

İki parça da birbirine bağlanmıştı ve Lawrence'in emri ile, bu ikinci parça da aşağıya bırakılmaya başlandı.

Tozun direnme gücü gittikçe artıyordu ama keson da aynı dirençle toz altında yol alıyordu.

— Sekiz metre, dedi Lawrence, yarıdan fazlasını başardık, üçüncü parça, haydi!

Bundan başka, dörtte bir uzunlukta bir. Silindir daha vardı, Lawrence bunu yedek parça olarak getirtmişti.

— Oniki metre, sadece üç metre mesafemiz kaldı, Selene! Her an gemiye ulaşabiliriz.

Hansteen, iki dakika önce, kesonun çarpması ile oksijen borusundaki titreşimi hissetmişti.

Evet bir titreşim daha, aynı anda kabinin içini toz doldurdu. Bu arada iki hava borusu da biraz yukarı çekilmişlerdi, şimdi kabinin yirmi santim kadar yüksekliğinde duruyorlardı. Çevrelerindeki çimento kuruyunca bu gevşeklik kaybolacaktı muhakkak ama Hansteen buna rağmen Harris'i durumdan haberdar etmeyi daha doğru buldu.

-— Komik bir durum, borular titrese bile onları çimentonun sabit tutması gerekirdi.

Bir koltuğun üstüne çıkarak boruları inceledi. Bir müddet sustu ve aşağı atladı. Yüzü endişeli bir hal almıştı.

— Ne var, diye Hansteen sakin bir şekilde sordu.

— Boru tavandan yukarı kaymaya başladı. Onu en son ölçtüğümden bu yana en azından bir santimetre kısalmış durumda.

Saldaki birileri yeterince dikkat etmemiş olsa gerek, durdu ve birden: «Aman Allah'ım,» diye fısıldadı. «Bunun sebebi acaba bizde mi, yoksa daha da derinlere mi gömülüyoruz dersiniz?»

— Bunda ne var ki, dedi Komodor, altımızdaki toz, muhakkak bir yerde sabitleşecektir, bu demektir ki daha uzun zaman tehlike içinde değiliz. Şu boruyu yerleştirdiklerinden bu yana yirmidört saat geçti ve bu zaman içinde sadece bir santimetre daha battık. Ayrıca herhangi bir tehlike baş gösterirse, boruları yukardan daha da uzatabilirler. Tabii, bu doğru bir cevap. Bunu benim de düşünmem gerekiyordu. Anlaşılan uzun bir zamandır çok yavaş bir şekilde batmaya devam ediyoruz ama bunu ancak şimdi anlayabildik. Fakat yine de Lawrence'e bunu bildirmeliyim, belki hesaplarına bir etkisi olabilir.

Pat kabinden öne, pilot koltuğuna doğru ilerledi ama istediği yere kadar erişemedi.

Yirmibe*şinci Bölüm*

TABİATIN, şimdi Selene'nin içinde bulunduğu şu duruma gelebilmesi için aslında en azından bir milyon yıla ihtiyacı vardı.

Selene ikinci kez yine onun tuzağına düşmüştü.

Uzay gemilerinin aksine Selene'de kullanılan ve üretilen az miktardaki su, gerektiğinde boşaltılabilirdi.

Fakat şu geçmiş beş gün zarfında Selene dışarıya yüzlerce kilo su ve buhar atmıştı. Bütün bunlar da, suya hasret toz tarafından emilmiş ve suyun salıverildiği bölgede adeta bir bataklık meydan a gelmişti. Kruvazör de, yavaşça oluşturduğu bu temelde batmaya başlamış, tepeden inen kesonun son baskısı da bunu tepiştirmişti.

Yukarda salda, facianın ilk işareti olan kırmızı ikaz lambası yanmaya başlamış ve bunu takip eden haberleşme sinyali, her frekansta ötmeye başlamıştı. Görevli tekniker, derhal sesi kapatmıştı ama kırmızı lamba yanmakta inat ediyordu. Ölçü aletine ilk bakışında Lawrence neler olduğunu derhal farketti. Her iki boru da Selene ile bağlantılarını kaybetmişlerdi. Hava temizleme tesisleri, temiz havayı bunlar yolu ile Selene yerine denize iletiyor ve denizdeki tozu da diğer boru ile yukarı pompalıyordu. Lawrence, filtrenin temizlenmesinin ne kadar zaman alabileceğini düşünmeye çalıştıysa da, bu fikrinden hemen caydı. Şu anda tek çabası Selene ile irtibat kurmaktı.

Hiçbir cevap yoktu yine. Tüm frekansları denemiş, fakat ***Susuz Deniz***'den hiçbirine karşılık gelmemişti.

— İşleri tamam, dedi, her şey bitti. Az daha başarıya ulaşıyorduk, ama az daha. Bir saat geç...

«Ne olabilir acaba?» diye düşündü. Belki sebep tozdu ama gemi iç direncinin buna karşı koyması gerekirdi. Bu durumda bir tek sebep gösterilebilinirdi, toz kruvazörü daha da derinlere gömülmüştü. Böylece onlar da oyunu kaybetmişlerdi...

Selene son derece yavaş düşmeye başladığında, Pat durumdaki ilk değişikliği derhal fark etti. Dışardan emici bir ses geliyordu, oksijen boruları yerlerinden çıkmışlar, kruvazör geriye doğru eğilmişti. Fiberglas çıtırdadı, borulardan biri hava eklüzünün tavanına çarparak kayboldu ve geride bıraktığı delikten, kalın bir dalga şeklinde hücum eden toz, kabinin içine boğucu bir bulut halinde çökerek yere kadar indi.

Komodro Hansteen içlerinde ilk reaksiyonu gösteren olmuştu. Bu toz selini durdurabilmek için, üstündeki gömleği parçalarcasına çıkarıp, elinde yuvarlayarak, bu açıklığa sıkıştırdı. Şimdi toz, gömlekten açıkta kalan yerlerden bir spray gibi fışkırıyordu. Tam tozu durduracaktı ki, ikinci boru yerinden çıktı, çıkarken de elektrik tellerinin yeniden tahribine sebep oldu ve tüm ışıklar bir anda sönüverdi.

— Onu ben hallederim, diye bağıran Pat, bir saniye sonra elindeki gömleğini borudan açıkta kalan deliğe bastırdı.

Bugüne kadar ***Susuz Deniz'de*** yüzlerce defa dolaşmıştı ama asla şu toz ile direk bir teması olmamıştı. Şimdi ise bu gri, sevimsiz pudra, burun ve gözlerine doluyor nefes almasını ve birşeyler görmesini engelliyordu. «Boğulmaktan daha da fecisi varmış» diye düşündü. «Canlı canlı gömülmek.»

Tozun içeri akması sadece incecik bir hat haline gelince, bunun kaderlerinin yazıcısı olacak bir durum olduğunu anladı. Onbeş metre kalınlığındaki toz, aydaki çok düşük yer çekimi etkisi ile, öldürücü bir şekilde içeri girememişti neyse ki, eğer delikler biraz daha büyük olsaydı, bütün bu çabaları yersiz olacaktı.

Pat, başına ve omuzlarına akan tozları silkeledi ve gözlerini açtı. En azından tekrar görebiliyordu. Tehlike lambası hâlâ işliyordu. Komodor bu arada deliği iyice tıkamayı başarmış, şimdi de kâğıt bardaklarla kabinin her yerini kaplayan tozun üzerine su serpiyordu. Toz bu elki ile derhal çamur halinde yere çökmüştü.

Hansteen Pat'a bakarak:

— Şimdi Kaptan dedi, herhangi bir teoriniz var mı?

— Neler olup bittiğini bilmiyorum ki, belki bunu yukardakiler açıklayabilirler.

Koltuğuna erişebilmek için tırmanmak zorundaydı çünkü gemi otuz derece geriye doğru eğilmişti. Pat haberleşme aracına vardığında, içinde garip bir his duymaya başlamıştı. Bütün bu uğraşılar saçmaydı. Hiçbir kurtuluş yolu kalmamıştı artık.

Aracı işletmeye çalıştığında, bu hissinde ne kadar haklı olduğunu anladı. Oksijen borusu aynı zamanda haberleşme tesisinin elektrik hatlarını da parçalamıştı.

Pat yavaşça geriye döndü, yirmibir kişi ümit dolu bakışlarla onu seyrediyordu. Ama o sadece Sue'yu görüyordu. Kızın yüzünde endişe ve azim okunuyordu ama korkudan eser yoktu. Pat tüm ümitsizliğinin uçup gittiğini hissetti.

— Şeytan bilir neler olduğunu, ama şuna inancım sonsuz ki, daha sonumuz gelmedi. Belki biraz daha gömüldük fakat saldaki arkadaşlarımız bize erişeceklerdir. Bütün bu, kısa bir duraklama anlamına geliyor, daha fazla değil. Bunu büyük bir dert edinmemize hiç gerek yok.

— Etrafta huzursuzluk doğurmak istemiyorum Kaptan, diye Barrett lafa karıştı, ya sal batmışsa o zaman halimiz ne olacak?

— Bunu haberleşme tamir edilir edilmez öğreneceğiz. Tavanda sarkan karmakarışık elektrik tellerine bakarak, şu spagetti'yi bir düzene sokuncaya kadar, sizin şu küçücük lambalarla idare etmeniz gerekecek.

—Oh, hiç dert değil, dedi Bayan Schuster, onlar benim pek hoşuma gidiyorlar.

Pat zayıf ışıkta yeterli olmasa bile, yolcuların yüzlerindeki ifadeleri seçebiliyordu. Bir dakika sonra da tüm sakinliklerini kaybetmeye başlayabilirlerdi.

Pat tesisi tamir edemeyeceğini anlamıştı.

—Durum çok ciddi. Sal'ı, buraya bir mikrofon uzatamadıkları müddetçe de bu durumdan haberdar etmeye imkân yok.

— Bu demektir ki, dış dünya ile kontağımız, yeniden tümüyle kesildi, dedi Barrett. Onlar ise neden cevap vermediğimizi anlayamayacaklar. Böylece de ölmüş olduğumuzu düşünerek geriye dönecekler.

— Şef mühendis Lawrence'i kendi kulaklarınızla dinlediniz. O böyle her şeyi yarıda bırakacak bir insan değildir. Bunu yapmadan önce de yaşamadığımızın kesin delillerini bilmek isteyecektir. Bu olayı kendinize dert etmeyiniz.

— Peki hava durumu ne âlemde? dedi Profesör Jayawardene, şimdi yeniden kendi depomuz ile geçinmeye başladık.

— Birkaç saat yetmesi gerek, çünkü emici tekrar işlemeye başladı. O zamana kadar da boruları tekrar eski yerlerine oturtacaklardır. Geçecek zamanda meşgul olacak bir şeyler bulmalıyız yine. Üç günü başarı ile geçirdik, birkaç saat daha sabırlı olmalıyız.

Pat yolculardan birinin yerinden kalktığını gördü. Bu, şimdiye kadar ağzından bir kelime olsun çıkmamış, sessiz Bay Radley idi.

Pat, Yeni Zelandalı olması haricinde, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

— Bir şey mi söylemek istiyorsunuz Bay Radley?

Radley, zayıfça aydınlatılmış kabinde, tıpkı sınıfındaki öğrencilerine hükmeden bir öğretmen havasında:

— Evet Kaptan, dedi. Size bir açıklama yapmak zorundayım. Korkarım ki bütün bu olanlarda suç benim!..

Şef mühendis Lawrence konuşmasını yarıda bıraktığı anda, iki saniye içinde tüm dünya, bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. Mars ve Venüs'tekiler de bunu bir, iki dakika sonra öğrenmişlerdi. Ekranlarda, olayın sebebini açıklayacak bir hareket yoktu, uzay elbiseleri içindeki görüntüler, birbirlerinin yanlarında durmuşlar sessizce konuşuyorlardı.

Eziyet dolu uzun dakikalar geçiyor ve Auriga'daki stüdyoda Jules, görüntüleri ekrana geçirmeye çalışıyordu.

Sonunda saldaki konuşmalar bitmişti. Belki şimdi Lawrence beş dakikadır arkası kesilmek bilmeyen sinyallere cevap verecekti.

— Allah'ım, dedi Spencer, buna asla inanamam! Orada neler olduğunu görüyor musunuz?

— Evet, cevabını verdi Anson, gözlerime inanamıyorum ama kurtarma ekibi geri çekiliyor.

Nasıl bir kurtarma botu, artık ümit kesilen, batmış bir gemiden ayrılırsa, her iki kızak da tüm personeli ile birlikte salı terkedip geriye dönüyorlardı.

Yirmialt*ıncı Bölüm*

BELKİ DE Selene'nin haberleşme sisteminin işlemediği daha hayırlıydı. Eğer yolcular, kızakların onları terkedip geri döndüklerini bilselerdi, herhalde şu andaki moralleri tamamen sıfıra düşecekti. Ama şu anda kruvazördeki hiç kimse kurtarılmayı falan düşünmüyordu bile.

— Ne demek istiyorsunuz, bütün suçun sizde olduğunu söylemekle? diye Pat şaşkın bir sesle sordu.

— Bu çok uzun bir hikâye Kaptan. Radley'in sesi Pat'a çok garip geliyordu, adeta bir robotun konuşmasını dinler gibi. Tabii bütün olayları benim gerçekleştirdiği söyleyecek değilim ama hepsinin de bir tesadüf olmadığını üzülerek bilmenizi isterim. Biliyor musunuz, onlar benim peşimde.

«İşte bir bu eksikti» diye düşündü Pat. «Her şeyin aleyhimizde işlediği bir gerçek, şu küçücük insan grubunda önce histerik bir kadın sonra bir esrarkeş şimdi de delinin biri çıktı karşımıza.»

Fakat sonra, bu hükmünde biraz da haksız olduğunu farketti. Gerçekte çok şanslıydı. Çünkü

Radley, Bayan Orley ve Baldur'un karşısında, Komodor, Dr. McKenzie, Schuster'ler, küçük prof. Jayawardene, David Barrett ve diğer mantıklı yolcular bulunuyorlardı. Birden içinde tüm yolcuları için büyük bir sempati duydu.

Hepsinden önce de Sue için. Sue kabinin arka bölümünde görevi ile meşgul oluyordu ve o anda hiç kimse farketmeden ecza dolabına gitmiş, bir uyku tüpünü çıkarmıştı. Radley kendini kaybederse buna her an ihtiyaç duyulabilirdi.

Radley ise son derece mantıklı ve kendine hâkim görünüyordu. Kendisinin Yeni Zelanda'dan Ay'a seyahat yapmakta olan, eski bir muhasebeci olduğunu anlatıyordu.

— Bu çok enteresan, dedi Komodor, ama bilgisizliğimi affedin ve söyleyin bize, kimsiniz ve neden peşinizdeler?

—Muhakkak ki uçan daireleri duymuşsunuzdur Komodor.

«Uçan ne...?» diye düşündü Pat, ama Komodor belli ki bu konuda daha bilgiliydi.

— Evet, astronomi üzerine yazılmış kitaplarda bu konuyu da okumuşumdur. Aşağı yukarı seksen yıl önceleri bu, çok moda olmuş bir konuydu, değil mi?

— Çok ilerilere gittiniz. Bu konu ilk önce geçen yüzyılda insanların ilgisini çekmeye başlamıştı. 1920 yıllarından kalma bir manuskripte, bu vasıtalar hakkında detaylı tanımlayıcı bilgiler verilmiştir. Yirminci yüzyıldan önce de, onların belki de binlerce değişik tanımları yapılmıştı.

— Bir dakika, diye Pat söze karıştı, şimdi bu uçan dairelerden bahsetmenin manası ne? Bunlardan hiç haberim bile yok benim.

— Bu demektir ki bilgileriniz çok zayıf Kaptan. Uçan daire adı, 1947'de, bu garip, yuvarlak uçak gövdelerinin tam olarak tanımlanması sonucu verilmiş bir isimdir. Bunlar planetlerimizi asırlardan beri dikkatle izlemektedirler. Bazıları da onları UFO diye isimlendirmiştir.

Yolculardan biri şüpheli bir sesle sordu.

— Bu uzay misafirlerinin dünyayı izlediklerine gerçekten inanıyor musunuz?

— Daha da fazlası ile. Çoğu zaman dünyaya inmişler ve insanlarla konuşmuşlardır. Bizler buralara gelmeden, ayın arka tarafındaki üs noktası onların yeriydi ama ilk araştırma roketleri gelmeye başladığında onlar da bu yerlerinden oldular.

— Bütün bunları siz nereden biliyorsunuz?

Radley bu şüphe dolu soruyu duymamış gibi göründü. İnandığı şey belki kökensiz gibi görünüyordu ama aynı zamanda da etkileyiciydi ve o sahip olduğu bu fantazi zenginliği içinde, kendini mutlu hissediyordu.

— Biz devamlı kontak halindeyiz. Bazılarımız, uçan dairelerdeki insanlarla telepati yoluyla bağlantı kurmakta başarılı oldular. Böylece onlar hakkında çok şeyler biliyoruz.

— Peki nasıl oluyor da bunların haricinde başka kimse bir şey bilemiyor, madem bu kişiler planetlerde bir yerlerde yaşıyorlar, neden bizim uzay gemisi adamlarımız bunlarla hiç karşılaşmadılar?

— Ooo, bu çeşit karşılaşmalar olmuştur tabii ki ama gizlilik içinde kalmıştır. Bilim adamları, uzayın dışındaki böylesine zeki yaratıkların varlıklarının açıklanmasını doğru bulmamışlardır. Eğer bir pilot, bir uçan daire ile karşılaştığını açıklarsa, bütün dünya ona güler.

— Peki siz böyle bir şey gördünüz mü Komodor? diye Bay Schuster sordu, yoksa siz de mi bu konuda konuşmak istemiyorsunuz?

— Sizi hayal kırıklığına uğratacağım belki ama, beni affedin, dedi Hansteen, size yemin ederim ki, bugüne kadar karşılaştığım tüm uzay gemileri, Lloyd'un sicilindekilerden başka olmamıştır.

Bakışları Pat'ınkilerle karşılaştığında onu, -en iyisi bunu mutfakta konuşalımdemek istediğini anlarcasma başı ile tasdik etti. Anlaşılan bu Radley zararsız birine benziyordu. Üstelik onun heyecanına kapılan yolcular, içlerinde bulundukları ciddi tehlikeyi bir an içiıı olsun unutmuşlardı.

Mutfağa girdiklerinde kapıyı kapattılar.

— Evet Pat, onun hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Bu saçmalığa gerçekten inanıyor mu?

— Oo evet, her kelimesine. Bu tipleri iyi tanırım.

— Ama bu, pek de hoş olmayan bir durum. Şimdi, yolcular da bu uçan dairelerden bahsetmeye başladılar.

— Bence hiç de kötü bir fikir değil. Başka ne yapsınlar ya? Şunu kabul edin ki, Lawrence tekrar tavanımıza vurana kadar, burada oturup beklemekten başka bir şey yapamayız.

—Hâlâ oradaysa tabii. Belki de sal batmıştır, bir şey bilmiyoruz ki.

— Yoo, bunu pek büyük bir ihtimal olarak görmüyorum. Sarsıntının bu kadar büyük olmasına imkân yok. Ne kadar dibe battık şimdi?

— Diyebilirim ki on metre kadar.

— Saçma, tüm olay sadece birkaç saniye sürdü, bu zaman zarfinda, iki üç metreden daha fazla battığımıza inanansam.

Pat da buna inanmakta güçlük çekiyordu ama inşallah Komodor haklıydı.

— Belki de yukarda hiçbir şeyin farkına varmadılar, diye Hansteen konuşmasına devam etti ve haberleşmenin neden böyle durup dururken kesildiğine de şaşıyorlardır. Aracın tamir edilemeyeceğinden emin misiniz?

—Kesinlikle, kabinin içinden, zarar gören yerlerin tamiri olanaksız.

— Eh ne yapalım, elimizden bir şey gelmiyorsa, biz de içeri dönüp Radley'i dinlemeye devam edelim bari.

* * *

Jules, kızakları kamerası ile yüz metre kadar takip etmişti, bu arada üstlerinde sadece yedi kişinin varlığını farketti, oysa sekiz olmaları gerekiyordu.

Derhal kamerayı sala çevirdi, tam o sırada da saldan sinyal gelmeye başlamıştı.

— Ben şef mühendis Lawrence, dedi yorgun ve şüphe dolu bir ses, kesinti için özür dilerim ama neler olduğunu sizler de gördünüz. Öyle anlaşılıyor ki gemi yeniden battı, şu anda nerede bilemiyoruz çünkü haberleşmemiz kesilmiş durumda.

Herhangi bir şeyin patlak verebileceğini düşünerek adamlarıma yüz metre kadar geriye çekilme emrini verdim. Riziko'ya girmek istemiyoruz. Şu anda yapılabilecekleri yardımsız da başarabileceğim kanısındayım.

Birkaç dakika sonra yine arayacağım, tamam.

Lawrence salın kenarından uzanıp, sayesinde Selene'yi buldukları sondayı tozdan çıkarıp aldı. Boyu yirmi metre derinliğe kadar yeterdi ama, Selene daha da derinlerdeyse başka bir şey bulması gerekiyordu.

Sopa toza gömülerek yavaş yavaş girmeye başladı, Selene'nin ilk pozisyonundaki derinliği de geçti, onbeş, sıfır beş metre...

— Daha ne kadar, diye fısıldadı Lawrence.

Ama sopa birbuçuk metre daha gittikten sonra batık kruvazöre erişmişti.

Yalnız hiç de hoş olmayan bir durum, Selene'nin bu sefer düzgün olmayan bir şekilde batışıydı. Geminin arkası, sondadan anlaşıldığına göre otuz derece dibe yatık vaziyetteydi ve bu da Lawrence'in planlarının altüst olmasına yeterliydi.

Kruvazörün hiçbir elektrik sistemi çalışmıyordu, anlaşılan, peki içindekilerin ne olduklarını nasıl öğrenecekti. Onlar belki sondayı duyacaklardı ama buna cevabı, yukarı nasıl ileteceklerdi.

Bunun da bir yolu vardı. Çok basit ve primitiv bir yoldu bu. Birbuçuk yüzyıldan beri artık elektronik tekniği bu yolu çoktan silip kaldırmıştı ama...

Lawrence ayağa kalktı ve uzakta beklemekte olan kızaklara seslendi.

— Geri gelebilirsiniz, hiçbir tehlike yok. Batış iki metreyi bile bulmuyor.

Milyonlarca seyirciyi unutmuştu bile.

Yirmiyedinci Bölüm

PAT ve Komodor kabine geri döndüklerinde, diskusyon olanca canlılığı ile devam ediyordu. Şimdiye kadar sesi çıkmamış Radley tüm dikkatleri üstünde toplamış, kendisine karşı çıkan herkese cevabını yetiştiriyordu. Tecrübeli bir avukat olan Schuster bile, onunla başa çıkamamıştı.

— Bu kabul edilecek bir şey değil, binlerce bilim adamının olayları bilip de, bu konuda tek kelime bile söylememeleri.

— Oo tabii ki de gerçeği söylemeyi deneyenler çıktı ortaya ama tüm deliller, acaip bir şekilde ortadan kaldırıldı, hatta bazen, bunları beraberlerinde taşıyan insanlar da. Bu konuda hiçbir merhamet tanınmaz.

— Ama siz, onların kendilerinin insanlarla temasa geçtiklerini söylediniz, bu aykırı bir durum değil mi?

— Katiyen. Bakın, iyilerin ve kötülerin savaşı dünyada olduğu kadar, universum'da da geçerli. Uçan dairelerin bir bölümü bize yardıma çalışırken, bir bölümü de bize sahip olmaya uğraşıyor ve bu iki grup binlerce yıldan beri birbirleriyle savaşıp duruyorlar. Bazen bunun dünyada da etkileri görülüyor, Atlantis'in batmasını buna sadece bir örnek olarak verebiliriz.

Hansteen gülmesinin önüne geçemedi, anlaşılan insanlar, Atlantis'in batışına hâlâ bir cevap bulmaya çalışıyorlardı.

— Bize hâlâ, bunların neden sizin peşinizde olduklarını açıklamadınız, dedi Bay Schuster, onlara ne yaptınız ki?

— Bazı sırlarını keşfetmem hoşlarına gitmedi, onun için de beni ortadan kaldırmak istiyorlar.

— Bunun için daha az karışık metodlar kullanılabileceğini zannederdim.

— Bu yaratıkların düşünme güçleri, bizim sınırlı anlama kabiliyetimizin çok daha üstündedir. Ama bütün bu olanlar, sanki hep birer kazaymış intibaını veriyor, hiç kimse şimdiye kadar bu inancın dışına çıkabilmeyi düşünmedi.

— Doğru, çalışma hiç de kötü sayılmaz. Ama mademki şimdi hiçbir şeyin önemi kalmadı, bize konuyu ve sırları açıklayın bari.

— Seve seve. Olaylar aslında 1953 yılında başladı. Amerikalı astronom O'Neill, ayda birtakım ilgi çekici şeyler keşfetti. Mare Crisium'un doğru duvarında küçük bir köprü!.. Diğer astronomlar bunu duyunca tabii onunla alaya başladılar ama bazı kıymetli bilim adamları böyle bir köprünün var olabileceğini kabul ettiler. Anlaşılan bu ilgi, uçan dairelerin hoşuna gitmemiş olacak ki, birkaç yıl sonra küçük köprüyü ortadan kaldırdılar.

Yolculardan biri Radley'in, bulundukları yerden birkaç bin kilometre uzaklıktaki Mare Crisium'da ne işinin olduğunu sorması üzerine:

— Ümit ettim ki, diye söze devam etti Radley, eğer kendimi tipik bir turist olarak tanıtabilirsem, bu yaratıkların şüphelerini üzerime çekmeden, gerekli incelemeleri yapabilirim. Aranılan delilin, hemisferin batısında bulunduğunu bildiğim için de, doğuya seyahata başladım. İlk hedefim Mare Crisium'a ulaşmaktı, onun için de, ayın arka tarafına giden dolambaçlı yolu seçtim. Ayrıca oralarda görmeyi çok arzu ettiğim bazı yerler de vardı. Ama anlaşılan onlar benden çok daha zekiydiler. Ajanlarından birinin beni tanımış olabileceğini düşünmem gerekirdi, onlar istediklerinde insan şekline de girebilirler. Belli ki böylece, aya ayak bastığımdan beri gözetlenmeye başladım.

Radley'in bu konuşmalarını ciddiye aldığı anlaşılan Bayan Schuster:

— Bize şimdi ne yapacaklarını bilmek isterdim doğrusu, dedi.

— Bunu size söylemeyi çok arzu ederdim sayın hanımefendi. Biliyoruz ki bu yaratıklar ayın derinliklerindeki çukur bölgelerde yaşarlar. Bizi de oralara götüreceklerinden biç şüphem yok. Ama tabii yine de bilinmez. Farkettiyseniz, kurtarılmamıza ramak kalmışken, yaratıklar bunu da engellediler. Şimdi öyle bir yere gömüldük ki, artık kurtulabileceğimizi hiç sanmıyorum.

«Artık gerçekten de yeter,» diye düşündü Pat. «Şu deli, nihayet tüm yolcuları kendine benzetip, hepsinin akıllarının karışmasına sebep olacak. Ama şunun çenesini kapatabilmek için ne yapabilirim? Acaba tek çare Harding' in Hans Baldur'a yaptığı gibi, çabuk bir el hareketi ile bu çılgını da rüyaların derinliklerine mi göndermek gerekiyor.» Bu fikirden her ne kadar hoşlanmadıysa da, bu düşünceler içinde Harding'e baktı. Harding Pat'ın bu bakışını tasdik edercesine ayağa kalkmıştı bile! «Hayır, hayır!» diye sessizce içinden bağırdı Pat. «Ben öyle demek istemedim, bırakın zavallı deliyi kendi dünyasında yaşasın. Siz ne biçim adamsınız?»

Derken rahat bir nefes aldı. Harding yerinden kalkmış fakat Radley'e yaklaşmak gibi bir harekette bulunmamıştı.

— Bu durumda benim de size bir açıklamada bulunmamın zamanı geldi. Arkadaşımızın anlattıklarının çok az da olsa, küçük bir bölümü gerçektir. Yani, takip edildiği doğrudur ama uçan daireler tarafından değil, benim tarafımdan.

Bir amatör olarak doğrusu oldukça başarılıydınız Wilfried George Radley ve bu son derece enteresan bir av oldu. Christchurch'den Astrograd'a, Claius'a, Tycho'ya, Ptolemausa, Platoya Port Rorise ve son nokta olan taa buraya kadar süren bir av.

Radley hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu, tek tepkisi başım hafifçe eğmesiydi. Harding devam etti:

— Anlayacağınız gibi ben kriminal polisim ve her şey in ötesinde hile olayları ile meşgul olurum. Bu konuda konuşmam yasak olduğu halde, yaptığım işin son derece enteresan bir iş olduğunu söyleyebilirim. Bay Radley'in garip düşüncelerine hiçbir ilgi duymuyorum. Söyledikleri gerçek olsun olmasın, kendisi Yeni Zelanda'da son derece iyi kazancı olan, başarılı bir muhasebeci idi. Fakat kazancı yine de aya böyle bir yolculuğu karşılayabilecek yükseklikte değildi. Ama bu bir problem değil çünkü Bay Radley, Christchurch'deki Kredi Enstitüsü'nde çalışan ilk muhasebecidir. Her

nasılsa çalıştığı yerden Qu katagorisinde bir kredi kartı elde etmeyi ve bunun sayesinde tüm güneş sistemlerinde dolaşabilmeyi, otellerde kalıp, restoranlarda yiyebilmeyi ve beşyüz dolara kadar olan çekleri bozdurabilmeyi başarmıştır. Bu kartlara sahip olan çok az insan vardır ve onlar da Plutonium'dan devamlı tetkik edilirler. Tabii bu kartlarla birtakım oyunlar döndürülmeye çoğu kez çalışılmıştır ve onu çalan kişi, birkaç gün felekten gün çalmaya muvaffak olabilir ama sadece birkaç gün. En uzunu ise bir hafta süren bir rekordur, sonuçta hepsi yakayı ele verir.

— Dokuz gün, diye Radley beklenilmez bir şekilde karşılık verdi.

— Özür dilerim, siz daha iyi biliyorsunuz. Dokuz gün. Fakat Radley, onu bulmadan önce üç haftadan beri yoldaydı, yıllık iznini alarak önce Astrograd'a oradan da Ay'a uçtu ve tabii böylece, dünyanın dışına çıkabilen ilk ve ümit ederim ki son kişi oldu.

Şimdi hepimizin bilmek istediği, bu işi nasıl başardığı. Herhalde bu merakımı giderecek bir açıklama yaparsınız Radley. içinde bulunduğumuz şu durumda bu ricamı kıracağınızı zannetmiyorum. Her ne kadar sonunda hapsi boylayacağınızı bildiyseniz de bunu neden yaptığınızı, neden sahip olduğunuz iyi ve rahat görevinizi terk ettiğinizi bir türlü anlayamıyorum. Tabii Ay'a geldiğinizi görünce bunun sebebini de bulabiliyorum ama bu işi nasıl başardınız onu bilmek istiyorum.

— Gerçekten de çok üzgünüm. Firmam bana son derece iyi muamele ediyordu fakat bir niyet peşindeydim ve istediğim delilleri bulabilseydim...

İşte tam o sırada İnspektör Harding haricinde herkesin Radley'e olan ilgisi sönüp gitmişti. Uzun zamandır heyecanla bekledikleri ses duyulmuştu yine.

Lawrence"in sondası tavana vurup duruyordu.

Yirmisekizinci Bölüm

«İÇİMDE sanki yarım asırdan beri burada yaşıyormuşum gibi bir his var,» diye düşündü Spencer, ama güneş hâlâ batıda alçakta duruyordu. Öğle vaktinin erişebilmesi için daha üç güne ihtiyaç vardı. «Daha ne kadar bu dağ başında oturup bekleyeceğim, Anson'un saçmalıklarını dinleyip şu salı izlemeye devam edeceğim?»

Bu sorulara cevap yoktu tabii. Keson aşağı indirildiğinde, ekip tam başarıya ulaşmak üzereyken, şimdi her şeye başlamak gerekiyordu. Bu son olayın, televizyon yayınlarına geçecek bölümlerinin, bir heyecan doğuracağını beklemek biraz saçmalık olurdu. Şimdi ne olacaksa denizin dibinde ya da iglu'nun duvarları arasında gerçekleşecekti. Lawrence hâlâ, sal üzerinde bir kameranın yerleştirilmesi teklifini red ediyordu. Aslında Spencer ona hak veriyordu ve Auriga'nın tüm bu sıkıcı beklemeye rağmen geri dönmemesi gerekiyordu. Her şey yolunda giderse, yine dramatik bir sahne ile karşı karşıya gelinebilirdi, ya da trajedik bir sonla. Ergeç toz kızakları Port Roris'e geri döneceklerdi, Selene'deki insanlarla, ya da onlar olmadan. Spencer de onların geri dönüşlerini kaçırmak istemiyordu, bu dönüş güneş ışığına, ama belki de yerin altının zayıf ışıklarına doğru bir dönüş olacaktı.

Selene'yi tekrar bulur bulmaz, Lawrence delme işlemini hemen başlattı. Kontrol ekranında,

oksijen borularının ikinci kez tozun içine daldırıldıklarını seyrediyordu. Selene'dekilerin hâlâ yaşadıklarından emin olmadan nasıl bu işe yeniden başlıyordu, hiçbir haberleşme olmadığına göre, bu çalışmadan nasıl bir sonuç alabilirdi?

Bütün bu soruları, borunun tekrar indirilmesini izleyen milyonlarca insan sorup duruyordu. Selene'dekiler de bunun cevabını bulamıyorlardı, Komodor bile.

Tavandaki seri vuruşu duyduklarında, bunun sadece ince bir sondadan gelmediğini anladılar. Bir dakika sonra delici fiberglası delmeye başlamıştı bile. Selene'nin içindekiler kendilerini sanki zamanı gelen mahkûmlar gibi hissediyorlardı.

Bu kez delici, artık her ne kadar işe yaramıyorsa da, ana kabloya yaklaşmıştı. Yolcular, gürültü gittikçe artıp cam parçaları düşmeye başladığında, hipnotize olmuşlar gibi, gözleri tavana dikilmiş seyrediyorlardı. Derken delicinin başı birden içeri girdi, boru kabinin yirmi santimetre derinliğine kadar uzandı ve hepsi bir alkış kopardılar.

«Peki, ya şimdi?» diye kendi kendine sordu Pat. «Saldakileıle irtibata geçemiyoruz. Delici başını ne zaman sökmem gerektiğini nereden bileceğim. Aynı hatayı bir daha tekrarlamayacağım bir gerçek.»

Birden, Selene'dekilerin hayatları boyunca unutamayacakları bir olay oldu, borudan «dit-dit-dit-dah» sesleri gelmeye başlamıştı. Pat derhal anlayarak, sivri bir cisimle boruya vurarak – morsunu vermeye başladı.

Bu kez daha yavaş bir sinyal geldi. Belli ki bu zamanda pilot ve uzay teknisyenleri, belki de hayatlarında tek bir defa kullanacakları bu modası geçmiş diye düşünülen alfabeyi zorlukla öğreniyorlardı.

Her neyse, işte şimdi kullanmanın sırası gelmişti.

Ditdit-dah, öttü boruda, dah-dit... dit-dit-dit-dah-ditdah-dit, dit-dah-dit... dit... dit-dah-dah.

Derken haber tekrarlandı, ta ki Pat ve Komodor iyice anlayana kadar.

— Deliciyi sökmemiz gerekiyor, dedi Pat, öyleyse başlayalım.

Bir hortum gibi hücum eden hava, yolcuları yerlerinden sıçratmıştı ama sonra yirmiiki kişi, geleceğini ümit ettikleri oksijeni beklemeye başladılar.

O geleceği yerde, boru konuşmasına devam ediyordu. Açıklıktan, derin, hayaleti andıran bir ses geliyordu, fakat anlaşılabilen bir sesti bu. Öylesine yüksek ve beklenilmeyen bir anda duyulmuştu ki, yolcular korku içinde kalakalmışlardı. İçlerinde çoğu, hayatlarında konuşma borusu görmemişlerdi. Onların alıştıkları, seslerin ancak elektronik aletlerle bir yerden diğerine ulaştırılabileceği idi.

— Ben şef mühendis Lawrence. Beni duyabiliyor musunuz?

Pat ağzını deliğe yapıştırdı.

— Sizi yeterince ve açıkça duyuyoruz, siz bizi anlayabiliyor musunuz?

— Mükemmel. Hepiniz iyi misiniz?

— Evet. Bize ne oldu?

— İki metre bile değil batış mesafeniz. Borular dışarı çıkmasa, bunu anlayamayacaktık. Hava durumunuz ne alemde?

— Hâlâ iyi sayılır. Ama ne kadar çabuk oksijen pompalarsanız o kadar daha iyi olacak.

— Onu dert etmeyin. Filtre tozlardan temizlenince ve Port Roris'ten yeni bir delici gelir gelmez

derhal başlayacağız. Şu anda söktüğünüz, neyse ki akıl edip de beraberimizde getirdiğimiz yedek parçaydı.

«Demek ki en azından bir saat» diye düşündü Pat. «Oksijen ihtiyacımız ancak ondan sonra emin ellerde olacak.» Ama bu artık büyük bir problem olmaktan çıkmıştı. Şimdi Lawrence'in onlarla nasıl irtibat kuracağını biliyordu, ayrıca planına erişmek isteyeceğini de biliyordu ama bu kez Selene gövdesi üzerinde düzey bir şekilde kayamadığı için, bu plan nasıl gerçekleşecekti?

— Peki şimdi ne yapmak istiyorsunuz?

— Planı en ince noktalarına kadar tetkik etmedim henüz ama elimizdeki kesona ek bir parça takıp, onu size ulaşana kadar indireceğiz. Sonra da dibe ulaşıncaya kadar tozlan kürekleyeceğiz. Bu durumda sizden bir, iki santimlik bir mesafemiz olacak, bunu da çözümleyecek bir yol bulacağız elbet. Ama her şeyden önce sizden şimdi bir ricam var.

— O nedir?

— Yüzde doksan eminim ki daha fazla kaymayacaksınız ama her ihtimale karşı bu tekrarlayacaksa, şimdi olsun. Onun için sizden istediğim, hepinizin yerlerinizden kalkıp geminin içinde olanca kuvvetlerinizle atlayıp sıçramanız.

— Bu çok riskli bir şey değil mi? Ya boru tekrar kayarsa?

— O zaman siz deliği yine tıkayabilirsiniz, onun önemi yok şimdi. Ya tam tavanda adam büyüklüğünde bir delik açarken gemi batarsa, o zaman ne olacak?

Şimdiye kadar Selene'de son derece enteresan olaylar cereyan etmişti ama bu şimdiki, içlerinde en garip olanıydı. Yirmiiki kadın ve erkek yerlerinden kalkmışlar, kabinin içinde olanca güçleri ile bir oraya bir buraya sıçrayıp duruyorlardı. Pat bir yandan sıçrarken bir yandan da boruyu gözlüyordu. Herkes iki dakika boyunca atlayıp sıçradıktan sonra, bitkin yerlerine yığılmışlar ama Selene iki santim kadar bile batmamıştı.

Pat Lawrence'i durumdan haberdar etti. Onun şurada sıkışıp kalmış insanları kurtaracağına güveniyordu. Kesin bilemiyordu bunun nasıl olacağını ama, plan tatbike başlamıştı bile.

Mühendis grubu ile yaptığı konuşmalar ve denemelerden sonra, plan gelecek oniki saat içinde istenilen şekli alacaktı.

Her şeyin incelenip, parçaların takılması esnasında sarfedilen tüm tempoya rağmen, herkes işini soğukkanlılıkla yapıyordu. Çünkü her şey mükemmel olmalı ve ilk seferde başarıya ulaşılmalıydı. Tek bir hatada kaybedilecek ilk şey keson olabilir ve böylece Selene'dekiler toz içinde boğulabilirlerdi.

— Hoş bir problem, dedi Tom Rawson. Keson'un alt kısmı toz içinde açık duracak, çünkü ancak bir noktası ile Selene'ye değebilecek ve tavan duruş şekli itibariyle tüm birleşmeyi engelliyor. Toz dışarı pompalanırken, açılacak olan büyük deliğin herhangi bir şekilde kapatılması gerekecek.

Pompa mı dedim? Bu yanlış bir tabir tabii ki. Bu madde pompalanamaz, sadece yukarı kaldırılması gerekir. Bunu da denemeye başladığımızda, yukardan küreklenecek olan toz, büyük bir çabuklukla tekrar aşağı inecektir.

Tom susarak alaycı bir şekilde, milyonlarca televizyon seyircisine gülümsedi. Sanki, gelin de siz bu problemi çözün, der gibiydi. Stüdyoda masa üstünde duran Selene'nin küçük bir modelini eline aldı. Ekranda onun sadece, üstüne alüminyum spray sıkılmış kâğıttan bir model olduğu anlaşılamazdı.

— Şuradaki boru, şu anda Selene'ye indirilen Keson' un sadece bir parçasını kapsıyor, dediğim gibi de tozla dolu. Buna karşılık, diyerek öbür eli ile bir ucu kapalı kısa bir silindiri kaldırdı, şu

gördüğünüz ise, bir piston gibi keson'un içine uyar, çok ağırdır ve rahatlıkla derine inebilir ama aşağıda toz bulunduğu müddetçe işlemez.

Tom pistonu döndürdü, parmağını yuvarlak düzeyine bastırdı, pistonda bir kapak açıldı.

— Şu gördüğünüz bir süpabtır. Açık olduğu müddetçe, toz içine akar ve piston böylece kesonuıı içine gömülür. Dibe vardığında da, süpab, yukardan verilen bir sinyalle kapatılır. Böylece keson sabitleşmiş olur ve toz dışarı atılmaya başlanabilir. Bu son derece basit görünüyor değil mi? Gerçek öyle değil ama! Bu konuya ait en azından elli problemden burada bahsetmedim henüz. Keson boş olduğu anda, tonlarca ağırlıktaki bir güçle yukarı itilecektir. Şef mühendis, onu aşağıda sabit tutabilmek için komplike bir çapa sistemi geliştirdi. Fakat gördüğünüz gibi, kesonun boşaltılmasından sonra dahi, dibi ile Selene'nin tavanı arasında omurga şeklinde bir açıklık kalacaktır. Bay Lawrence bu problemi nasıl çözecek bilemiyorum. Ayrıca hepinizden ricam, bana artık icatlarınızdan yollamamanız, bugüne kadar duyduğum saçmalıklara artık sabrım kalmadı.

Bu piston kesinlikle teorik bir çalışmanın ürünü değildir. Mühendisler onu son geçen oniki saat içinde meydana getirmişler, denemişler ve şimdi de tatbikine geçeceklerdir. Karşımda bana işaret edip durmakta olan program çekincisinden anladığım kadarı ile kameralar şimdi tekrar ***Susuz Deniz'e*** döndürülüp, salda neler olup bittiğine bakılacaktır.

Hotel Roris'te sinyal ışığı sönerek, yerine tüm insanlığın artık hemen hemen güven duymaya başladığı bir görüntü geldi.

Salda ve yakınında şimdi değişik büyüklükte üç adet iglu bulunuyordu. Soğuk güneş ışığı altında, cıva damlacıkları gibi görünüyorlardı. Kızaklardan biri en büyük kubbenin yanında demirlenmişti. Diğer ikisi, kaza bölgesi ile Roris Şehri arasında gidip duruyorlardı.

Sanki bir pınarın başı gibi, keson denizden yukarı çıkmıştı. Kenarı, yüzeyin yirmi santim kadar üstünde duruyordu. Bu açık yer, bir insanın içine sığabileceğini şüphe ile düşündürecek kadar dardı. Uzay elbiseli birisi için ise son derece dardı. Plana göre çıkışlar uzay elbisesiz olacaktı.

Bu açılan pınar ağzında, silindir şeklinde bir kanca muntazam aralıklarla inerek kayboldu, birkaç saniye sonra vinç tarafından tekrar yukarı çıkarıldı. Vinç kancayı sağa sola sallayarak, içindekilerin denize dökülmesini sağladı. Düzlükte birden küçük Lir toz fırtınası oluşmuştu, fakat ikinci boşaltmaya sıra geldiğinde, tüm tozlar denizin üzerinde dinmişlerdi bile.

Kesonun en altındaki engele kadar, kanca bu hareketini defalarca tekrarlayarak, Selene'ye giden yolu tozdan yarı yarıya açmıştı.

Yirmidokuzuncu Bölüm

— HÂLÂ iyi bir atmosfer içindeyiz, diye boruya seslendi Pat. İkinci kez kaydığımızda, bu tabii hepimiz için ağır bir şok olmuştu. Ama şimdi bizi yukarı çıkarabileceğinizden eminiz. Kancayı rahatlıkla duyabiliyoruz ve her şeyin yakında yola gireceğini bilmekten dolayı çok mutluyuz. Herkesin bizi kurtarmak için vermekte olduğu bu uğraşıları asla unutmayacağız. Ne olursa olsun, sizlere kalpten minnet borçluyuz, içimizden bazıları, sevdiklerine birkaç söz daha iletmek istiyorlar, mikrofonu onlara bırakıyorum. Biraz da şansımızın yardımı ile, bu Selene' den yapılan son yayın

olacaktır.

Mikrofonu Bayan Williams'a uzatırken, söylediği son cümlesini biraz daha başka şekilde formül ederek söylemesi gerektiğini farketti. Anlam pek iki taraflı olmuştu. Ama Pat, anlamın ikinci yüzünün gerçekleşeceğine inanmıyordu. Başlarına o kadar çok şey gelmişti ki, bundan sonra her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu.

Kurtarma ekibinin tatbik edeceği planın sonunda, karşılarına zorluklar çıkacağını biliyordu aslında. Lavwrence'in birkaç saat önce açıkladığı plandan sonra, gemide hep bu konu üzerinde konuşulmuştu.

Birden yukardan kuvvetli bir ses duyuldu. Bu, kancanın kesonun dibine eriştiği anlamına geliyordu. Demek ki keson içindeki tozlar tamamen temizlenmişti, şimdi onun iglulardan birine bağlanıp, hava pompalanmasına sıra gelmişti.

Sonuca ulaşmak ve gereken denemeyi yapmak, bir saatlik bir zamanı gerektiriyordu. Dibinden bir delikle kesonuıı sonuna bağlanacak olan iglunun, istenilen yere taşınıp, sonra de pompalanma işlemine başlanacaktı. Yolcuların ve kurtarma ekibindeki erkeklerin hayatları, bir noktada bu titizliğe bağlıydı.

Her şeyi gözden geçiren Lawrence, uzay elbiselerini çıkararak, deliğe yaklaştı. Fenerle içerisini aydınlatarak baktı. Kesonun içi sanki sonsuzluğa uzanıyormuşçasına derin görünüyordu, oysa bu sadece onyedi metrelik bir boşluktu. Ay çekimine göre, içeri atılacak ağırsa bir cisim, bu boşluğun dibine beş saniyede erişebilirdi.

Lawrence asistanlarına döndü. Hepsi uzay elbiseleri giymişler, sadece başlıklarını öne doğru açıkta bırakmışlardı. Bir aksilik olursa, bu başlıklar saniyenin de yarısı bir zamanda kapanacak ve böylece adamlar kurtulabileceklerdi ama Lawrence ve Selene'deki yirmiiki kişi için böyle bir tehlike anında hiçbir ümit yoktu.

— Hepiniz ne yapmanız gerektiğini çok iyi biliyorsunuz. Yukarı çıkmakta acele ettiğimi anladığınız anda hep beraber, bağlı olduğum ipi çekeceksiniz. Bir soru var mı?

Kimseden ses çıkmadı. Her şey denenmiş ve biliniyordu. Lawreıice adamlarına başı ile işaret vererek, açıklıktan içeri girdi.

Serbestçe aşağı kayıyor, yavaşlamak istediğinde, bağlı olduğu halata tutunuyordu. Dümdüz beton duvarlardan başka bir şey göremiyordu. Şimdi hafif bir sertlikle borunun dibine ulaşmıştı.

Öne doğru eğilerek bir kanalizasyon kapağı büyüklüğündeki metal platformu inceledi. Süpab kapağı hafifçe eğik duruyordu ve kenarını gri renkteki toz kaplamıştı. Basınca dayanamayıp süpab açılacak olsa, toz büyük bir hızla kuyunun içine hücum edecekti. Ama Lawrence atik davranır, ipe tutunarak yukarı çıkabilirse, ona bir şey olmazdı.

Ayaklarının bir santim altında, kruvazörün çatısı bulunuyordu ve bu çatı otuz derece eğik vaziyetteydi. Şimdi yapması gereken iş, borunun horizontal şekilde duran dibini, tozun içeri sızamayacağı bir şeklide çatıya sabitleştirmekti.

Yapılan planda hiçbir hata bulmamıştı. Hatta Selene'nin, çalıştığı zaman içinde birkaç santimetre daha batabileceğim göz önünde bulundurarak bu planı gerçekleştirmişlerdi. Ama tabii teori ile pratik arasında çok büyük farklar olduğunu da unutmamak gerekir.

Lawrence, madeni levhanın önünde büzülmüş, platformun dış kenarlarındaki altı adet büyük pervane vidasını, sanki bir müzik aletinin sesini ayarlar gibi, sabitleştirmeye çalışıyordu. Levhanın alt kısmına, akordiyon körüğüne benzer, kısa bir hortum yerleştirilmişti. Bu takriben kesonun çapı kadardı ve düz bir şekilde prese edilmişti. Lawrence sıra ile vidaları sıkıştırınca hortum yavaşça

açılmaya başladı.

Bir tarafta çok dik meyilli olan çatıya kırk santimlik mesafeyi aşması gerekirken, öte yandan da hareketsiz durması icap ediyordu ve asıl korkusu da bu hortumun, gerektiğinde açılmaması idi.

Fakat vidalar toz basıncına dayanmışlar ve sıkı bir şekilde yerlerine oturmuşlardı. Şimdi katlanabilir esnekliği olan hortum, Selene'nin çatısı üstüne ulaşmış ve plastik sabitleştirme tabakası tarafından emilerek sabitleştirilmiş olmalıydı. Hortum ucunun bu plastik tabaka tarafından yeterince sıkıştırılıp, sıkıştırılmadığım tespit etmesi gerekiyordu.

Kuyunun dış ağzına baktı. Tepede ip merdiven onu rahatlatıcı bir şekilde sallanıp duruyordu.

— Bağlantı parçasını aşağıya bıraktım, diye tepede göremediği asistanına seslendi. Çatıda sıkı bir şekilde sabitleşmiş olsa gerek, şimdi süpabı açıyorum.

Şimdi yapılacak ufacık bir hata, tozun borunun içine hücum etmesine yeterli olabilirdi. Yavaşça ve dikkatli kapağı açtı. Tokmağın açılması ile tozun hücumu bir anda mümkündü ama hiçbir şey kıpırdamadı.

Lawrence açıklığa doğru ayağını uzattı. Aralarında toz engeli olsa bile, şu anda Selene'nin tavanı üzerindeydi. Hayatında çok nadiren duyduğu büyük bir memnuniyet hissinin içinde kıpırdadığım hissetti. Ödevi henüz bitmemişti ama kruvazöre de ulaşmıştı işte. Bir an süreyle, tıpkı ilk bulduğu bir altın parçasını lambası ile tırtıklayıp duran altın arayıcısı gibi o da, kesonun dibini karıştırıyordu.

Üç kez tavana vurdu ve sinyaline derhal cevap aldı. Şimdi mors'u kullanmaya bir gerek yoktu. Mikrofon ile konuşmak mümkündü ama bu vuruşların oluşturduğu psikolojik etkiyi de çok iyi biliyordu. Selene'dekiler, kurtarıcılarının birkaç santim üstlerinde olduğunu biliyorlardı artık.

Şimdi yapılması gereken iş, yoldaki engeli ortadan kaldırmaktı. Yani şu anda üstünde oturduğu kuyu kapağını. Kapalı iken vazifesini yapmış, tozu kesondan uzak tutmuştu ama şimdi onun da çıkarılması gerekiyordu, yoksa Selene'dekilerin dışarı çıkmaları mümkün olamazdı. Fakat bu esnada da fleksibel bağlantı parçasının zarara uğratılmaması gerekiyordu.

Bunu mümkün kılmak için, dipteki kapak, bir tencere kapağı gibi yapılmıştı. Birkaç dakika içinde Lawrence, kapağı sabit tutan vidaları söktü ve kapağı yukarı çekmeleri emrini verdi.

Kendisini beton duvara iyice yapıştırarak, metal cismin düz bir şekilde önünden geçip yukarı yükselişini seyretti. Şimdi alttaki kıvrımlı koruyucu, vazifesini yapmaktan vazgeçiverirse, toz içeri girecek ve kuyuda bundan böyle korunmanın bir yolu kalmayacaktı.

— Kova! diye yukarı olanca gücü ile seslendi, kova zaten aşağı indirilmeye başlanmıştı bile.

«Kırk yıl önce Kaliforniya sahillerinde, kova, kürek ve kumlarla oynuyordum,» diye düşündü Lawrence. «Şimdi ise burada, ay'da, üstelik bir şef mühendis unvanı ile, bir sürü insanın geleceğini omuzlarımda taşırken, olanca ciddiliğimle toz kür ekleyeceğim.»

İlk dolu kova yukarı çekildiğinde, Lawrence'in önünde tabanın bir bölümü açılmıştı bile, ikinci bir kova herhalde tavanın tozdan tamamen temizlenmesine yetecekti.

Şimdi önünde, ince, güneşten koruyucu bölüm duruyordu. Burası da basınç etkisi ile oldukça eğilmişti. Lawrence onu elleri ile birbirinden ayırabildi. Bunun daha da kolayı elektrikli bir kesici ile bu parçayı kesmekti ama, tehlike de bu durumda çok büyük olabilirdi.

Tavanda meydana gelmiş olan tahrip ile Selene'nin iç ve dış duvarlarında tozun büyük bir etkisi bulunuyordu. Küçücük bir kesik bu basıncı arttıracak, incecik fakat öldürücü toza karşı geminin hiçbir direnci kalmayacaktı.

Lawrence, bu son denemesini de ***Susuz Deniz*** tarafından reddedildiğinin derhal farkına vardı.

* * *

Kari Johanson, nükleonik mühendisi olarak çok hassas bir burna sahipti, tesadüfen en arkada oturması da, yaklaşmakta olan felâketin, ilk onun farkına varmasına sebep olmuştu. Bir saniye etrafını koklayarak yerinde oturmuş, sonra yavaşça yanındakinden özür dileyerek kalkmış ve tuvalete gitmişti. Gereksiz heyecana sebep olmak istemiyordu ama görevi sebebi ile, hissettiği kokuların neler olduklarını çok iyi ayırt edebilirdi.

Tuvalette çeyrek saat bile kalmadan, derhal çıkıp, Komodorla konuşmakta olan Pat Harris'in yanma gitti.

Yavaş bir sesle:

— Kaptan, dedi, yanıyoruz. Tuvalete gidip bakın. Ben kimseye bir şey söylemedim.

Pat ve Hansteen biran durakladılar. Uzayda olduğu gibi, denizde de yangın söz konusu olunca, diskusyon'a gerek yoktu.

Tuvalet burada da, normal bir kara, su ya da uzay gemisi tuvaletinden farksızdı. Ortasında durulduğunda dört bir duvara da elle uzanılabilirdi. Yalnız bu durumda, arka duvara elle dokunulamıyordu çünkü fiberglas büyük bir sıcaklığa erişmişti. Duvar çatlamaya ve yavaşça parçalanmaya başlamıştı bile.

— Allahım! dedi Komodor. Bir dakika içinde yerle bir olacak. Bu da nereden çıktı şimdi?

Pat ise ortadan kaybolmuştu. Az sonra elinde iki adet küçük yangın söndürücü ile geri geldi.

— Komodor, derhal salı haberdar edin. Onlara şurada belki de birkaç dakikalık zamanımız kaldığını bildirin. Duvar tamamen parçalanır düşüncesi ile ben burada kalacağını.

Komodor içeri koştu. Pat şimdi onun mikrofonda gürüldeyen sesini duyuyordu.

Yolcular aşikâr bir heyecanın içindeydiler. Kapı hızla açılarak McKenzie içeri girdi.

— Yardımcı olabilir miyim?

— Hiç zannetmiyorum, dedi Pat.

— Bu duvarın arkasında ne var?

— Ana elektrik depomuz. Yirmi büyük ünite.

— Randımanı?

— Başlangıçta beşyüz kilowat/saatti ama şimdi bunun yarısı kaldı.

— İşte cevap burada. Kontak. Anlaşılan teller parçalandığından beri bu olay süregeliyor ve şimdi patlak verdi.

Bu akla yatan bir açıklamaydı. Gemi normal bir yangına meydan vermeyecek şekilde, ateşe dayanıklıydı. Ama enerji hücrelerinde mevcut olan enerji akımı da, bir değişiklik anında felakete sebep olabilirdi.

Ama buna da imkân yoktu. Böyle bir durumda tüm elektrik sigortalarının atması gerekiyordu, üstelik hepsi de işlemez haldeydi.

McKenzie hava eklüzüne bakarak:

— Bütün sigortalar ve elektrik devreleri işlemez durumdalar. Bir türlü anlayamıyorum.

Kapı açılıp Hansteen girdi.

— Lawrence yukarda daha on dakikalık bir işinin olduğunu söyledi. Duvar daha ne kadar

dayanabilir?

— Allah bilir. Belki bir saat, belki de beş saniye. Bu yangının nasıl ilerlediğine bağlı.

— Otomatik bir yangın tesisatı yok mu?

— Bu son derece gereksiz. Burası bizim basınç geçirmez bölgemiz. Dış tarafta bulunan vakumda bununla birleşince, şu elimde bulunan aletten başka bir şeyin işe yaramayacağı kesin.

— Buldum, diye McKenzie bağırdı. Anlamıyor musunuz? Tüm bölüm tozla dolmuş vaziyette. Tavan parçalandığında içeri giren tozlar elektrik tesisinin de içine dolarak, kontağa sebep oldular.

McKenzie bu buluşunda yüzde yüz haklıydı. Toz tavanın yarılması ile içeri girdiğinde, iç duvarlardan sızarak enerji tesislerinin içine kadar ulaşmıştı. Bünyesinde taşıdığı bol miktardaki meteor demiri de işte bu sonuca ulaşmalarına sebep olmuştu.

— Duvara su serpsek acaba bir faydası olur mu, diye Hansteen sordu, yoksa fiberglasın kırılmasına mı sebep olur bu?

— Bunu bir denemeliyiz bence, dedi McKenzie, ama büyük bir dikkatle. Kâğıt bir bardağa su doldurarak, diğerlerine soru dolu bir bakış attı. Hiçbir reaksiyon gelmeyince de duvara birkaç damla su serpti.

Ardından da bu deneyine korkunç bir çatırtı ile karadık alınca, derhal planından vazgeçti. Riziko çok büyüktü. Karşılarındaki metal bir duvar olsaydı belki ama şiddetli sıcaklığa ulaşmış bir fiberglasın bu oyuna gelmeye:eği belliydi.

— Burada yapacağımız bir şey yok, dedi Komodor. Söndürücüler bile yardımcı olamıyorlar. En iyisi dışarı çıkıp kapıyı kapatalım. Bu belki de bir koruyucu olacak ve bize biraz daha zaman tanınacaktır.

Pat kararsızdı. Isı artık dayanılamayacak derecedeydi ama lıcrşeyi böyle bırakıp kaçmak da Pat'ın zoruna gidiyordu. Hansteen ise haklıydı. Orada kalırsa alevler yükselir yükselmez onu yok edeceklerdi.

— İyi öyleyse, kaybolalım buradan. Bakalım kapının önüne nasıl bir barikat yerleştirebiliriz.

Belli ki çok bir zamanları kalmamıştı. Gerisinde adeta şeytanların dans ettiği duvarın daha fazla dayanamayacağı kesindi.

Otuzuncu Bölüm

SELENE'deki yangın haberi, Lawrence'in çalışma temposunu değiştirmemişti. Bundan daha çabuk hareket edemezdi. Eğer aceleye gelirse, her şeyin sonu olabilen bir hatayı yapması işten bile değildi. Ümidi, alevlerle giriştiği bu yarışı da kazanmaktı.

Şimdi aralıktan sarkıtılmış olan alet, büyük bir pasta krema süsleyicisini andırıyordu. Aletin sivri ucu, organik bir silikon maddesi ile kaplanmış ve kuvvetli bir tazyik altında tutuluyordu. Silikon madde şu anda akıcı bir vaziyetteydi ama bu durumu çok uzun sürmeyecekti.

Lawrence'in bu maddeyi, tozu ayaklandırmadan, çift aralık boşluğuna ulaştırması gerekiyordu. Küçük bir çekiçle, yedi adet vidayı, vidalardan birinin dairenin merkezinden birine, diğerlerinin de eşit aralıklarla kenarına yerleşebilecekleri bir şekilde fırlattı.

Sivri forma ucunu ortadaki vidaya uzattı ve içindeki likidi buraya boşalttı. Burada küçücük bir süpab açılmıştı şimdi. Lawrence aynı heyecanla, bu işlemi diğer vidalara da tatbik etti. Likit düzgün bir şekilde bu aralıklara yayılmakta ve metal platformun altındaki görünüş, adeta bir metre çapındaki büyük ve çok süslü bir pastayı andırmaktaydı. Yok, bu pastadan ziyade, kremalı bir sufle idi. Birkaç saniye sonra katalizasyon, yani iki maddenin birleşmesi işlemi başlayacaktı. Lawrence saatine baktı. Köpük beş dakika içinde taş gibi sertleşecek, böylece boşluğa toz dolamayacak ve halen içerdeki tozlar da dondurulmuş hale geleceklerdi.

Lawrence bu beş dakikalık bekleme müddeti içinde, başka bir şeyle uğraşamıyordu. Beklemesi gerekti. Her şey, köpüğün sertleşip sabitleşmesine bağlıydı. Eğer bu hususta Roris Şehrindeki kimyacılar yanılmışlarsa, bu Selene'dekilerin ölümü demekti.

Bu bekleme süresinde, Lawrence bulunduğu yeri toparlamaya çalışıyordu. Artık işine yaramayacak gereçleri yukarı gönderip, tekrar beklemeye başladı. Eğer Maurice Spencer kameralarından birini gizlice Lawrence'in bulunduğu yere sokabilseydi, televizyon seyircileri onun şimdiki bu bekleyişine herhalde hiçbir anlam veremeyeceklerdi.

Hele aşağıya uzatılan cismin, bir çocuğun oyuncak çemberinden farkı olmadığını görebilseydiler, şaşkınlıkları şüphesiz daha da artacaktı. Ama bu çember bir oyuncak değil, Selene'yi açacak olan bir anahtardı.

* * *

Susan, yolcuları önde, kabinin yukarı doğru kalkmış belgesinde toplamıştı. Birbirlerine yapışmış gibi, tavandan gelecek kurtarıcılarını görebilmek ümidi ile gözlerini yukarı dikmiş, duruyorlardı.

«Biraz kuvvete, cesarete ihtiyaçları var,» diye düşünüyordu Pat. Aslında onun, buna daha çok ihtiyacı vardı çünkü nasıl bir tehlike içinde olduklarını çok iyi biliyordu.

Yangın kabinin içini sardığı anda ölecekleri kesindi ama neyse ki yavaşça büyüyor ve az bir zaman için de olsa bu, onunla savaşmalarını sağlıyordu. Bir patlama olduğu anda ise, her şey bitmiş sayılırdı.

Çünkü Selene bir bomba gibiydi ve şu anda ucundan ateşlenmiş vaziyetteydi, içinde bulunan akıcı oksijen dolu tanklar, geminin bir an içinde havaya uçmasına sebep olabilirdi.

Yükselmekte olan ısı tankı sardığında, fiziksel olduğunca, kimyasal yönden de bir patlama

meydana gelebilirdi. Aslında sadece birkaç yüz kiloluk T.N.T. bile, Selene'nin ufacık parçalara bölünmesine kâfiydi. Pat bu korkularından Hansteen'e bahsetmeyi saçma buldu. O şimdi olanca enerjisi ile tuvalet kapısının önüne barikat hazırlığı ile meşguldü. Öyle görünüyordu ki Komodor, bir yangından ziyade, büyük bir hücuma karşı korunmaya çalışıyordu. Gerçekte öyleydi ya. Koltukların ön kısımlarını çıkarmışlar, kapının üstünü örtmeye çalışıyorlardı. Yangın bir ihtimalle elektrik tesisatına sıçramayacaktı ama duvar yıkıldığı anda, tozlar derhal içeri hücum edecekti.

— Komodor, siz orada işinize devam ederken, ben de yolcularla meşgul olayım. Yirmi kişi birden dışarı çıkmaya uğraşırlarsa, başımıza ne geleceğini biliyorsunuz. Bu gerçekten de ne olursa olsun önlenmesi gereken bir kâbus gibiydi. Onları ölümden kaçıracak daracık bir tünelden hepsinin aynı anda çıkmak istemeleri ile oluşabilecek paniğin önüne geçmek imkânsız olsa gerekti.

Pat öne doğru yürüdü. Dünyada olunsa, bu otuz derecelik eğilim yürümeyi çok zorlaştırırdı ama Ay'da böyle bir zorluk yoktu.

Bir köşede birikmiş duran korku dolu yüzlere baktı:

— Hepimiz çok yakın bir zamanda buradan çıkacağız. Tavan açılıp da, aşağıya bir halat sarkıtıldığında. Tabii önce hanımlar, sonra beyler. Üstelik alfabetik sıraya göre. Bacaklarınıza çok zahmet vermenize gerek yok, çünkü biliyorsunuz ki burada sahip olduğunuz ağırlık çok azdır. Kendinizi ellerinizle, mümkün olan çabuklukla yukarı çekeceksiniz. Ama önünüzde gitmekte olanı da itip engellemeyin. Zaman yeterli olacaktır ve siz de birkaç saniye içinde yukarıya ulaşabileceksiniz. Susan, yolcularımızı alfabetik sıraya göre sıralar mısın lütfen. Harding, Bryan, Johanson, Barrett, siz de lütfen hazır olun. Her an yardımınıza ihtiyacımız olabilir...

Sözünün sonuna gelemedi. Arkadan bir gürültü gelmişti. Öyle fazla yüksek değil, patlatılan plastik bir torbadan daha fazla ses çıkardı. Ama bu bir patlamaydı ve belliydi ki duvar yıkılmıştı.

Tavanın diğer tarafında ise, Lawrence çemberi düz bir şekilde fiberglasın üstüne yerleştirmiş ve kuru bir çimento ile sabitleştirmişti. Çember kuyu ile hemen hemen aynı çaptaydı. Lawrence büyük bir dikkatle çalışıyordu çünkü infilak maddeleri onun için son derece tatsız şeylerdi.

Çemberin doldurulması özel bir teknik bilgi gerektirmiyordu. Saniyenin binde biri zamanda olabilecek bir işti. Motorlu kesici ile ise aynı iş ancak bir çeyrek saatte yapılabilirdi. Aslında önceleri kesiciyi kullanmayı düşünmüştü ama şimdi bu fikrini değiştirmiş olduğundan dolayı memnundu. Anlaşılan onbeş dakikadan da az zamanı kalmıştı.

Bunda da ne kadar haklı olduğunu, köpüğün kurumasını beklerken anladı.

— Yangın kabinin içine sıçramak üzere, diye bir ses bağırıyordu aşağıdan.

Lawrence saatine baktı. Bir an, zaman sanki durmuş, saniyeler ilerlemiyormuş gibi geldi. Tabii bu bir aldanmaydı, saat işliyordu ama zaman onun istediği gibi akıp gitmiyordu.

Otuz saniye içinde köpük bir taş sertliğini alacaktı. En iyisi biraz daha beklemekti.

Sonra yavaşça halattan yukarı tırmanmaya başladı, patlayıcı maddenin tellerini de beraberinde çıkarıyordu. Zaman hissi son derece başarılıydı. Kuyudan dışarı çıkıp, telleri patlatırcasına bulunduğu kutuya bağladıktan sonra daha on saniyesi kalacaktı.

— Selene'ye şimdi saymaya başladığımızı bildirin.

Pat arkaya, Komodor'a yardıma koşarken, Sue'nun sesini duydu:

— Bayan Morley, Bayan Schuster, Bayan Williams...

Ne garip tesadüftür ki Bayan Morley bu kez de kendini yine ilk sırada göstermişti, artık yeniden şikâyetçi olacak bir sebep bulamazdı herhalde.

Derken Pat ikinci bir korkulu düşünce ile sarsıldı. Ya Bayan Schuster tünelde sıkışıp kalır da

bütün yolu kapatırsa? Ama taa sona kadar da bekletilemezdi ki kadıncağız. Yok yok, o da geçerdi tünelden. Zaten kuyu planlı bir şekilde biraz genişçe yapılmıştı, üstelik Schuster de bugüne kadar bir, iki kilo zayıflamıştı...

İlk bakışta, tuvaletin kapısı ateşe biraz daha dayanacağa benziyordu. Tek şey, aralıklardan içeri dolmaya başlayan dumandı. Pat biraz daha ümitli nefes almaya başlamıştı şimdi. Yangın içeri yayılana kadar belki bir yarım saat daha geçerdi, o zamana kadar da...

Çıplak tabanlarını bir şeyler gıdıklıyordu. Otomatik bir şekilde geriye çekildi, o anda da «bu da neydi?» diye sordu kendi kendine.

Aşağıya baktı, kırmızı lambaların ışığında her ne kadar rahatça görülemiyorsa da, birkaç saniye sonra gözleri alışınca, bunun ne olduğunu korku içinde anladı. Barikatla kapanmış kapının altından, hayalet gibi, gri bir sel içeri doğru akmaya başlamıştı. Arkasına ne dayanmış olursa olsun, kısa zaman içinde kapı, tonlarca hücum eden bu toz direncine dayanamayacaktı. Şu anda bile bu sessiz ve garip sel, kısa bir zaman içinde ayak bileklerine kadar yükselmişti.

Pat hiçbir şey belli etmedi. Birkaç santimetre ilerde onun gibi hareketsiz duran Komodora dahi bir şey söylemedi ve hayatında ilk kez -belki de bu son kez olacaktıiçinde kör, çılgın bir nefret hissi uyandı. Anlaşılan bu bilinçli, canavar ruhlu deniz, onlarla kedinin fareyle oynaması gibi oynuyordu. «Her seferinde tam kurtulmamıza ramak kalmışken, yeni bir acı sürprizle karşılaşıyoruz ve her seferinde kurtulmaya giden yolda, bir adım geri kalmış oluyoruz,» diye düşündü. «Radley'in belki de hakkı var.»

Oksijen borusundan sarkıtılmış hoparlör, onu bu fatalist düşüncelerinden uyandırdı.

— Biz hazırız, diye bir ses çınladı. Hepiniz Selene'nin ucunda toplanın ve yüzlerinizi koruyun. On'dan itibaren saymaya başlıyorum.

— On...

«Biz artık işin sonuna geldik.» diye düşündü Pat. Zamana ihtiyacımız yok. Ona zaten hiç sahip olamadık ki.

— Dokuz...

«Bu iş yürümeyecek. Bu deniz bizi bırakmayacak!»

— Sekiz...

«Bütün bu uğraşdardan sonra bu acı son, gerçekten de çok hüzünlü. Sayısızca insan, bizi kurtarmak için ölümü bile göze aldı. Hiç olmazsa onlar bir başarıyı hak etmişlerdi.»

— Yedi...

«Bu genellikle bir şans numarasıdır, değil mi? Belki bize de uğur getirir, hiç olmazsa içimizden birkaçına.»

— Altı...

«Deneyelim bir kere. Kaybedecek bir şeyimiz yok ya. Diyelim ki yukarı çıkmak onbeş saniye sürecek...»

— Beş...

«... ve diyelim ki birinin dışarı çıkması üç, daha emin olmak için beş saniye sürse...

— Dört...

«... sonra tabii ip merdivenin tekrar aşağı indirilmesi gerekiyor...»

— Üç...

«... yirmüki kere beş saniye, bin ve... yok canım saçma, artık hesap bile yapamaz oldum.»

— İki...

«... diyelim yüz ve birkaç saniye, daha doğrusu iki dakika, bu kadar zaman da, oksijen deposunun patlamasına kadar yeter herhalde...

— Bir... «Bir ! Ben daha yüzüme bile bir şeyler örtemedim. Belki de yere yatmam daha doğru olur, her ne kadar bu iğrenç şeyi yutacaksam da...»

Derken ani ve kulakları paralayan bir gürültü duyuldu, arkasından da hava püskürmesi. Hepsi bu kadardı. Uzmanlar çok iyi bir iş çıkarmışlardı doğrusu. Çemberin tesiri son derece ayarlı hesaplanmıştı. Tepeden içeri bir kırıntı bile toz girmemişti. Oysa tuvaletten giren toz, kabinin döşemesini yarıya kadar kaplamış bulunuyordu.

Zaman durmuş gibiydi. Sonsuz gibi görünen bir müddet içinde hiçbir şey olmadı. Sonra da nefesleri kesen, aslında son derece normal, ama şu anda beklenilmedik bir anda cereyan ettiği için, adeta mucize gibi olan bir olay oldu.

Birden, pırıl pırıl beyaz bir çember şeklindeki ışık, kırmızı gölgelerle örtülü tavanda göründü ve gittikçe genişleyerek ve parlayarak, tavandaki uçurulan parça yere düşer düşmez, kuyunun tüm içini kapladı. Bu ışık, tepelerinden yirmi metre yükseklikte yanmakta olan bir lambadan başka bir şey değildi ama günlerden beridir karanlık kırmızı ışıktan başka bir şey görmemiş gözler için, bir güneş doğuşundan çok daha fevkalâde bir manzaraydı bu.

İp merdiven, tavandaki kısım yere düşer düşmez aşağı sarkıtılmıştı. Bayan Morley bir şimşek gibi yukarı tırmanmaya başladı. Onu Bayan Schuster takip etti, daha yavaş ama yine de düzgün bir tempo ile. Sanki küçücük ümit parıltılarının gece karanlığı içinde yutulup gitmesi gibi, ortalık yine kararmıştı. Bir saniye sonra Bayan Williams tırmanmaya başladı.

Şimdi erkeklere sıra gelmişti. Barikatla korunmuş tuvalet kapısı rezelerinden fırlayıp da içeri toz korkunç bir sel halinde akmaya başladığında, kabinin içinde daha oniki kişi vardı. Kabindeki meyli çıkmaya çalışırken, ilk toz dalgası Pat'ı yakalamıştı. Hareketleri gittikçe yavaşlıyor, sanki yapışkan bir maddeye tutulmuş gibi hareket etme gücü azalıyordu. Neyse ki içerdeki nemli ve ağır hava, tozun üzerinde etkisini göstermişti. Aksi takdirde hepsinin toz bulutu içinde boğulması an meselesiydi. Pat hapşurup, öksürmeye başlamıştı. Yarı kör bir haldeydi ama hâlâ nefes alabiliyordu.

Sue'nun, yolcuları kuyuya sokarken saydığını duyuyordu.

— Onbeş, onaltı, onyedi, onsekiz ,ondokuz...

Aslında onu hanımlarla birlikte yollamak istemişti ama işte hâlâ buradaydı ve kendisine güvenen insanlara yardıma uğraşıyordu.

Yirmi, bu da sizsiniz Komodor, çabuk!

— Sizden sonra gelirsem, daha iyi olurdu Susan, dedi Komodor. Pat hiçbir şey göremediği halde, olup biteni hissediyordu. Anlaşılan Komodor Sue'yu zorla havaya kaldırmış ve ipe tırmanmak mecburiyetinde bırakmıştı. Ne yaşı, ne de yıllarca verdiği hizmetin yorgunluğu, kuvvetinden hiçbir şey eksiltememişti.

— Orada mısınız Pat? diye bağırdı. Ben merdivendeyim.

— Beni beklemeyin... geliyorum.

Bunu söylemesi, yapmasından daha kolaydı. Sanki milyonlarca nazik ama kararlı parmaklar onu yakalamış, gittikçe yükselmekte olan selin içine doğru çekiyorlardı. Bir koltuğun toza gömülmekte olan arkalığını yakalayarak, kendisini sızmakta olan ışığa doğru çekmeye çalıştı.

Yüzüne birden bir şey çarptı. Bunu, ne olduğunu bilmeden uzaklaştırmaya uğraşırken, ip merdivenin ucu olduğunu farketti. Yakaladı ve kendisini büyük bir gayretle yukarı doğru çekti. ***Susuz Deniz*** onun bu son çabasını, yavaşça ve tereddütle kabul etmiş gibi görünüyordu.

Kabinin içine son bir kez baktı. Geminin arka kısmı tamamen gri selin içinde kalmıştı, olağanüstü bir görüntüydü bu. Sel, dümdüz, hiçbir kırışığı olmaksızın yükselmeye devam ediyordu. Bir metre ilerde, kâğıt bir bardak bu gri fırtınanın ortasında oyuncak bir gemi gibi sessizce duruyordu. Birkaç dakika içinde, toz tavana ulaştığında o da dibe inecekti ama şu anda cesaretle karşı koymasını biliyordu.

Kırmızı ışıklar, toza gömülseler bile, günlerce yanmaya devam edeceklerdi.

Şimdi kuyunun içine sığınmış, adalelerinin olanca kuvveti ile yukarı tırmanıyordu ama önünde Komodor vardı. Hansteen kesonun dışına çıktığında, Pat'ın gözleri ani ışıkla kamaştı, bundan korunmak için de istemeden bakışlarını aşağıya çevirmek zorunda kalmıştı. Tozun, peşinden hızla, hareketsiz ve acımasız bir şekilde kuyu içinde yükseldiğini gördü.

Kesonun kenarından, garip bir şekilde doldurulmuş iglu'ya sıçradı. Etrafında ve her köşede, yolcularının tanıdık yüzlerini görebiliyordu şimdi. Uzay elbiseleri içindeki dört kişi ve korunmasız giyinmiş birisi daha, onlarla meşgul oluyorlardı. Bu Lawrence olsa gerekti. Bunca günden sonra yeni bir çehre ile karşılaşmak ne kadar da garipti.

— Herkes yukarı erişebildi mi? diye sordu.

Lawrence endişeli bir ifade ile:

— Evet, ben en sonuncularıydım. Daha doğrusu öyle ümit ederim. O karanlık ve şaşkınlık dolu anlarda acaba aşağıda birisi kalmamış mıydı? Örneğin, Radley? Belki de yukarı çıkmaktan korkmuştu.

Hayır hayır, o da buradaydı, bütün diğerleri gibi. Pat sevgili yolcularını saymaya başladığında, iglunun plastik döşemesi birden kalkmış ve kuyunun içinden bir duman halkası yükselmeye başlamıştı. Tavana kadar fışkırmış ve içindekiler daha herhangi bir harekette bile bulunamadan tekrar yere çökmüştü.

— Hay aksi şeytan, bu da neydi? diye sordu Lawrence.

— Bizim oksijen depomuz. Sevgili, eski kutu, sonuna kadar dayandı.

Ve Selene'nin Kaptanı artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Otuzbirinci Bölüm

TOZ KRUVAZÖRÜ Roris Limanını terkederken:

— Hâlâ ilk fikrimde inat ediyorum. Şu bayraklar hiç de iyi buluş değil. Vakum içinde oldukları müddetçe öylesine sahte görünüşleri var ki, diye söyleniyordu Pat.

Ama yine de, liman binasının üstünde, burada rüzgâr olamayacağı halde dalgalanmakta olan bayrakların mükemmel bir illüzyon olduğunu da kabul ediyordu. Görüntü ve ışıklandırmanın elektroniklerle ayarlanmış olması, dünyadaki seyircileri şaşkınlığa düşürecek güzellikteydi.

Bu, Port Roris ve tüm ay için büyük bir gündü. Pat şimdi Sue'nun da orada olabilmesini arzu ediyordu ama kızcağızın durumu buna müsait değildi. Bu sabah onu ayrılmadan önce öptüğünde, Sue:

— Dünyadaki kadınların o ağır çekimde nasıl oluyor da dünyaya çocuk getirebildiklerine şaşıyorum doğrusu, demişti.

Pat şimdi gelecekteki ailesi hakkındaki düşüncelerini kafasından uzaklaştırmaya çalışırken,

Selene 2'ye tam gazı vermişti. Gri toz yığınları, tek renkli bir gökkuşağı gibi kruvazörün etrafını sararken, arkasında kabinden yirmiüç yolcunun Ahh ve Ohh'larını duyabiliyordu. Yolculuk gün ışığında yapılıyordu. içerdekiler denizin sihirli ışıkları üstünde yol alarak, Yanardağ Gölü'nün karanlık dar boğazına ulaşacaklardı. Her zamanki rota idi bu ama en büyük yenilik Selene 2'nin, acı bir sonu olan selefinin ardından ortaya çıkarılmış, güneş sisteminin en meşhur aracı olmasıydı.

— Rotayı bu şekilde devam ettirin, dedi Pat yardımcı pilota, ben arkaya gidip yolcularla biraz sohbet edeyim.

Hayranlık dolu bakışların zevkine varacak kadar gençli henüz. Ayrıca Selene l'deki son saatlerde olagelmiş olayların, onu bir kahraman kimliğine bürüdüğünü de biliyordu, tabii yaptığı bazı hatalar hariç. Orada durmakta olan son derece kıymetli evlilik hediyesine gururla baktı. Batık Toz Kruvazörünün altından yapılmış küçük bir modeliydi bu ve Bay ve Bayan Harris adına verilmişti. - Selene'nin yolcularından, kalpten teşekkürler. İşte bu onun sahip olduğu tek armağandı. Bir başkasına da ihtiyacı yoktu.

Kabinin orta yerinde birden kalıverdi. Hiç de yabancısı olmadığı bir ses ona sesleniyordu.

— İyi günler Kaptan. Beni burada görmek sizi şaşırtmış olsa gerek.

Pat hemen kendini toparlayıp, sevimli bir şekilde gülümsedi.

— Bu gerçekten de beklenmeyen bir zevk benim için Bayan Morley. Sizin yeniden ayda olduğunuzu bilmiyordum.

— Bu benim için de sürpriz oldu. Gazetemden, bu yolculuk hakkında bir yazı hazırlamam için beni buraya gönderdiler.

— Ümit ederim ki bu kez öylesine korkulu sahnelerle karşılaşmayız. Diğerleri ile hâlâ temas halinde misiniz? Dr. McKenzie ve Schuster'lerden birkaç hafta önce mektup aldım. Ama zavallı Radley'e Harding onu tevkif ettikten sonra ne oldu bilmiyorum.

— Hiçbir şey. Sadece işini kaybetti. Firma, Radley'in birçok kişinin sempatisini toplayabileceğini düşünerek, onu mahkemeye çıkarmaktan vazgeçti. Şimdi o da, anlattığı hikâyelere inananlara söylevler vererek ekmeğini kazanıyor. Ayrıca size bir sır vereyim Kaplan Harris...

— Evet?

— Birgün tekrar aya gelecektir.

— Buna karşı değilim. Çünkü onun Mare Crisium'da ne bulmayı ümit ettiğini hâlâ anlamış değilim.

— İkisi de gülüştüler.

— Duydum ki buradaki görevinizi bırakıyor muşsunuz. Doğru mu?

— Evet doğru. Uzay yolculuğu ilgililerine haber verdim bile Fakat bu arada pilot imtihanını başarıp başaramayacağımı bilemiyorum.

Bunu denemesi gerektiğinden kesinlikle emindi. Sue ve Komodor ile bu konuyu sık sık konuşup, tartışmışlardı. Onların da Pat'ı başka görevlerin beklediğinden şüpheleri yoktu. Üstelik bunun başka bir sebebi de vardı.

Selene l'deki facia, onu yaşayan yolcuların hayatlarında bazı değişikliklere sebep olup olmadığını kendi kendine sorup durmuştu.

Rawson büyük bir televizyon yıldızı olmuştu. Tüm rakiplerini alt etmiş, televizyon seyircisinin bir numaralı sevgilisi haline gelmişti.

Lawrence, yazmakta olduğu hatıra kitabı üstünde zorlu bir şekilde çalışıyor ve onu bir zamanlar

ihmal ettiğine hayıflanıp duruyordu.

— Özür dilerim Bayan Morley, diğer yolcularla da ilgilenmem gerek. Clavius City'e tekrar geldiğinizde sizi bekleriz, bizi ziyaret edin lütfen.

— Memnuniyetle.

Pat kabinin içinde ilerlerken bazen bir soruya, bazen bir selama karşılık veriyordu. Derken mutfak olarak kullanılan hava eklüzüne girip, kapıyı kapattı.

Burası, Selene 1'dekinden daha geniş yapılmıştı ama görüntüsünde hiçbir değişiklik yoktu. İçeri girdiğinde, kafasına üşüşen eski hatıralardan silkinmesi imkânsızdı. Şurada uzay elbisesi duruyordu. Onun oksijen tüpü, McKenzie ile hayatlarını kurtarmıştı. Şurası da, gece boyunca yükselmekte olan tozun garip fısıltılarını daha iyi duyabilmek için kulağını yapıştırdığı duvar olmalıydı.

Bu modelde ise bir yenilik vardı şimdi. Dış kapıya küçük bir pencere konmuştu. Alnını pencerenin kenarına dayayıp, dışardaki denizi seyretmeye daldı.

Kruvazörün gölgeler içinde kalan bölgesinde bulunuyordu. Önünde uzayın karanlığı uzanıyordu. Bir müddet sonra yıldızları görmeye başladı. Sadece parlak olanları, çünkü ortalık daha o kadar kararmamıştı. İşte şurada Jüpiter, Venüs'ün hemen yanında, planetlerin içinde en parlağı...

Yakında orada olacaktı, evinden çok uzaklarda.

Pat Ay'ı seviyordu ama Ay onu öldürmeye uğraşmıştı, hem de tüm gücü ile. Kendisini bir daha bu korunmamış yüzey üzerinde asla rahat hissedemeyecekti.

Kapı açıldı ve hostes elinde boş fincanların bulunduğu tepsi ile içeri girdi. Pat gülümseyerek, eliyle çevreyi gösterdi.

— Burası şimdi sizin imparatorluğunuz Bayan Johnson. İnşallah ondan memnun kalırsınız.

Sonra tekrar direksiyonun başına dönerek, kendisinin son ve şu gencecik «Selene II»nin ilk yolculuğu olan ***Susuz Deniz***'deki rotasına devam etti.

S O N